

Giới thiệu Khước Lược

Truyện Khước Lược của tác giả Giá Oản Chúc là một trong những câu chuyện ngôn tình hiện đại đang được ưa chuộng hiện nay. Một mối tình đầy trắc trở, sóng gió nhưng không kém phần lãng mạn.

Chín tuổi năm ấy, Diệp Kiều Lược gặp Diệp Kính. Đây là chuyện xưa của hai bạn học nhỏ vì giấc mộng cùng nhau trưởng thành. Thận thận thận, các loại thận.

Và rồi hai bạn học nhỏ này sẽ đi đến đâu. Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Chín tuổi năm ấy, Diệp Kiều Lược gặp Diệp Kính.

Đây là chuyện xưa của hai bạn học nhỏ vì giấc mộng cùng nhau trưởng thành.

Thận thận thận, các loại thận.

images

Bạn đang đọc truyện *Khước Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1

Editor: Linh Đang

Năm 1997 tại thành phố D, qua một mùa đông ấm.

Không bao lâu vào năm sau, trời xuân se lạnh, nhiệt độ không khí giảm mười độ.

Diệp Kiều Lược chín tuổi, mặc áo bông nhỏ, đeo cặp sách nhỏ lên lưng, rời nhà đi ra ngoài.

Ngày thường cô chỉ biết được đường đến trường, không tự giác cứ đi theo hướng đến trường học. Cô cúi đầu, nhìn chăm chăm mặt đường. Rất sợ gặp gỡ hàng xóm vân vân...

Cách đó một sân bãi nhỏ, có mấy bóng đá học sinh tiểu học, đang chơi đùa cát.

Nghe thấy tiếng huyền não, Diệp Kiều Lược cắn cắn môi liếc mắt qua một cái. Sau đó lại đi thẳng về phía trước.

Khi đến trường học, cô mới giật mình, chính mình là muốn rời nhà trốn đi. Cô nhìn con đường quen thuộc trước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại, xoay người đi về phía lối rẽ chưa bao giờ đến ở bên cạnh.

Càng chạy càng xa, cô có phần không yên, nhìn lại con đường đã đi qua. Ngã tư đường xa lạ, kiến trúc xa lạ. Đã sớm không nhìn thấy trường học. Lòng cô ngoan cố, nhanh chóng chạy.

Cặp sách một chút một chút nện ở trên lưng của cô, đến đai an toàn cũng bị lắc trượt xuống dưới.

Hai tay cô túm đai an toàn của cặp sách, tiếp tục chạy về phía trước.

Chạy vài bước, cô cảm thấy cặp sách càng lúc càng nặng.

Vì thế buông tay.

Cặp sách lại theo nhịp chạy nhanh của cô, nện ở trên lưng cô.

Đập đến đâu, cô dừng bước chân lại.

Diệp Kiều Lục thờ hồn hển, tính toán nghĩ một chút. Cô xoay người cúi đầu.

Lúc này, có một quả bóng đá bay lại đây, chính giữa cái gáy của cô.

“Bùm” một tiếng. Thân thể của cô ngã sang bên cạnh. Chỗ bị bóng đập trúng, vô cùng đau đớn. Mắt cô nổ đom đóm, chỉ cảm thấy có rất nhiều tia sáng trên bầu trời.

Bên cạnh đường, có một mảnh đất trống. Một đám con trai đứng ở chỗ đó, sững sờ nhìn Diệp Kiều Lục ngã nằm trên mặt đất.

Một cậu con trai kêu to: “Chết rồi!”

Một cậu con trai khác lại bảo: “Bị bóng đập chết!”

Cậu con trai thứ ba chỉ vào cậu con trai thứ tư, “Cậu giết người!”

Cậu con trai thứ tư không lên tiếng, đi đến chỗ Diệp Kiều Lục.

Ba cậu con trai khác cũng theo qua.

Bốn cậu con trai bao quanh Diệp Kiều Lục vẫn không nhúc nhích.

“Làm sao bây giờ?”

“Giết người.”

“Phải báo cảnh sát.”

Cậu con trai thứ tư vẫn không nói chuyện, cậu ngồi xổm xuống, ngón tay đụng vào tóc của Diệp Kiều Lục.

Có máu.

Ba cậu con trai khác quá sợ hãi, lại càng hoảng hốt.

Lúc này thần trí của Diệp Kiều Lục trở về, đau nhức rên một tiếng. Hơi hơi mở to mắt, chỉ thấy phía trên có bốn bóng đen. Sau đó, đầu đau đớn làm cô lại lần nữa nhắm mắt.

“Nhị Cầu.” Cuối cùng cậu bé thứ tư cũng mở miệng, “Cậu đi tìm mẹ tôi, bảo bà mượn chiếc xe hàng nhỏ qua đây, tôi mang người ngất này đến ngã tư Hương Sơn.”

Tên của cậu con trai thứ nhất là Nhị Cầu. Cậu ta nghe xong, lập tức chạy về.

Cậu con trai thứ tư kéo Diệp Kiều Lục lên, sau đó để hai cậu con trai khác hỗ trợ, nâng cô lên trên lưng cậu.

Thần trí Diệp Kiều Lục có phần mơ hồ, lại nghe thấy cậu con trai cõng cô trên lưng hừ nhẹ một câu, “Quả bóng béo nhỏ thật nặng.” (béo là chỉ cân nặng, nhỏ là chỉ tuổi, đừng nghĩ là mâu thuẫn nhé)

Cô nhắm mắt lại.

Đầu choáng váng nặng trĩu, không lên tiếng phản bác lại lời cậu ta nói. Cô chỉ là có chút béo, không có tròn như quả bóng cao su. Cô không phải quả bóng béo nhỏ.

Trên lưng cậu con trai nhỏ mang theo thân thể mập mạp của cô. Lúc cất bước, có chút nghiêng ngả.

Cô không thoải mái, giãy giụa.

Cậu con trai dừng bước chân lại, “Tình?” Giọng cậu ta hơi khàn, chột nghe là lạ.

Diệp Kiều Lục không nói lời nào, vẫn thật sự choáng váng. Cô gối đầu lên vai cậu.

Cậu con trai tiếp tục đi về phía trước.

Gió lạnh từ bên cạnh thổi đến, thổi bay mái tóc hơi dài của cậu con trai.

Sợi tóc phủ lên gò má của cô, ngứa.

Cô lại nhăn mũi.

Cậu con trai thứ hai mang theo cặp sách của Diệp Kiều Lục, nhìn tấm thẻ trên cặp sách. Cậu ta nói, “Tên cậu ấy có bốn chữ, Diệp không biết cái gì mà Vũ Lục ấy.”

Cậu con trai thứ ba dí sát vào, nghiêm túc nghĩ lại cách đọc chữ, nói, “Nghieu. Diệp Nghieu Vũ Lục.”

Giây tiếp theo, hai cậu con trai hai mặt nhìn nhau, trăm miệng một lời nói, “Tên lạ quá.”

(chú thích: Do chữ Kiều được viết từ 2 chữ Nghieu và Vũ hợp lại, các bạn nhỏ nhìn lại thành tên có 4 chữ)

Diệp Kiều Lục sinh ra ngày đó, là ngày giỗ của mẹ cô.

Bởi vậy, Diệp Trình Phong chưa bao giờ tổ chức sinh nhật chúc mừng con gái. Trừ bỏ thứ này, ông vẫn cung cấp cho con gái cuộc sống vô cùng giàu có. Từ nhỏ được ăn được mặc.

Diệp Kiều Lục tự thấy rất hạnh phúc. Chỉ là mỗi khi thấy đứa nhỏ có mẹ, cô lại dâng lên sự hâm mộ.

Thứ này, cô không đề cập qua với Diệp Trình Phong. Còn tuổi nhỏ nhưng cô mơ hồ hiểu được, ba ba cũng không muốn nói đến mẹ.

Miêu tả về mẹ, cô chỉ nghe Diệp Trình Phong nói qua một lần, “Mẹ con. . . Là người phụ nữ rất tốt.”

Khác không có.

Cuối cùng tốt như thế nào, Diệp Kiều Lục không biết. Thậm chí, đến ảnh chụp của mẹ cô đều chưa thấy qua.

Nghệp làm ăn của Diệp Trình Phong dần dần lớn mạnh, thời gian theo bên người con gái càng ngày càng ít. Phần lớn thời điểm Diệp Kiều Lục, cùng bảo mẫu đi Trần làm bạn. Lâu ngày, Diệp Kiều Lục ủy khuất. Chính mình không chỉ không có mẹ, thậm chí đến ba cũng không thấy được.

Năm nay tết âm lịch, Diệp Trình Phong đáp ứng cùng Diệp Kiều Lục đến suối nước nóng chơi.

Lại đột ngột thay đổi.

Ông luôn từ chối mãi, đẩy tới ngày hôm qua.

Kết quả vẫn là không đi được.

Vì thế, Diệp Kiều Lục học câu kính như phim trên TV, rồi nhà đi ra ngoài.

Lần này vừa đi, đầu liền bị đập.

Diệp Kiều Lục tỉnh lại trong bệnh viện, gặp được một dì rất xinh. Xinh đẹp làm cô chớp chớp nhìn.

Đầu Thi Dữ Mỹ cúi thấp vừa lúc nâng lên, chống lại cặp mắt tròn của Diệp Kiều Lục. Cô mỉm cười, “Bạn học nhỏ, tỉnh sao? Đầu còn đau không?”

Diệp Kiều Lục lắc đầu. Động tác này làm vết thương của cô cọ phải gối đầu, lại thấy đau. Cô im lìm hờn dỗi, “Đau.”

Thi Dữ Mỹ nở nụ cười, tiến lên nhẹ thổi vào chỗ có băng gạc, sau đó nhẹ nhàng nâng đầu Diệp Kiều Lục lên, tìm cho cô góc độ tốt nhất, tránh đi chỗ bị thương sau lại thả xuống, “Chú bác sĩ nói, mấy ngày nay phải nghỉ ngơi tốt. Không thể lộn xộn, đụng phải lại đau.”

Diệp Kiều Lục lại chớp mắt mấy cái, nhìn Thi Dữ Mỹ, “Cám ơn dì.”

“Ngoan, thực sự lễ phép.” Thi Dữ Mỹ rất nhẹ nhàng, “Bạn học nhỏ, cháu có nhớ số điện thoại trong nhà không?”

Nói đến trong nhà, Diệp Kiều Lục trề môi. Cô không muốn về nhà. Trong nhà không có mẹ, cũng không có ba ba, không có người chơi với cô.

“Không nhớ rõ sao?”

Diệp Kiều Lục ngấm Thi Dữ Mỹ, do dự.

Thi Dữ Mỹ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có kinh sợ, vì thế xoa mái tóc cô, an ủi nói: “Không nhớ được cũng không sao. Dì giúp con tìm ba mẹ.”

Diệp Kiều Lục cảm thấy chột dạ. Số điện thoại có trong vở bài tập. Nhưng cô chính là không muốn nói cho dì xinh đẹp này. Trên người dì này có mùi lạ, cô không thể nói rõ là mùi gì, có chút giống dì Trần khi đi mua cá về. Nhưng mà, cô cảm thấy lúc dì cười lộ lên rất giống trên tivi.

“Mẹ.” Ở cửa có giọng nói vang lên.

“Ai.” Thi Dữ Mỹ quay đầu lại, đứng dậy, “Mua com rồi sao?”

Đôi mắt tròn của Diệp Kiều Lục nhìn ra cửa.

Có bạn học nam đứng ở đó, cầm trên tay một cặp lồng com lớn.

Diệp Kiều Lục nhìn chăm chăm cặp lồng com lớn kia, đôi mắt không chớp chút nào.

“Này.” Cậu con trai liếc mắt nhìn Diệp Kiều Lục.

Cô đang nhìn chăm chăm, không có chút liếc mắt đi nơi khác.

Cậu quay đầu lắc lư cặp lồng com lớn với Thi Dữ Mỹ, nói: “Thịt cá.”

Thi Dữ Mỹ hỏi, “Bạn học nhỏ đói bụng không? Đứng lên ăn com trưa.”

Diệp Kiều Lục đương nhiên đói. Cô buổi sáng ăn bát cháo trứng muối thịt nạc, sau đó liền rời nhà đi ra ngoài. Hiện tại cực kỳ đói.

Thi Dữ Mỹ thấy Diệp Kiều Lục nhìn cặp lồng com, cười cười, “Đứng lên ăn com đi.”

Diệp Kiều Lục gật đầu, chạy nhanh đứng lên. Thân thể tròn vo, phối hợp động tác của cô, có phần chậm chạp.

Thi Dữ Mỹ mở cặp lồng com ra, mùi đồ ăn nóng hổi hấp phát ra làm cho người ta thèm nhỏ dãi.

Diệp Kiều Lục không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

Thi Dữ Mỹ cảm thấy cô bé này rất đáng yêu, cô cười đưa đĩa cho Diệp Kiều Lục.

Diệp Kiều Lục tiếp nhận, lễ phép nói cảm ơn, “Cám ơn dì.” Dì xinh đẹp này quả nhiên là người tốt.

Thi Dữ Mỹ hỏi, “Bạn học nhỏ mấy tuổi?”

Diệp Kiều Lục bới bát com hai cái, vừa nhai nuốt vừa trả lời, “Chín tuổi.”

Y cười của Thi Dữ Mỹ càng sâu, “Vây bằng tuổi với tiểu Kính nhà dì.”

Lúc này ánh mắt của Diệp Kiều Lục mới chuyển hướng tới cậu con trai.

Vừa mới rồi cô nhìn chăm chăm vào cặp lồng com, không để ý đến, thì ra cậu con trai này cũng rất được. Có chút giống dì xinh đẹp.

Não Diệp Kiều Lục nhỏ, suy nghĩ những từ mà cô giáo dạy, cuối cùng có thể nghĩ đến, vẫn là xinh đẹp.

Cậu con trai không rất thân thiện nhìn cô một cái, ngồi vào trên ghế cuối giường.

Thi Dữ Mỹ tiếp tục hỏi: “Bạn học nhỏ có tên là gì thế?”

“Diệp Kiều Lục.” Âm thanh giòn giã.

“Ồ?” Thi Dữ Mỹ kinh ngạc, “Cùng họ với tiểu Kính nhà dì.”

Diệp Kiều Lục trong miệng nhai com, đôi mắt tròn chuyển hướng đến cậu con trai bên kia.

Thi Dữ Mỹ duỗi tay kéo cậu con trai, cười nói: “Đây là con trai dì, Diệp Kính.”

Diệp Kiều Lục nhất thời không nhớ được cậu ta là ai vậy.

Nhìn thấy vành tai cậu, cô thoáng nhớ lại tình huống lúc trước. Lưng và sườn mặt của cậu con trai cọ cô, cùng Diệp Kính trước mắt, đè chồng lên nhau.

Cô cả kinh nói: “A! Là cậu.”

“Ừ.” Cậu con trai đánh giá thân thể cô, khóe môi kéo lên. Trong lòng bỏ thêm câu: Quả bóng béo nhỏ.

Nếu nhớ đến chuyện lúc trước, tay trái của cô không khỏi vuốt lên vết thương trên đầu.

Thi Dữ Mỹ vội vàng kéo tay của Diệp Kiều Lục xuống, “Chú bác sĩ nói trước đừng chạm vào.”

Diệp Kiều Lục nghe lời buông xuống.

“Tiểu Kính, lại đây xin lỗi.” Thi Dữ Mỹ hơi hơi thu lại nụ cười.

Diệp Kính theo lời đứng lên, đi đến trước giường, thẳng tắp nhìn chăm chăm Diệp Kiều Lục, mở miệng nói: “Thật xin lỗi.”

Diệp Kiều Lục theo bản năng trả lời, “Không sao đâu.” Nói xong, mới nhớ đến đầu mình còn đau, ở đâu mà không sao.

Cô không hề hé răng, yên lặng ăn cặp lồng lớn đựng com kia. Một chút không dư thừa.

Rất nhiều năm sau, Diệp Kiều Lục đều nhớ rõ một ngày này. Nhớ rõ câu thật xin lỗi kia của Diệp Kính, nhớ rõ giọng nói hơi khàn khàn của hắn.

Cô nhớ lại chuyện xưa khi gặp hắn, một lần lại một lần.

Editor: xưng hô hơi loạn, để xem mấy chương sau thế nào rồi bạn sẽ sửa

Fan của Giá Oản Chúc đâu hết rồi ta???

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 2

Editor: Linh Đang

Bác sĩ nói, thương thế của Diệp Kiều Lục cần lưu lại viện quan sát một ngày.

Anh ta (bác sĩ) kiểm tra vết thương xong, dặn dò nhất thiết đừng chạm vào nước.”Qua hai giờ nữa, để y tá đến đổi thuốc.”

Thi Dữ Mỹ nghe lời.

Diệp Kiều Lục luôn luôn nghe Thi Dữ Mỹ cùng bác sĩ đối thoại. Tuy rằng cô chưa được cảm nhận tình thương của mẹ, nhưng cô mơ hồ cảm thấy, mẹ nên giống như Thi Dữ Mỹ. Ôn nhu xinh đẹp, thân thiết hiền lành, ấm áp giống như ánh sáng mặt trời.

Cô nhìn trông mong nhìn Thi Dữ Mỹ.

Diệp Kính vẫn ngồi trên ghế, tầm mắt xẹt qua Diệp Kiều Lục. Cậu chỉ cảm thấy cô ánh mắt hiện tại của cô, như là một con chó nhỏ gặp được thịt xương.

Cô là con chó nhỏ kia.

Mà thịt xương, còn lại là mẹ cậu.

Bác sĩ vừa mới vừa đi, Thi Dữ Mỹ muốn đi ra ngoài theo, “Tiểu Kính, ở lại đây cho tóta. Mẹ về nhà lấy vài thứ.” Lúc bà ra cửa rất nồn nóng, chỉ nghe thấy con trai làm người khác bị thương, cầm lấy ví tiền bước đi. Hiện nay muốn qua đêm tại bệnh viện, đồ dùng hằng ngày đều không có.

Diệp Kính nhẹ giọng đồng ý.

Thi Dữ Mỹ xoay người cười nói với Diệp Kiều Lục, “Bạn học nhỏ Diệp, đi sẽ nhanh trở lại. Cháu không thoải mái thì nói với Tiểu Kính nói. Còn có, tuyệt đối đừng chạm vào vết thương, biết không?”

Diệp Kiều Lục gật gật đầu, bộ dáng vô cùng nhu thuận.

Thi Dữ Mỹ xoa xoa khuôn mặt Diệp Kiều Lục, xoay người rời đi.

Gian phòng bệnh này là giường ngủ đôi, giường bên cạnh trống, không có người nằm viện. Trong phòng chỉ còn hai đứa trẻ.

Diệp Kiều Lục nằm trên gối đầu, còn đang hồi tưởng lại giọng nói thân thiết ôn hòa của Thi Dữ Mỹ.

Không biết có phải người gọi là mẹ đều thân thiết như vậy hay không.

Có lẽ vậy.

Khi mẹ của Tôn Đa Lệ ngồi cùng bàn đến đón, đều sẽ kẻ sát gò má của cô (TĐL), sau đó nắm tay cô về nhà. Động tác giống như đi xinh đẹp vừa rồi vậy.

Trong đầu Diệp Kiều Lục nghĩ đến Tôn Đa Lệ, nổi lên cảm xúc hâm mộ, cũng là hướng về con trai của Thi Dữ Mỹ.

Cô cố sức nâng thân thể đi xem Diệp Kính.

Tư thế của cậu trên băng ghế không đổi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diệp Kiều Lục theo tầm mắt cậu nhìn qua.

Nhánh cây ngoài cửa sổ, lốm đốm có màu xanh nhạt. Lá mầm kia nho nhỏ, mang đến một con tức giận đến cho thân cây trắng vàng. (??)

Cô giáo nói qua, mùa đông đi rồi, chính là mùa xuân. Mùa vạn vật sống lại, mùa sức sống dạt dào.

Đột nhiên Diệp Kiều Lục hắt xì.

Cô buồn bực, mùa xuân cũng thật lạnh đó.

Diệp Kính đảo mắt nhìn cô, “Đắp chăn cẩn thận.” Vẫn là giọng nói bướng bỉnh, như là thân cây lăn đi gặp phải hòn đá ven đường (??).

Diệp Kiều Lục nghe, không quá quen. Bạn học nam cùng tuổi với cô, giọng nói đều tương đối non nớt vang dội.

Cô tiến lui vào ổ chăn.

Hai người một người mặt hướng ra ngoài cửa sổ, một người ngược nhìn trần nhà. Vô cùng im lặng.

Đánh vỡ không khí này, là tiếng đập cửa.

Diệp Kiều Lục lập tức quay đầu.

Đến không phải Thi Dữ Mỹ, là y tá. Y tá khẽ hỏi, “Bạn học nhỏ, còn đau không?”

Diệp Kiều Lục lắc lư đầu, “Không đau.”

“Thật ngoan.” Y tá nhìn khuôn mặt nhỏ đáng yêu của cô, nở nụ cười. Lại thấy Diệp Kính ngồi cuối giường, “Nơi đó gió lớn, đừng để bị lạnh.” Cô (y tá) tiến lên khép nửa cửa sổ lại, hỏi: “Mẹ của các cháu đâu?”

Diệp Kiều Lục nghe thấy hai chữ mẹ, mắt trừng lớn. Cô ghen khí, không dám nói lời nào.

“Về nhà.” Diệp Kính trả lời.

“Cứ như thế mà yên tâm để hai bạn học nhỏ các cháu đợi ở đây . . .” Y tá hơi hơi nhú mi, thận trọng dặn dò nói: “Trước khi mẹ quay lại, có chuyện gì liên tới tìm cô, biết không?”

Diệp Kính gật đầu.

Diệp Kiều Lục cúi đầu “Vâng” một tiếng.

Về mặt cô y tá buông lỏng, trêu ghẹo hỏi: “Hai cháu là anh em hay là chị em vậy?”

Diệp Kính cũng không liếc Diệp Kiều Lục một cái, “Không biết.”

Hai má Diệp Kiều Lục phồng lên, sau đó lớn tiếng cáo trạng, “Cậu ấy đá bóng đập vào cháu.” Cô còn chỉ chỉ chỗ bị thương của mình.

“À. . .” Y tá nhếch miệng, trước tiên chạy nhanh đến giường bệnh, an ủi nói, “Không có đau đúng không?”

Diệp Kiều Lục gật gật đầu, “Không đau.” Cô lại nhìn nhìn Diệp Kính.

Anh lại nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Cô cũng nhìn qua.

Nơi đó có một cây cao trụi lủi, chính là khung cảnh bầu trời xanh thẳm. Cái khác không có.

Thi Dữ Mỹ nhanh chóng quay trở lại.

Bóng là con trai của chính mình á, hơn nữa Diệp Kiều Lục bị thương ở đầu. Lúc ngã sấp xuống, đầu đập xuống đất còn chảy ra máu. Thi Dữ Mỹ lo lắng sẽ có di chứng, không dám chậm trễ với Diệp Kiều Lục.

Diệp Kiều Lục nhìn thấy Thi Dữ Mỹ, trên mặt vô cùng vui mừng. Cô yên lặng hưởng thụ Thi Dữ Mỹ chiếu cố.

Diệp Kính lại tự mình về nhà.

Mới vào ngã tư Hương Sơn, mấy cái cậu con trai đang trốn liền chạy ra.

7.

Trong tay Nhị Cầu còn ôm quả bóng kia, hỏi: “Thế nào rồi?”

“Bỏn chữ thế nào?”

“Vết thương của Diệp Nghiêu Vũ Lục nghiêm trọng không?”

Diệp Kính giương mắt liếc nhìn chúng bạn, “Không có việc gì, bác sĩ bảo ngày mai có thể xuất viện.”

Ba cậu con trai nhẹ nhàng thở ra.

La Tích nhũ danh là Nhị Cầu vỗ ngực, “Tớ cho là Diệp Kính cậu phải đi ngồi tù.”

Phùng Hữu Văn bên cạnh nhũ mi lại, nhìn Diệp Kính, “Mẹ cậuđâu, không trở về sao?”

“Ừ, bà ở bệnh viện.” Diệp Kính tiếp tục đi về phía nhà mình.

Đến trước tầng, cậu cảm tờ báo, sau đó lên lầu vào nhà.

Trên tờ báo, đúng là quảng cáo bất động sản. Phía tây vùng ngoại thành thành phố D, di dời hoàn toàn để xây dựng những khu nhà cao tầng mới.

8.

Bắt đầu từ năm 1993, bất động sản có lãi cao hấp dẫn không ít người giàu có. Bọn họ lợi dụng ngân hàng cho vay thuận lợi, như những con sói trắng tay không mà buôn bán lời được một số lượng tiền mặt lớn. Sau khi lũ lượt ùn lên, tạo thành cung ứng quá thừa, lượng mua bán thành công không tăng nữa.

9.

Giá bất động sản luôn giảm. Vài năm trước ở thành phố D là khoảng 7000 tệ, hiện giờ chắc còn 5000 tệ.

Quảng cáo này viết là ở phía tây vùng ngoại thành, lại lấy mức giá khởi điểm là 2000 tệ.

Nhà Diệp Kính ở ngay ở khu phía tây thành phố D.

Cậu nhìn nhìn quảng cáo kia, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào khu đất mới khai phá kia.

Cuối cùng, cậu ném tờ báo xuống.

Không đến một lát sau, La Tích đến gõ cửa, hô, “Diệp Kính, mình đi ra ngoài dắt chó đi dạo, cậu có đi không!” Sở dĩ gọi Nhị Cầu là Nhị Cầu, là vì cậu thích chó.

Diệp Kính muốn trả lời một câu: Cậu dắt chó đi dạo đâu có chuyện gì liên quan tới tôi. Nhưng ở nhà một mình cũng không có việc gì làm, cậu liền đi theo.

La Tích dắt con chó vàng, cùng Diệp Kính vừa đi chậm vừa nói chuyện trong ngõ nhỏ.

10.

Thân hình hai cậu con trai đều thiên về gầy

Con đường này rộng 1m5, kiến trúc hai bên đã ngăn trở ánh mặt trời. La Tích thích nhất là lúc khi mặt trời nhô lên cao, đến nơi râm mát như này dắt chó đi dạo.

Đi một đoạn đường rồi, La Tích nhớ lại Diệp Kính đá quả bóng kia, tán dương, “Nếu không phải Diệp Nghiêu Vũ Lục xuất hiện, pha bóng kia của cậu rất được. Mười phần sức lực.”

Bỏn chữ cuối cùng hình dung có vẻ là lạ. Nhưng Diệp Kính không sửa đúng lại cho La Tích, chỉ hỏi: “Cặp sách của người kia đâu?”

“Trương Xuyên cảm đi. Uầy, cậu không biết, nghỉ đông bài tập của cậu ấy đã làm xong hết rồi. Đợi Trương Xuyên chép xong mình cũng muốn chép.” La Tích càng nói càng cao hứng, cậu biểu hiện là người anh em có tình nghĩa, nói, “Cậu muốn chép không?”

Chuyện tốt như thế, đương nhiên Diệp Kính không cự tuyệt.”Từ khi nghỉ đông mình chưa viết chữ nhật kí nào.”

“Cậu muốn nhật kí?” La Tích dừng lại, “Nhật kí của cậu ấy thật khó chép, không biết viết cái gì ý. Mình xem không hiểu.”

“Trước đưa cho mình, đêm nay mình sẽ viết xong nhật kí.”

“Của cô ấy không nên chép, không lừa cậu.”

“Chờ ta nhìn kỹ hẵng nói.”

Diệp Kính nghĩ là, loại nhật kí này, đơn giản là nói bừa mớ mấy việc, sự kiện, tùy tiện phân chia những ngày nghỉ đông. Cậu không nhất định sẽ trích dẫn cách biểu đạt và hành văn của Diệp Kiều Lục, tham khảo chuyện của cô thì có thể.

Nhật kí đến trong tay Diệp Kính, cậu mở ra trang thứ nhất.

Đó là chuyện của ngày nghỉ đầu tiên.

Vị đồng học Diệp Nghiêu Vũ Lục này, tên biến thành Amanda Carina Lục.

Cô có ánh mắt xinh đẹp nhất, cái mũi xinh đẹp nhất, môi xinh đẹp nhất. Da thịt vô cùng mịn màng, tươi cười vạn người dõi theo.

Con mắt là xanh lá.

Tóc màu xanh lá.

Móng tay màu xanh lá.

Chỗ nào cũng đều là xanh lá.

Sau khi miêu tả một đoạn xanh biếc, Amanda Carina Lục bắt đầu biến thân đánh tiểu quái thú.

Giây phút này Diệp Kính cực kỳ hận thói quen đọc nhanh như gió của mình.

Một trang tình tiết này, ngưng hẳn ở chỗ tiểu quái thú.

Cậu không hề lật trang tiếp theo, trực tiếp khép lại mặt bìa. Chính như lời nói của La Tích, “Không biết là viết cái gì nữa.”

Buổi tối Thi Dữ Mỹ ngủ lại ở bệnh viện.

Diệp Kính tự mình nấu miến.

Ngày thường Thi Dữ Mỹ khá bận, cho nên từ nhỏ cuộc sống của Diệp Kính cũng rất độc lập. Cậu có thói quen tự mình xử lý chuyện của mình. Không có ai có thể vĩnh viễn ở cùng cậu. Dù là người thân của cậu cũng không thể.

Cậu ăn xong, tắm rửa, lên giường ngủ.

Nằm trên giường một hồi lâu, không hề buồn ngủ.

Cậu nhớ đến nhật kí nghỉ đông của mình. Cách lúc đi học năm ngày, cậu phải hoàn thành ba mươi trang nhật kí trong năm ngày này. Kì nghỉ đông thực sự rất lâu, nhưng không có gì hay để viết.

Diệp Kính ngồi xuống, xóc chân.

Cậu cầm lấy nhật kí của Diệp Kiều Lục một lần nữa.

Lại lật vài tờ. Amanda Carina Lục đã đánh tới đại quái thú.

Khóe mắt cậu rút một chút. Đây là một quyển nhật kí không hề có giá trị sao chép.

Cậu lật rầm rầm, dừng lại ở một trang bất kì.

Nội dung của trang kia làm cậu phải giương mi lên.

Cậu xem xong, trở lại trên giường nằm.

Lần này, bắt đầu ngủ rất nhanh.

Sáng sớm ngày hôm sau tỉnh lại, Diệp Kính nhận được điện thoại của Thi Dữ Mỹ.

“Vết thương của cô (DKL) không có việc gì, bác sĩ nói có thể xuất viện.” Thi Dữ Mỹ bên kia có phần ồn ào, giọng của bà có phần nhắc nhở, “Tạm thời chưa tìm ra cha mẹ của đứa nhỏ này, chỉ có thể để cô bé ở lại nhà chúng ta trước. Buổi sáng mẹ đã đặc biệt tới cục cảnh sát để báo án.”

Nghe vậy, Diệp Kính nhìn giường đơn của mình, trong lòng nghĩ là, quả bóng béo nhỏ đến đây phải ngủ chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3

Editor: Linh Đang

Diệp Kiều Lục đi theo Thi Dữ Mỹ đến ngã tư Hương Sơn.

Con phố này còn chưa đổ, mặt đường gồ ghề.

Thi Dữ Mỹ nắm tay Diệp Kiều Lục, đi thong thả. Vừa đi, còn một bên nhắc nhở, “Nơi đó có vũng nước, đừng giẫm.”

Diệp Kiều Lục vô cùng nghe lời, vượt qua vũng nước nhỏ.

Thi Dữ Mỹ cười nói, “Thật ngoan.”

Diệp Kiều Lục ngẩng đầu nhìn Thi Dữ Mỹ.

Khuôn mặt Thi Dữ Mỹ tú lệ, như gió xuân ấm áp.

Diệp Kiều Lục cũng cười, nhớ đến tối hôm qua Thi Dữ Mỹ kể chuyện cổ tích cho cô, hát những giai điệu trẻ con.

Xa xa La Tích nhìn thấy hình bóng hai người một lớn một nhỏ này, trên đầu Diệp Kiều Lục còn quần băng gạc màu trắng. Cậu nhấc chân chạy về phía trước, “Di Thi.”

“Cẩn thận mặt đường.” Thi Dữ Mỹ cao giọng khuyên.

La Tích giẫm phải hố lổm, nước bùn bắn tung tóe lên, nhưng cậu không để ý, vẫn chạy, mãi đến lúc đứng ở trước mặt Diệp Kiều Lục, “Cậu chính là Diệp Nghiêu Vũ Lục.”

Diệp Kiều Lục không nghe rõ cậu nói cái gì xanh lá, cho là cậu chỉ nói nhanh, liền gật đầu.

La Tích nhếch miệng cười. Quả nhiên là tên kỳ quái.

Thi Dữ Mỹ ngồi xổm xuống, cúi ống quần La Tích, “Quần áo mới của cháu thoáng cái đã bẩn rồi.”

La Tích tò mò hỏi: “Di Thi, đi cùng với cậu ấy đi đâu thế?”

“Về nhà.” Thi Dữ Mỹ giải thích nói: “Tiểu Lục tới nhà của dì làm khách.”

Diệp Kiều Lục nghe, học La Tích như nhếch miệng cười.

Thi Dữ Mỹ lên lầu. Diệp Kiều Lục nhìn xung quanh phải trái.

Nhà này đã rất cũ, nước sơn của các bức tường giữa bậc thang đã bong ra từng mảng, phía trên còn có nhiều hình vẽ xấu lung tung.

Bậc thang lên gác coi như sạch sẽ.

Diệp Kiều Lục giẫm lên. Cô nhìn đôi giày mới màu trắng hôm qua mình mới đi, cùng bậc thang màu xám, tạo thành tương phản rõ ràng.

Cô bước lên từng bước một.

Đến tầng 6, Thi Dữ Mỹ đi đến cửa nhà. Nhà này của bà, cửa gỗ sắt loang lỗ, đường vân ở cửa gỗ đều đã tróc hết.

Diệp Kiều Lục nhìn qua cửa nhà Thi Dữ Mỹ: 602.

Cô lại nhìn sang cửa nhà hàng xóm. Bên kia càng tệ hơn, một thanh cửa sắt đã gãy.

Thi Dữ Mỹ mở cửa, dắt Diệp Kiều Lục, “Tiểu Lục, đây là nhà dì.”

Diệp Kiều Lục quay đầu nhìn lại.

Phòng khách không lớn, đồ dùng trong nhà không nhiều lắm. Ở trên tường có một cửa sổ lớn.

Bên cửa sổ trên chiếc ghế, Diệp Kính đang ngồi. Nghe thấy âm thanh, cậu nghiêng đầu nhìn qua cửa.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, nửa bên mặt cậu xuất hiện vàng sáng vàng.

Diệp Kiều Lục nhớ đến thầy giáo dạy mỹ thuật có nói, “Ánh sáng thiên nhiên là tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất.”

Diệp Kính nhảy xuống chiếc ghế. Cậu mặc áo mỏng, gió lạnh thổi vào từ ngoài cửa sổ, làm vạt áo của cậu bay lên.

Thi Dữ Mỹ thấy đau lòng, “Sao lại mặc ít như vậy.” Bà buông tay của Diệp Kiều Lục ra, chạy nhanh vào phòng con trai lấy quần áo.

Diệp Kiều Lục cúi đầu nhìn lòng bàn tay trống không của mình, nắm vào thành quyền.

Thi Dữ Mỹ lại lần nữa đi ra, trong tay nhiều hơn một chiếc áo khoác dày. Bà tiến lên phủ thêm cho Diệp Kính, “Bên ngoài mới mười độ. Tối hôm qua có đắp chăn bông dày không?”

“Con không lạnh.” Cậu nói xong mắt nhìn Diệp Kiều Lục.

Cô lại lộ ra ánh mắt như con cú con.

Thi Dữ Mỹ túm lấy tay của Diệp Kính, có phần lạnh, “Ăn bữa sáng chưa?”

Cậu lắc đầu.

Bà chạy nhanh vào phòng bếp, “Mẹ nấu cho con bát canh nóng.”

Diệp Kiều Lục tiến lên vài bước, nhìn bóng dáng bận rộn của Thi Dữ Mỹ.

Tôn Đa Lệ ngồi cùng bàn nói, mẹ cậu ấy làm cơm rất ngon.

Lúc ấy Diệp Kiều Lục nghiêm trang trả lời, “Dì Trần làm cũng ăn ngon.”

Tôn Đa Lệ ngồi cùng bàn cười khúc khích, “Dì Trần cũng không phải mẹ cậu. Trên đời chỉ có mẹ làm cơm mới ăn ngon nhất.”

Diệp Kiều Lục không hiểu ăn ngon nhất là khái niệm gì. Có phải giống với hương vị khoai chiên của McDonald's hay không?

Nhớ lại mấy năm trước, McDonald's mở một nhà hàng ở thành phố D.

Lúc ấy Diệp Kiều Lục còn ở nhà trẻ. Cô quản lý Diệp Trình Phong một tháng, cuối cùng ông đáp ứng mang cô đi.

Thực sự khoai kia ăn ngon lắm, bởi vì là ba út từng miếng từng miếng cho cô. Nếu mà cô có thể ăn mỗi ngày như vậy thì tốt rồi.

Diệp Kính kéo khóa áo khoác lên, hai tay cho vào túi áo, vòng qua Diệp Kiều Lục, vào phòng bếp, “Mẹ, con giúp, mẹ.”

“Không cần, mẹ nấu canh thịt nạc. Làm nóng bánh bao là được rồi.” Thi Dữ Mỹ tắt bếp, bụng nổi lên đun nước. Mới xoay người, chỉ thấy bộ dáng tội nghiệp của Diệp Kiều Lục. Bà mỉm cười, “Tiểu Lục, rửa tay nào, đến ăn canh.”

Con mắt của Diệp Kiều Lục thoáng chớp sáng lên, cô cẩn thận “Vâng” một tiếng, sau đó đi vào rửa tay.

Mãi đến khi bụng bát canh, cô mới lấy lại tinh thần.

Cô nhìn canh thịt nạc, cầm lấy thìa, nhẹ nhàng múc, cái miệng nhỏ cúi đầu hóp.

Cô nở nụ cười.

Canh thịt như này ở nhà cô không ăn nhiều, nhưng mà hương vị cũng vô cùng tốt. Hình như là so với dì Trần làm thì có cái gì đó không thể diễn tả được.

Diệp Kính ở bên uống xong một bát canh.

Cái miệng nhỏ của Diệp Kiều Lục liên tục hóp, dường như luyến tiếc uống hết.

Thi Dữ Mỹ thấy thế, nói, “Thừa dịp nóng thì ăn đi.” Sau đó bà lại gấp cho Diệp Kiều Lục cái bánh bao.

Diệp Kiều Lục nở nụ cười với Thi Dữ Mỹ, cắn cái bánh bao kia.

Thi Dữ Mỹ ăn vài miếng, nghĩ tới hôm nay còn có một đồng việc phải làm, liền nói với Diệp Kính trông Diệp Kiều Lục. Sau đó lại dặn dò Diệp Kiều Lục, “Tiểu Lục ngoan, đi đi làm, giữa trưa rồi trở về. Di không ở đây, cháu liền đi theo Tiểu Kính.”

Diệp Kiều Lục nhìn Diệp Kính, lại nhìn nhìn Thi Dữ Mỹ, gật gật đầu.

Sau khi Thi Dữ Mỹ ra khỏi cửa, đi đến đồn công an.

Tối hôm qua bà hỏi cha mẹ, gia đình, Diệp Kiều Lục liền mang về mặt do dự.

Thi Dữ Mỹ nhìn quần áo của Diệp Kiều Lục, tốt hơn so với người bình thường rất nhiều. Không biết vì sao, Diệp Kiều Lục chậm chạp không chịu tiết lộ điện thoại của mình.

Tuy rằng cô bé này rất đáng yêu, nhưng dù sao cũng không phải của nhà mình. Thi Dữ Mỹ nghĩ, vẫn là đưa về nhà sớm chút mới tốt.

Thi Dữ Mỹ đi báo án.

Khi trở lại chợ, đã mười giờ hơn.

Tự bà mở quầy bán cá.

Mời một người phụ giúp.

Ngày thường bà đều qua. Ngày hôm qua gặp phải chuyện của Diệp Kiều Lục, đương nhiên quầy chỉ có thể nhờ người phụ bán.

Lúc này, người phụ bán nhìn thấy bà, chào hỏi nói, “Bà chủ, chị đã tới. Hôm qua lão bán của nhà hàng hải sản Lý Ký tìm gặp riêng chị đấy.”

“Chuyện gì?”

“Hắc hắc.” Người phụ bán cười đến áy mào, chỉ chỉ bó hoa ở góc, “Đưa hoa đến cho chị.”

Sắc mặt Thi Dữ Mỹ hơi trầm xuống, “Mấy thứ này, không cần tự tiện nhận giúp tôi.”

Phụ bán cứng người, sờ sờ cái mũi, “Về sau em sẽ chú ý.”

Thi Dữ Mỹ quăng bó hoa kia đến thùng rác của quầy.

Phụ bán nhìn, âm thầm thương tiếc. Sắc đẹp của bà chủ động lòng người, người theo đuổi không ít, nhưng đều bị chị ấy cự tuyệt ngoài ngàn dặm.

Mấy năm trước Thi Dữ Mỹ cùng Diệp Kính tới nơi này.

Một người phụ nữ tuổi còn trẻ mỹ mạo, mang theo một cậu con trai như búp bê. Vừa đến liền đưa tới không ít ánh mắt.

Thi Dữ Mỹ làm người hòa khí, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cho dù là hàng xóm đã từng chê trách bà, bà đều có thể dùng lễ mà đối đãi. Lâu ngày, mọi người cũng không rảnh rồi tám nhảm nữa. Trái lại, hàng xóm láng giềng vô cùng chiều cố hai mẹ con này.

Tình trạng hôn nhân của Thi Dữ Mỹ, chị ấy chưa bao giờ đề cập qua.

Mọi người đoán là ly dị.

Thi Dữ Mỹ búi tóc lên, thay tạp dề, đeo bao tay, đứng ở bên cạnh thùng nước vớt cá.

Người thành phố D thích ăn hải sản, đường làm ăn này của bà coi như không tệ, thậm chí, tốt hơn bất cứ quầy hàng nào trong chợ.

Đương nhiên, bà hiểu rõ, có một phần nguyên nhân là bởi vì diện mạo của chính mình.

Thỉnh thoảng sẽ gặp phải khách hàng lỗ mãng, đùa giỡn bà vài câu. Không phải quá giới hạn, bà sẽ nhẫn nại vượt qua. Như ông chủ nhà hàng hải sản Lý Ký trực tiếp cầu hôn như vậy, bà chưa bao giờ cho sắc mặt hoà nhã.

Nhưng đối phương vẫn bám riết không tha.

Diệp Kiều Lục ở lại trong phòng, kê cận Diệp Kính như cái đuôi.

Cậu ngồi trên ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, cô kéo ghế đến dựa cùng.

Cậu đi vào phòng bếp nấu nước sôi, cô cũng dùng bước chân bên cạnh.

Cậu ngồi vào bên cạnh bàn học tập, cô đi theo ngồi vào bên kia.

Diệp Kính nhìn đề toán học nghĩ đông, không hề suy nghĩ. Cậu ngẩng đầu, cố hết sức dùng giọng điệu bình thản, “Cậu có thể tự mình chơi không?”

“Minh không biết đi nơi nào chơi.” Diệp Kiều Lục kéo kéo góc áo, sau đó chỉ chỉ công thức cậu đang viết, “Chỗ này cậu tính sai rồi.”

Cậu giấu sách bài tập đi, đứng dậy.

Cô cũng lập tức đứng dậy theo.

Cậu liếc cô một cái, “Tôi đi ra ngoài chơi.”

“Minh cũng phải đi.” Diệp Kiều Lục tràn đầy chờ mong. Lúc cô ở nhà chỉ có một mình, cô đặc biệt hâm mộ có một đám bạn chơi đùa.

Nghe lời này của cô, Diệp Kính lại ngồi xuống. Cậu tức tốc làm mấy tờ bài tập, mặc kệ đúng sai.

Diệp Kiều Lục ở bên nhìn, có phần mệt rã rời. Đột nhiên cô nghĩ đến, Tôn Đa Lệ ngồi cùng bàn nói qua, mẹ là ỏ chần ảm áp nhất.

Tuy rằng Thi Dữ Mỹ không phải mẹ cô, nhưng mà bà cũng có một chút ảm áp.

Nghĩ đến, Diệp Kiều Lục khụ hai cái, hơi chột dạ. “Diệp Kính, mình có thể gọi cậu là Diệp Kính không?”

“Ừ.” Gọi cũng đã gọi rồi, còn hỏi cậu làm cái gì.

“Diệp Kính, mình có chút mệt, muốn đi ngủ.” Vì gia tăng độ tin cậy, cô cố ý dụi dụi mắt.

“Sô pha có chần, ngủ đi.”

“Minh chưa từng ngủ ở sô pha.”

Cậu tiếp tục làm bài tập, “Việc gì cũng có lần đầu tiên.”

Diệp Kiều Lục ngây ngẩn cả người. Cô cảm thấy lời cậu nói có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nghĩ ra được. Lại nghĩ lại, dường như lời kia rất có đạo lý. Cô nhìn sang sô pha kia, có chần, có gối đầu, cô hỏi: “Nơi đó là ai ngủ vậy?”

“Tôi.” Cậu không nói sai, lúc cậu xem thi đấu bóng xong liền ngủ ở sô pha.

Cô lại ngây ngẩn cả người.

Diệp Kính làm xong một tờ bài tập, lật trang, tiếp tục viết lung tung. Hiện tại tâm tư của cậu không đặt trên bài tập. Cậu nghĩ, đợi cô ngủ trên sô pha xong, cậu còn phải đi giặt chần.

Cậu không thích ngủ người khác ngủ qua.

Diệp Kiều Lục ngồi vào trên sô pha, lắc lư, lại co người lại.

Không mềm mại bằng giường.

Cô lại nằm, sau đó lập tức đứng lên.

Cô quen ngủ nệm, không thích ứng với loại độ cứng này.

Cô nhìn Diệp Kính, ánh mắt luân chuyển, nhẹ nhàng che đầu ngẩng lên, hô: “Đau quá a, đau quá a.”

Diệp Kính ngừng bút, quay đầu xem cô.

Cô vội vã xụ mặt xuống, tiếp tục nói, “Đau quá a, đau quá a.”

Tiếng kêu non nớt của cô, hành động cũng non nớt như thế.

Nhưng Diệp Kính nhìn chỗ băng bó đến phòng lên của cô, cuối cùng nói câu, “Cậu vào trong phòng ngủ đi.”

Diệp Kiều Lục nhất thời nở nụ cười, cũng không che đầu, nhảy dựng chạy về phía gian phòng.

Nơi này là hai phòng ngủ.

Cô vào gian phòng lớn trước, sau đó lại đi phòng nhỏ.

Hai giường đều là giường đơn, chăn đơn màu đỏ đều là giống nhau.

Cô đoán phòng lớn là của Thi Dữ Mỹ.

Cô cởi giày, trèo lên giường.

Vừa muốn nằm xuống, nhớ đến chính mình còn mặc áo bông nhỏ. Vì thế cô lại ngồi dậy cởi áo bông nhỏ.

Chuẩn bị tất cả công việc xong, Diệp Kiều Lục che chăn lên, nhắm mắt lại.

Đây là ổ chăn của mẹ Diệp Kính. Nếu đều là mẹ, hẳn là ổ chăn kia cũng ấm áp nhất.

Nằm không bao lâu.

Cô có phản lạnh.

Chăn đơn mỏng, không bằng chăn bông trong nhà.

Diệp Kiều Lục nghiêng người đi, cuộn mình vào.

Cô an ủi chính mình, sẽ lập tức ấm áp thôi.

Nhưng mà càng ngày càng lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4

Editor: Linh Đặng

Diệp Kiều Lục nghẹn một hơi, liền lùi đầu núp vào trong chăn.

Lạnh đến lưng lạnh cả người, cô muốn buông tha thể nghiệm ổ chăn của mẹ trong truyền thuyết.

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu, chăn bông trên đầu cô đã bị xốc lên.

Mặt của Diệp Kính ở phía trên cô, “Cậu đang luyện tập hô hấp thiếu oxy?”

Lúc này Diệp Kiều Lục, cuộn mình thành một quả bóng. Qua đôi mắt to tròn của cô Diệp Kính thấy được bóng dáng của chính mình.

“Minh lạnh.” Cô nhanh chóng bò dậy từ trên giường, tìm áo bông nhỏ của mình. Cô kéo quần áo qua, vội vàng mặc vào. Nhưng mà giá lạnh thấm vào lòng, phía sau lưng vẫn lạnh lẽo. Cô sờ sờ chăn mỏng, “Chăn này thật lạnh.”

“Sang chỗ mẹ tôi ngủ, chăn của bà ấm hơn.” Cậu không thích đắp chăn bông dày, cảm thấy trọng lượng của chăn bông đè lên không thoải mái. Hơn nữa, cậu sợ nóng không sợ lạnh.

Con mắt của Diệp Kiều Lục trừng đến mức to, “Chỗ này không phải ổ chăn của di Thi.”

“Ừ.” Diệp Kính nói, “Tôi không thích người khác ngủ ở giường của tôi, xuống dưới.”

Cô nở nụ cười, bật xuống giường, “Minh đi ngủ ở chăn ấm áp.” Vốn dĩ cô cũng không thích ngủ ở giường của cậu.

Diệp Kính không lên tiếng, xoay người rút vỏ gối, khăn trải giường mà cô vừa động đến ra.

Diệp Kiều Lục nhìn cậu ôm vỏ gối, khăn trải giường vào phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh có một bồn tắm lớn bằng gỗ, cậu ném vỏ gối, khăn trải giường vào, mở vòi xả nước. Trong lúc xả nước, cậu lại đi vào phòng lõi chăn đơn ra, cùng ném vào thùng lớn.

Mãi đến khi Diệp Kính ngồi cạnh thùng lớn chà tẩy chăn đơn, Diệp Kiều Lục mới hỏi, “Vì sao cậu đột nhiên giặt chăn?”

Diệp Kính bỏ thêm rất nhiều bột giặt, “Bởi vì cậu không ngủ nữa.”

“Vì sao mình ngủ vào đó thì cậu muốn tẩy?”

Cậu lười đáp lời.

Diệp Kiều Lục nhìn Diệp Kính, có chút ủy khuất. Cô mơ hồ hiểu được nguyên nhân cậu giặt khăn trải giường. Cô xoay người chạy ra phòng vệ sinh, thẳng đến giường của Thi Dữ Mỹ.

Cô không chỉ muốn ngủ trên giường của cậu, cô còn muốn ngủ trên giường của mẹ cậu.

Đề cậu phải giặt cả thể.

Giặt cả thể.

Buổi trưa Thi Dữ Mỹ nhận được điện thoại từ đồn công an.

Bên kia cảnh sát nói, có người nhà họ Diệp, báo lại cảnh sát là tìm người. Tìm cô bé kia, giống với tư liệu mà Thi Dữ Mỹ báo lại.

Thi Dữ Mỹ vừa nghe, chỉ biết là tìm được người giám hộ của Diệp Kiều Lục. Bà nói với người phụ bán xong, vội vàng rời khỏi quầy.

Bà đi tới sở cảnh sát, cảnh sát đang trò chuyện với một người đàn ông. Ánh vào mi mắt bà, là bóng dáng kiên cố cao ngất của người đàn ông kia.

Cảnh sát nhìn thấy bà, nói với người đàn ông kia: “Diệp tiên sinh, chính là vị Thi tiểu thư này tìm được con gái của ông.”

Diệp Trình Phong quay đầu, thần sắc lo lắng hơi hơi thả lỏng

Đêm qua ông nhận ra không thấy con gái.

Ban ngày dì Trần không dám nói, đi ra ngoài tìm một vòng, không thu hoạch được gì. Mắt thấy giấu không giấu được, mới run rẩy gọi điện thoại cho ông.

Lập tức tâm Diệp Trình Phong gần như nhảy ra khỏi cổ họng, lúc đó vô cùng tức giận, chửi bới Trần dì một trận.

Nói không thương cô con gái này, là giả. Nhưng mà sự nghiệp bận quá, thời gian ông chăm sóc cô quá ít.

Trước mắt, không chuyện gì quan trọng bằng con gái. Diệp Trình Phong báo cảnh sát, còn tìm rất lâu trên đoạn đường đến trường. Một đêm rồi ông chưa ngủ, nằm trong phòng con gái đến bình minh.

Diệp Kiều Lục rời nhà trước, để lại một tờ giấy nhỏ, tỏ vẻ cô mất hứng vì ba lỡ hẹn.

Diệp Trình Phong cầm lấy tờ giấy nhỏ, trong lòng trăm vị tạp trần.

Thực sự ông rất yêu vợ.

Hôm đó vợ ông khó sinh, nếu không phải vì khuôn mặt hồng hồng của con gái làm ông không bỏ được, có lẽ ông đã đi theo vợ rồi. Con gái dần dần lớn lên, ông gặp qua không ít phụ nữ, nhưng tâm của ông vẫn đặt vào người vợ đã mất, không có tâm tư tái giá.

Mà ban đêm này, lần đầu tiên ông nhìn thẳng vào sự thật là con gái thiếu cha thiếu mẹ.

Buổi sáng không ăn cái gì, Diệp Trình Phong lại ra ngoài tìm kiếm.

Trời xanh thương xót, ông nhận được điện thoại của cảnh sát. Con gái của ông rất tốt, hiện tại đang ở trong nhà một người có tâm.

Nhớ lại khung hoàng mất đi con gái, lòng Diệp Trình Phong còn sợ hãi. Giờ phút này nhìn thấy người hảo tâm kia, ông liên tục nói lời cảm tạ, “Cám ơn, cám ơn.”

Thi Dữ Mỹ mỉm cười, “Không khách khí.” Bà hơi hơi kéo ra khoảng cách với ông. Bà bán cá tươi đã lâu, trên người luôn mang theo mùi tanh.

Diệp Trình Phong lại như không nghĩ được, đi phía trước một bước, “Hiện tại tiểu Lục đang ở đâu?”

“Còn đang ở nhà của tôi.” Thi Dữ Mỹ dừng lại, “Đầu của cô bé bị thương.”

Sắc mặt của Diệp Trình Phong lại hiện lên lo âu, “Nghiêm trọng không? Tình huống như thế nào?”

“Bác sĩ nói không có gì, thay thêm vài ngày thuốc là tốt rồi.” Lúc này Thi Dữ Mỹ không dám nói chuyện Diệp Kiều Lục bị con trai mình đá bóng vào đầu ra.

Diệp Trình Phong rút điều thuốc ra, đưa cho mấy cái cánh sát. Ông nói lời cảm tạ một vòng, sau đó theo Thi Dữ Mỹ trở về đón con gái.

Dọc theo đường đi, Diệp Trình Phong vì tránh cho tẻ ngắt xấu hổ, hỏi chút chuyện của con gái.

Thi Dữ Mỹ đều mỉm cười đối đáp. Đề cập đến chuyện Diệp Kính đá bóng làm Diệp Kiều Lục bị thương, về mặt bà xin lỗi.

Diệp Trình Phong nghe con gái cũng không lo ngại, cũng không trách cứ thêm.

Quẹo vào ngã tư Hương Sơn, Thi Dữ Mỹ chỉ thấy không ít người quen đến.

Bọn họ ném ánh mắt tò mò lên người Diệp Trình Phong. Diệp Trình Phong thành thực ôn trọng, khí độ bất phàm. Mọi người không khỏi liên tưởng đến quan hệ ái muội nào đó.

Lúc này Thi Dữ Mỹ không tiện giải thích, chỉ có thể bước nhanh về phía nhà mình.

Diệp Trình Phong ngắm tòa nhà cũ nát. “Nhà này thật cũ.”

Thi Dữ Mỹ nhẹ giọng trả lời, “Vâng, vài thập niên.”

“Mua hay là thuê?”

Thi Dữ Mỹ sùng sốt, “Là đơn vị phúc lợi của cha tôi phân phòng.”

Diệp Trình Phong không tiếp tục hỏi, đi theo Thi Dữ Mỹ lên lầu.

Một khắc kia khi ông nhìn thấy con gái, rốt cuộc trái tim của ông mới thả xuống được.

Diệp Kiều Lục đang ngủ say trong chăn ấm áp.

Diệp Trình Phong cười kéo chăn lên cho cô, lại khẽ vuốt qua gò má của cô. Ông rời phòng, đóng cửa, hạ giọng nói, “Để con bé ngủ tiếp một lát đi.”

Thi Dữ Mỹ gật gật đầu, đảo mắt thấy ban công có chăn đơn, khăn trải giường đang phơi. Mi tâm bà nhú lại, có lẽ đoán được cái gì. D@Đ#L\$Q%Đ

Bà tiếp đón Diệp Trình Phong ngồi ghế, sau đó vào bếp nấu nước sôi, thuận tiện pha bình trà ngon.

Đợi khi bà đi ra phòng khách, Diệp Trình Phong lấy một xấp tiền một trăm tệ màu xanh đen từ trong ví ra, đưa qua, “Vô cùng cảm ơn, chỗ này là một chút lòng thành, hy vọng Thi tiểu thư nhận lấy.”

Thi Dữ Mỹ sợ run lên, chối từ nói, “Lại nói tiếp vẫn là con trai của tôi làm con gái anh bị thương.”

“Đứa nhỏ cũng không phải cố ý.”

“Tiền này, thật không cần.”

“Phí nằm viện, phí trị liệu kia tôi phải trả lại cho cô.”

“Chỉ là chút phí giường nằm, thêm chút thuốc. Không tốn bao nhiêu tiền.”

Hai người anh đẩy tôi từ chối, trả qua trả lại. Thi Dữ Mỹ bất đắc dĩ nhận một ngàn tệ.

Diệp Trình Phong nở nụ cười, hóp ngum trà. Ông thuận miệng hỏi tình huống gia đình Thi Dữ Mỹ. Biết được bà một mình nuôi con trai, ông có phần kinh ngạc.

Thần sắc Diệp Kính như thường ngồi bên cửa sổ.

Cậu nhìn động tác của Thi Dữ Mỹ cùng Diệp Trình Phong, đầu xoay chuyển. Cậu nhìn xuống theo cửa sổ.

Cách đó không xa có một gốc cây đại thụ. Gió nhẹ phát đến, làm cành lá nhỏ xanh biếc lắc lư.

Mùa xuân thật sự đến rồi.

Sau khi Diệp Kiều Lục được Diệp Trình Phong dắt về nhà, mới biết được, thì ra cô rời khỏi nhà chạy đi một vòng lớn, cũng chỉ là hai con phố.

Quanh đi quẩn lại, đều không đến hai km.

Nhưng mà, bởi vì của cô cấu kính, thời gian Diệp Trình Phong bồi ở bên người cô nhiều lên.

Cô rất vui vẻ.

Vui vẻ rất nhiều, có đôi khi sẽ nhớ đến Thi Dữ Mỹ, nhớ giọng nói ôn nhu của bà, hiền lành tươi cười.

Lúc Thi Dữ Mỹ đến trả cặp sách, không thấy được Diệp Kiều Lục. Khi đó cô đang ngủ trưa.

Một mình Diệp Trình Phong tiếp đãi Thi Dữ Mỹ.

Sau khi Diệp Kiều Lục biết được, có điểm mất mát.

Cô cho là chính mình sẽ không còn được gặp lại di xinh đẹp. Ngày đầu tiên khai giảng lúc tan học trong đám người, gặp Diệp Kính.

Cậu mặc áo màu trắng, quần màu xám. Quần áo rất bình thường, nhưng bởi vì khuôn mặt xinh đẹp, vẫn khó có thể đòi mắt hơn bạn học bình thường.

Diệp Kiều Lục kinh hi, “Diệp Kính.” Cô cách một khoảng cách, liếc mắt vẫy tay với cậu, bộ dáng kia như là gặp lại bạn tốt cũ biệt.

Thần sắc Diệp Kính lại không nhiệt tình nhiều lắm, ánh mắt liếc tới có chút đậm nhạt.

Cô chạy về phía cậu. Cặp sách nhỏ lắc, đập vào lưng cô. “Cậu cũng học chỗ này sao?”

“Ừ.”

Cô cười mở, cười đến mắt híp thành một sợi dây, “Mình học lớp ba.” Cô đưa ngón trỏ ra, “Ban nhất, cậu học ban nào?”

“Hai.”

“Chúng ta bạn học gần lớp.”

“Ừ.”

Cô ngẩng phía sau cậu, hỏi: “Di Thi đến đón cậu sao?”

Cậu nhìn nơ con bướm nhỏ trước mặt cô, lắc lắc đầu.

Diệp Kiều Lục có phần thất vọng, lại nói, “Mình có thể đến nhà cậu chơi sao?”

Cậu không nói lời nào, vẫn nhìn chăm chăm cái nơ con bướm nhỏ.

Cô vrun tay, lắc lư trước mặt cậu, “Mình có thể đến nhà cậu chơi sao?”

“Không được.” Diệp Kính không nhin xuống, duỗi tay sửa lại nơ con bướm bị lệch về bên trái trước ngực cô. Như vậy, cậu nhìn thuận mắt hơn, cậu đòi ánh mắt đến mặt của cô, “Vừa mới bị lệch.”

Diệp Kiều Lục nhìn động tác của cậu, không phản ứng lại sao lại thế này. Nhưng cậu nhắc tới thì cô nói, “Đây là ba giúp mình thắt.”

Cậu không nói lời nào, xoay người muốn đi.

Diệp Kiều Lục tiếp tục hỏi, “Diệp Kính, mình có thể đến nhà cậu chơi sao?”

“Không được.” Diệp Kính vẫn trả lời như vậy.

Lúc này đột nhiên cô nhớ đến, cậu cũng không có mẹ đến đón. Vì thế đuổi kịp bước chân cậu, “Vì sao di Thi không đến đón cậu?”

“Tôi biết đường.”

“Mình cũng biết đường. Nhưng mà ba để di Trân đón mình về nhà.”

Đang nói, bóng dáng của dì Trần xuất hiện ở cửa trường học. Xa xa dì Trần nhìn thấy Diệp Kiều Lục, vẫy vẫy tay.

Vì thế Diệp Kiều Lục đánh mất ý niệm theo đuổi Diệp Kính về nhà của cậu trong đầu.

Tuy rằng Diệp Kiều Lục cùng Diệp Kính cùng học, nhưng bởi vì không cùng lớp, bình thường gặp mặt không nhiều lắm. Một khi gặp, bộ dáng Diệp Kiều Lục đều là cao hứng phấn chấn, Diệp Kính không có phản ứng quá lớn.

Cô hỏi qua vài lần, “Diệp Kính, mình có thể đến nhà cậu chơi sao?”

Cậu đáp lại vài lần, “Không được.”

Diệp Kiều Lục uể oải.

Nhưng uể oải là ngắn ngủi, lần sau nhìn thấy Diệp Kính, cô lại kúm đồng tiền rục rờ.

Tôn Đa Lệ ngồi cùng bàn hỏi: “Cậu biết cậu con trai học ban hai kia sao? Cậu ta cũng không để ý tới cậu.”

Diệp Kiều Lục giải thích, “Cậu ấy không có không để ý tới mình. Ngữ văn của cậu ấy không tốt, nói chuyện phải nghĩ rất lâu.”

Về mặt Tôn Đa Lệ hoài nghi.

Vì có thể gia tăng độ tin cậy, Diệp Kiều Lục tiếp tục nói: “Cậu ấy còn có thể thất bại nơ con bướm bị lệch của mình.” Cô học động tác của Diệp Kính, lời kéo nơ con bướm trước ngực mình.

Tôn Đa Lệ cũng đã tin rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 5

Editor: Linh Đang

Thứ bảy cuối tháng tư, Diệp Trình Phong hoãn công việc lại, đổi điện thoại thành chế độ im lặng.

Sáng sớm, ông mặc quần áo cho Diệp Kiều Lục, vụng về buộc tóc cho cô. Ông cười kéo tay cô, “Ba đưa con tới công viên nhi đồng.”

Điều này cũng làm Diệp Kiều Lục cao hứng hồng rồi, ngay cả mái tóc bị lệch cô đều không ngại.

Càng làm cho cô cao hứng là, Thi Dữ Mỹ nắm tay Diệp Kính chờ ở cửa công viên.

Thi Dữ Mỹ mặc váy liền áo rục rờ, làn váy nâng lên độ cong, lay động không ít ánh mắt người qua đường.

“Dì Thi.” Mắt Diệp Kiều Lục sáng lên, chạy qua.

Thi Dữ Mỹ dang hai tay với cô, hơi mỉm cười, “Tiểu Lục.”

Diệp Trình Phong đi thong thả tới, nhẹ nhàng nói: “Ngại quá, chúng tôi đã tới chậm.”

Thi Dữ Mỹ hơi hơi rũ mắt, hai gò má son như thoa phấn, “Chúng tôi cũng vừa đến.”

Hai tay Diệp Kính đút túi, không nói lời nào.

Lúc này, Thi Dữ Mỹ nhẹ nhàng vuốt đầu của cậu.

Cậu cảm nhận được, ngẩng đầu lên, “Chú Diệp.”

Diệp Trình Phong hơi kinh ngạc.

Đứa nhỏ nam này, lúc trước chưa từng chào ông, thái độ luôn luôn lạnh nhạt.

Hôm nay nghĩ đến là có chút gì đó không giống.

Từng phụ huynh nắm tay đứa nhỏ của mình, vào công viên.

Diệp Kiều Lục lắc đầu, “Dì Thi, con có thể đến nhà đi chơi không?”

“Đương nhiên có thể.” Thi Dữ Mỹ đáp ứng.

Diệp Kiều Lục nghe nói như thế, giây tiếp theo phải dựa gần vào Diệp Kính cười.

Diệp Kính chỉ nhìn mái tóc bị lệch của cô. Ngón tay cậu giật giật, nhin xuống.

Diệp Kiều Lục bị những trò chơi ở công viên hấp dẫn lực chú ý. Cô chơi thật sự vui vẻ.

Diệp Kính bồi ở bên cạnh, không thấy bao nhiêu sắc mặt vui mừng.

Sau khi ngồi ngựa gỗ xoay tròn, Diệp Kiều Lục không nhận được tò mò, hỏi Diệp Kính ngồi trên con ngựa đen gần đó, “Cậu mất hứng sao?”

“Không phải.”

“Minh cảm thấy chơi rất tốt.” Cô vỗ vỗ ngựa trắng dưới thân, “Lái, lái, lái! Giống như đại hiệp trên TV.”

Diệp Kính không phát biểu bất cứ ý kiến nào với so sánh của cô.

Ngồi ngựa gỗ quay nửa vòng, Diệp Kiều Lục thấy dưới đài Diệp Trình Phong cùng Thi Dữ Mỹ đang nói chuyện, khoảng cách giữa hai người rất gần. Diệp Kiều Lục có loại cảm giác kỳ quái, lại không thể nói rõ được. Vì thế cô lại tìm Diệp Kính nói chuyện, “Diệp Kính.”

Cậu liếc nhìn cô một cái.

Khi ngựa đen của cậu lên cao, ngựa trắng của cô lại đi xuống.

Cô ngẩng đầu lên nhìn cậu, “Ba cậu đâu?”

“Ở chỗ rất xa.” Cậu nói rất nhanh.

Diệp Kiều Lục đã hiểu, “Mẹ mình cũng ở chỗ rất xa.”

Lúc này, ngựa đen của Diệp Kính đi xuống.

Cô dang cao lên, thấy được cậu xoay lại, “Nếu chúng ta đều có ba mẹ thì tốt rồi.”

Nghe vậy, Diệp Kính nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Trình Phong cùng Thi Dữ Mỹ.

Hai người lớn đang tán gẫu bộ dáng rất thoải mái.

Tình cảnh như vậy, Diệp Kính thấy cũng nhiều. Mẹ cậu rất mỹ lệ, bị rất nhiều đàn ông tiếp cận. Nhưng mà, mẹ chưa bao giờ tán gẫu với người đàn ông nào lâu như vậy.

Diệp Kính không thể nói đây là tâm tình gì. Dường như cậu không đếm xỉa đến. Cậu chỉ là cái đứa nhỏ, chuyện của người lớn, cậu không quản được.

“Diệp Kính.”

Giọng nói bên cạnh lại vang lên. Diệp Kính hoàn hồn thoát khỏi dòng suy nghĩ, chuyển tầm mắt đến Diệp Kiều Lục.

Cô hỏi: “Cậu muốn ba sao?”

Cậu đáp: “Không muốn.”

“Vì sao thế?” Cô quay đầu nhìn Thi Dữ Mỹ, “Minh rất muốn có mẹ.”

“Cậu nói muốn, đều cho cậu.”

Diệp Kiều Lục ngây ngẩn cả người.

Cô suy nghĩ những lời này rất lâu.

Không nghĩ ra nguyên do.

Ngựa gỗ xoay tròn rồi hạ xuống, cô nhìn bóng dáng của Diệp Trình Phong cùng Thi Dữ Mỹ, bắt đầu tự hỏi, nếu có một ngày cô có thể tay trái nắm tay một người tay phải nắm tay một người, có phải Tôn Đa Lệ ngồi cùng bàn sẽ nhìn với cặp mắt khác xưa hay không.

Cô quay đầu tìm Diệp Kính.

Cậu nhìn mái tóc của cô.

Cô cho là cậu là cảm thấy mái tóc kia xinh đẹp, vì thế túm mái tóc, đặc ý dào dạt nói, “Ba buộc cho mình.”

“Bị lệch.” Diệp Kính lướt qua cô, đi về phía trước.

“Ba không buộc đẹp như dì Trần.” Diệp Kiều Lục dừng lại, bổ sung nói, “Mình thích ba buộc.” Tuy rằng không đẹp như vậy, nhưng là vì hai chữ ba ba, mái tóc này liền không giống người khác buộc.

Diệp Kính đã không muốn nghĩ đến mái tóc của cô nữa, cậu sợ chính mình không nhận được.

Hai người đi ra bãi, Thi Dữ Mỹ đã đi tới. Bà một tay dắt một người, ôn nhu hỏi: “Chơi vui vẻ không?”

“Vui vẻ ạ!” Diệp Kiều Lục ngửa đầu, cười đến rạng rỡ.

Diệp Kính không nói.

Thi Dữ Mỹ chú ý tới, bà kéo con trai hơi lại gần chút.

Diệp Kính ngẩng đầu nhìn bà.

Bà mỉm cười.

Lại chỉ chớp mắt, Diệp Trình Phong lại đây.

Diệp Kiều Lục cười ha ha, một tay nhỏ bé khác cầm bàn tay Diệp Trình Phong.

Sau đó, cô nháy mắt mấy cái với Diệp Kính.

Tình cảnh hiện nay, người ngoài nhìn vào, căn tướng chính là một nhà bốn miệng.

Hôm nay sau khi chơi ở công viên, Diệp Kiều Lục liền thường xuyên đến phố Hương Sơn chơi đùa.

Biến hóa này, cô là vô thức.

Đội hiểu được, đã qua một tháng.

Cô nhận rõ được đường đến phố Hương Sơn, còn trở nên thân quen với mấy người bạn của Diệp Kính. Tuy rằng cô luôn không nghe rõ bọn họ kêu tên đầy đủ của cô khi phát âm.

Có đôi khi tan học về nhà, Thi Dữ Mỹ sẽ đón cô cùng Diệp Kính trở về. Thời điểm đó, Diệp Kiều Lục hết sức cao hứng, lắc đuôi tóc có lực hơn bình thường rất nhiều.

Tôn Đa Lệ ngồi cùng bàn thấy, tò mò hỏi: “Diệp Kiều Lục, có phải cậu có mẹ hay không?”

Diệp Kiều Lục sững sốt, “Ở đâu?”

Tôn Đa Lệ cũng sững sốt theo, “Dì xinh đẹp đón cậu là ai?”

“Đó là dì Thi.” Diệp Kiều Lục trả lời như vậy. Nhưng cô suy nghĩ, dì Thi có thể trở thành mẹ hay không?

Ba ba vẫn bận rộn giống như trước đây. Nhưng cô không có cô đơn như vậy, có đôi khi đều sẽ tự mình chạy đến phố Hương Sơn chơi.

Trước kia cô có dì Trần làm bạn, nhưng dì Trần luôn có khoảng cách với cô. Mà hiện tại dì Thi sẽ kể chuyện xưa, hát bài hát thiếu nhi, kiểm tra bài tập cho cô.

Chỉ là, sách bài tập cần phụ huynh chia cột, vẫn là không.

Sau khi Diệp Kiều Lục tan học, chạy đến lớp bên cạnh tìm Diệp Kính.

Diệp Kính đứng ở hành lang, nhìn cây đại thụ trước mặt.

Cảnh tượng này, Diệp Kiều Lục đã quen. Chuyện cậu thường xuyên làm, chính là nhìn cây đại thụ. Cô từng học cậu nhìn một thời gian, mệt đến nỗi ngủ được một giấc.

“Diệp Kính.” Diệp Kiều Lục chạy qua.

Diệp Kính nghe thấy được, không quay đầu.

Cô để sát vào bên tai cậu, “Mình nói với cậu.”

Diệp Kính che lỗ tai đi, nói xong: “Không cần phun nước bọt.”

Diệp Kiều Lục dùng tay lau môi dưới, “Bạn ngồi cùng bàn với mình, tên là Tôn Đa Lệ.”

Lời đạo đầu này, cậu vừa nghe liền biết, cô lại muốn báo tin tức trong lớp. Cậu bước ngược lại, đỡ lan can, nhìn xuống phía dưới.

Cô tiếp tục nói: “Cậu ấy hỏi mình, mẹ cậu có phải mẹ mình hay không.”

Cậu liếc mắt về phía cô, “Sau đó?”

Diệp Kiều Lục không ngờ đến cậu sẽ quãng vấn đề trở về, nháy mắt mấy cái trả lời: “Sau đó. . . Cậu ấy không hỏi nữa.”

Diệp Kính tiếp tục nhìn mặt đất.

Cô cũng nhìn về phía dưới lầu, “Nếu mẹ cậu biến thành mẹ mình, vậy có phải ba mình cũng biến thành ba cậu hay không?”

“Không biết.” Cậu nhìn chăm chăm một cái cây dưới lầu.

“Ồ.” Diệp Kiều Lục nghĩ, mẹ cậu ấy tốt như vậy, nếu là của cô, cô sẽ rất vui vẻ. Thế nhưng ba cô bề bộn nhiều việc, không rảnh bởi Diệp Kính, Diệp Kính có thể mất hứng hay không.

Nghĩ đến đây, cô có loại cảm giác chính mình kiếm được, Diệp Kính chịu thiệt.

Hôm nay tan học, Thi Dữ Mỹ nói muốn tới quầy hải sản trong quầy Bàn Thanh, không kịp đến trường học.

Diệp Kính tự về nhà.

Phía sau là Diệp Kiều Lục theo đuôi.

Cô nói với cậu những chuyện thú vị trong lớp học.

Cậu nghe thấy rất không thú vị.

Cô không thèm để ý cậu có nghe vào hay không, dù sao cô nói là được.

Hai người về nhà, Diệp Kiều Lục thả cặp sách xuống chuẩn bị làm bài tập.

Diệp Kính ném cặp qua một bên, người lại đi ra ngoài.

Cô hỏi, “Cậu đi đâu vậy?”

Cậu đáp: “Cùng Nhị Cầu chơi bóng.”

“Mình cũng muốn đi.” Cô nhìn xem sách bài tập, do dự. Cô giáo nói, về nhà nhất định phải làm bài tập trước mới có thể chơi.

“Tùy cậu.” Cậu nói xong liền mở cửa, đóng cửa, đi rồi.

Thân thể Diệp Kiều Lục đi về phía gần cửa, ánh mắt lại nhìn chăm chăm sách bài tập, thần sắc lo lắng.

Một hồi lâu sau, vẫn là tâm tư chơi đùa chiếm thượng phong, cô chạy nhanh đuổi theo Diệp Kính. “Diệp Kính, chờ mình với.”

Cô vội vã chạy xuống lầu.

Dưới lầu, La Tích ôm bóng đá, nhe răng cười, “A, Tiểu Lục Tử.” Sau vài lần Diệp Kiều Lục không nghe hiểu tên cậu gọi cô, cậu liền đổi cho cô biệt danh này.

“Anh nhị Cầu.” Diệp Kiều Lục nhìn xung quanh, “Diệp Kính đâu?”

“Cậu ấy đi mua nước.” La Tích chỉ bên cạnh, “Bọn mình thi đấu với đội nam phổ bên cạnh, mau đến cổ vũ cho bọn mình.”

Diệp Kiều Lục gật đầu đáp ứng.

Trận đấu tại sân trống cách đó không xa.

Cầu môn là tạm thời vẽ.

Đội này thủ môn là Diệp Kính.

La Tích phụ trách trung phong.

Những thứ này Diệp Kiều Lục cũng đều không hiểu. Cô chỉ biết là, phải đá bóng vào cầu môn của đối phương. Chính mình cứ gào cổ họng kêu cổ lên là được rồi.

Trận bóng này, Diệp Kiều Lục xem nồng nhiệt say sưa. Hơn nữa cô đột nhiên phát hiện, La Tích rất tuấn tú.

Trong ấn tượng của Diệp Kiều Lục về Diệp Kính, luôn luôn chính là xinh đẹp, chưa bao giờ dính tới từ đẹp trai.

Tư thế chạy nhanh của La Tích, làm cô liên tưởng đến phim võ hiệp mới nổi gần đây. Nam nhân vật chính không xinh đẹp, vẻ mặt rầu quai nón, nhưng đi đường cuốn theo gió, rất có phong phạm đại hiệp.

Chính vào lúc này, một trận gió thổi tới đây. Vạt áo của La Tích nâng lên.

Dường như cô nhìn thấy cậu hóa thân thành đại hiệp chính nghĩa.

Sau đó La đại hiệp đá một cú xa. Bóng vào cầu môn đối phương.

Ánh mắt Diệp Kiều Lục tỏa sáng.

Cô cảm thấy so với Diệp Kính trầm mặc ít lời thì anh Nhị Cầu thân thiết hơn. Vì thế, cô không hề quần quít lấy Diệp Kính nói đạo lý tin đồn thú vị, mà là tìm tới La Tích, tiếp tục nói chuyện của Tôn Đa Lệ cùng bàn.

La Tích gào to, cùng cô kẻ xướng người họa, vô cùng hài hòa.

Thiếu Diệp Kiều Lục tranh cãi âm ỉ, bên tai Diệp Kính thanh tĩnh hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 6

Editor: Linh Đang

Năm 1993, thành phố D khởi công hạng mục quan trọng nhất là đường ray tàu điện ngầm, rất nhiều khu dân cư ven đường bị di dời.

Cuối tháng 6 năm 1997, một phần đường ray được đưa vào thử nghiệm với mục đích tham quan, giá vé là 5 tệ. Trạm thử ở khu phía tây, khoảng cách tới ngã tư Hương Sơn không xa.

La Tích hùng hồn cho Diệp Kiều Lục một tờ năm tệ, “Tiểu Lục Từ, chúng ta đi ngồi tàu điện ngầm”

Hai tay Diệp Kiều Lục vui vẻ tiếp nhận, “Cảm ơn anh Nhị Cầu.”

La Tích cười to.

Cô lại cảm thấy phong phạm của đại hiệp uy phong tám phía kia xuất hiện, ánh mắt tươi sáng nhìn cậu.

Phùng Hữu Vân ở bên cạnh nói thầm, “Vi sao Nhị Cầu không mời chúng ta đi ngồi tàu điện ngầm” Nói thầm xong, không thấy La Tích tỏ vẻ gì. Phùng Hữu Vân liền chạy về nhà xin tiền tiêu vật.

Trong chớp mắt Trương Xuyên lấy từ trong túi ra năm tệ, nâng tay lên, “Đi, đi ngồi tàu điện ngầm”

Phùng Hữu Vân hồi lâu chưa về, Diệp Kính nói, “Cậu ấy không ra được.”

La Tích cùng Trương Xuyên gật đầu. Ba mẹ Phùng Hữu Vân là người tốt, nhưng đề cập đến vấn đề tiền liền trở nên rất hung dữ.

Vì thế, ba cậu con trai một cô con gái đi về phía tàu điện ngầm.

Cả một đường Diệp Kiều Lục đi theo bước chân của La Tích, cô còn học cậu xua tay, để cho chính mình cũng bắt đầu trở nên uy phong.

Diệp Kính cùng Trương Xuyên lại chỉ cảm thấy cô đi không được tự nhiên.

La Tích đã nhận ra của cô bất chước, nhớ mẹ mình hay dạy em gái, “Tiểu Lục Tử, bé gái không nên đi hình chữ bát. Đây là bước chân của nam tử hán.”

Diệp Kiều Lục quay đầu nhìn Diệp Kính.

Cậu cũng không có bước chân của nam tử hán.

Cô hỏi: “Diệp Kính không phải nam tử hán sao?”

La Tích sùng sốt, quay đầu nhìn khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của Diệp Kính, nói: “Lớn lên như vậy sao làm nam tử hán được.” Nam tử hán trong lòng cậu, là có ngũ quan cương trực công chính.

Diệp Kính lạnh lùng liếc mắt ngang qua La Tích một cái.

La Tích sờ sờ cái mũi, kéo Diệp Kiều Lục qua, cố gắng giải thích nói: “Bước chân của nam tử hán phân thành rất nhiều loại. Diệp Kính. . . Cũng xem như là một.”

Diệp Kiều Lục cẩn thận nghĩ nghĩ, “Mình thích anh Nhị Cầu.” Cô phải làm đại hiệp.

“ . . . ” La Tích cảm thấy cô đi khó coi, thế nhưng có fan nhỏ coi mình là tấm gương, cậu lại có chút kiêu ngạo.

Trong lúc cậu đang do dự, đoàn người đến đến trạm xe điện ngầm.

Thử vận đầu tiên một lần, rất nhiều người đến góp vui. Bốn bạn nhỏ bọn họ, bị nhóm người lớn chen, không thấy được.

Diệp Kiều Lục nhìn đám người, có phần hoảng sợ. Cô không biết phải ngồi tàu điện ngầm như thế nào, đi cửa nào là cửa lên, đi cửa nào là cửa xuống, lại muốn đi đâu.

Cô bị vây quanh đến khu đợi xe.

Hai bên đường ray chưa lắp đặt cửa chắn.

Diệp Kiều Lục nhìn đường ray tối như mực, không dám tiến lên. Cô nhìn bốn phía xung quanh, hoảng hốt, “Anh Nhị Cầu, Diệp Kính, Trương Xuyên.”

Nhân viên công tác ở bên kia ngăn đón hành khách, “Mời xếp thành hàng. Không nên vượt qua sợi dây vàng. Các vị không nên vượt qua sợi dây vàng.”

Diệp Kiều Lục bị chen đến khó chịu.

Cô nhìn thấy ở phía trước có một bóng dáng rất giống Diệp Kính. Cô muốn đi về phía cậu, nhưng không chống lại được lực cản của đám người. Cô kêu: “Diệp Kính.”

Trong Diệp khung cảnh ồn ào ở đây, nghe thấy một tiếng gọi mang theo nước nở.

Cậu quay đầu.

Hai người lớn phía sau hoàn toàn che hết tầm mắt của cậu.

Đội cậu chui ra được, tiếng kêu kia đã lẫn vào trong sự ồn ào của đám đông.

Diệp Kính hơi hơi nhủ mi.

Tuy rằng Diệp Kiều Lục bằng tuổi cậu, thậm chí còn sinh sớm hơn cậu ba chín ngày, nhưng cô rất ngây thơ. Đối mặt với trường hợp như này, có lẽ cô rất hãi.

Lúc này, tàu điện ngầm sắp dừng lại.

Các hành khách càng ép vào sát hơn.

Diệp Kính bị đoàn người đẩy vào xe điện ngầm, càng đẩy càng vào trong. Cậu nhìn xuyên thấu qua cửa kính xe, tìm kiếm bóng dáng mập mạp kia.

Khi tàu điện ngầm khởi động, cậu thấy được cô.

Cô mê mang đứng ở sân ga, nhìn ngó chung quanh. Mặt nhăn lại, muốn khóc không khóc được, thật sự đáng thương.

Diệp Kính thở ra một hơi. Chỉ cần cô không chạy lung tung giữa các toa xe, vậy là tìm được rồi. Hy vọng cô đừng chạy loạn.

Tới điểm dừng sau, Diệp Kính lập tức xuống xe. Sau khi nói chuyện với nhân viên công tác ở trên toa tàu, cậu ngồi trên toa tàu ngược lại, trở lại điểm dừng lúc đầu.

Lúc này Diệp Kiều Lục cũng đã không ở sân ga.

Cô đang đi ra ngoài. Cô sợ bị cuốn vào dòng người chuyển tàu, sẽ lạc đường, lại gặp người xấu lừa bán cô. Vì thế cô cô nghĩ về nhà đội nhóm bạn, như vậy tương đối an toàn.

Đi đến cổng, radio truyền đến một tiếng, “Bạn học quả bóng béo nhỏ, sau khi nghe thấy radio, mời lập tức liên hệ với nhân viên công tác trên tàu điện ngầm. Bạn học quả bóng béo nhỏ, sau khi nghe thấy radio, mời lập tức liên hệ với nhân viên công tác trên tàu điện ngầm.”

Cô nói thầm một tiếng, “Minh không phải quả bóng béo nhỏ.” Sau đó khuôn mặt đầy vẻ tươi cười, chạy về phía nhân viên công tác.

Giờ phút này cô nghĩ, Diệp Kính thật sự tốt, không hề là con trai của dì Thi.

Bắt đầu nghỉ hè, cách vài ngày Diệp Kiều Lục lại qua nhà Diệp Kính chơi. Cậu biểu hiện rất lạnh nhạt, cô tự mình nhiệt tình.

Ngày hè nắng chói chang, ánh sáng như lửa.

Diệp Kính sợ nóng, đứng ở trước quạt để hóng gió.

Diệp Kiều Lục học theo, cũng bắt chước hóng, gió thổi vào váy bay lên.

Ánh mắt cậu liếc qua cô.

Cô cười với cậu, “Minh cũng nóng quá.”

Cậu chuyển vị trí, bảo trì khoảng cách với cô, tránh đi làn váy phát phới của cô.

Cô uy phong lẫm liệt chiếm lấy hơn nửa quạt.

Vừa lúc Thi Dữ Mỹ trở về, thấy tình cảnh vậy, vội vàng kéo Diệp Kiều Lục ra. “Không thể đứng hóng trước mặt, sẽ cảm mạo.”

“Diệp Kính cũng hóng.” Diệp Kiều Lục giải thích.

Thi Dữ Mỹ giương mắt nhìn Diệp Kính một cái.

Diệp Kính không hề rãnh, trở lại ghé dựa bên cửa sổ ngắm phong cảnh.

Thi Dữ Mỹ lôi khăn tay ra, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Diệp Kiều Lục, “Đây là hành vi sai lầm. Tiểu Kính cùng Tiểu Lục làm rồi, đều phải sửa lại cho đúng.”

Diệp Kiều Lục nghe lời gật gật đầu.

Thi Dữ Mỹ nhẹ bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Ngày mai điều hòa sẽ đưa tới, hôm nay chịu đựng một chút.”

Ba chiếc điều hòa mới, là Diệp Trình Phong đi đặt mua.

Lúc ấy Thi Dữ Mỹ từ chối.

Diệp Trình Phong nói, đừng để cho đứa nhỏ phải chịu nóng.

Thi Dữ Mỹ liền đáp ứng.

Diệp Kiều Lục hiểu rõ hai người lớn trở thành bạn, như cô cùng Diệp Kính, Nhị Cầu đều trở thành nhóm bạn nhỏ của nhau.

Sau này, ngày nào cô cũng chạy đến nhà của Thi Dữ Mỹ.

Thi Dữ Mỹ phát hiện Diệp Kiều Lục rất thích ăn cá, bà thường lấy một con cá về, có khi kho tàu, có khi hấp. Còn có thể chiên mấy miếng cá thu.

Diệp Kiều Lục rất muốn cùng thổi phồng với Tôn Đa Lệ ngồi cùng bàn rằng mình được ăn cá tốt nhất. Các món ăn về cá.

Nhưng mà nghĩ hè, cô không thấy được Tôn Đa Lệ ngồi cùng bàn.

Cái loại cảm xúc tốt đẹp này không lấy ra khoe được, làm cô bị dè dặt. Cô muốn tìm một người để nghe cuộc sống hạnh phúc của cô.

Diệp Kính ăn giống cô, nói với cậu, cô không chiếm được cảm giác thành tựu.

Vì thế, cô đi tìm La Tích.

Đi xuống lầu, liếc mắt một cái nhìn thấy là Phùng Hữu Vân.

Cô nở nụ cười, “Anh Hữu Vân.”

Phùng Hữu Vân dừng bước chân lại, “Chào Tiểu Lục Tử.” Phố 8 ở Hương Sơn, đứa nhỏ chín tuổi, đều là con trai. Bên này có con gái hoặc là tuổi sơ trung, hoặc là còn đang ở nhà trẻ, không chơi được với học sinh tiểu học như các cậu.

Nữ sinh Diệp Kiều Lục chín tuổi này hết sức được sủng ái, mấy cậu con trai đều theo La Tích kêu cô “Tiểu Lục Tử”. Trừ bỏ Diệp Kính.

Diệp Kiều Lục vui vẻ đáp tiếng, sau đó đột nhiên nói đến cách làm mười tám loại cá tươi. Nói ba hoa chích choè, dùng tới hết khả năng nói của mình để hình dung.

Bắt đầu Phùng Hữu Vân không hiểu ra sao, sau lại nghe cô dùng từ hết mỹ vị lại món ngon, hứng thú ăn của cậu lớn, toát ra hâm mộ, “Mình cũng chưa ăn qua đồ ăn di Thi làm, rất muốn ăn đấy.”

Cô đắc ý, cao hứng. Khẩu khí kia rất thoải mái, cũng không đi tìm La Tích. Chỉ lo lắng, sau khi khai giảng nhất định phải nói mỹ vị cá tươi với Tôn Đa Lệ ngồi cùng bàn.

Nhật kí nghĩ hè của cô bắt đầu ghi tên loại cá, hình dáng, phương pháp nấu.

Có đôi khi một ngày có thể viết hai loại cá.

Viết nhiều hơn, cô để con cá thứ hai phân đến ngày nhật kí hôm sau.

Cô viết nhật kí khoảng mười ngày, đến một ngày Diệp Kính cũng không viết.

Diệp Kiều Lục thấy cả ngày Diệp Kính đều chơi, không làm bài tập, vì thế hỏi, “Cậu làm bài tập xong rồi sao?”

Diệp Kính nhìn ngoài cây đại thụ cửa sổ, “Không có.”

Diệp Kiều Lục nhìn theo. Góc độ nhìn thẳng không thấy được đại thụ, vì thế cô chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống phía dưới. Lá trên cây rất tươi tốt, xanh đậm một vùng. Cô hỏi lại: “Cậu không cùng làm bài tập với mình sao?”

“Không.” Cậu trực tiếp cự tuyệt.

Cô quay đầu, quyết định không để ý tới cậu.

Không quá 2 phút, cô ngẩng đầu lên từ đồng bài tập, mở miệng hỏi, “Diệp Kính, cậu sẽ viết cá thu sao?”

“Sẽ không.”

“Mình cũng sẽ không.” Cô viết ghép vào nhật kí.

Một ngày Diệp Kính lật nhật kí của cô, vẫn không tìm thấy một chút giá trị sao chép như cũ. Nhìn giống như cái thực đơn vậy.

Hôm nay cá hoa quế, ngày mai cá thu.

Cậu khép nhật kí lại.

Mặt bìa là ba chữ Diệp Kiều Lục viết lớn, nhưng từ “Nghieu” cùng “Vũ” cách nhau rất xa. Khó trách bọn La Tích nhìn thành bốn chữ.

Diệp Kính trả cuốn nhật kí lại chỗ cũ.

Xoay cả người, đã thấy bên trong quyển sách bài tập, có lẫn một quyển nhật kí khác.

Cậu cầm lấy.

Bìa ngoài này, giống cuốn nhật kí nghỉ đông kia như đúc.

Cậu vén lên.

Đúng là cuốn nhật kí kia, trang cuối dừng lại ở kì nghỉ đông kia. Lúc trước cậu mới chỉ nhìn qua.

“Ở một nơi rất xa, Amanda Carina Lục đánh bại toàn bộ quái thú, cứu được mẹ ra. Từ nay về sau cô cùng ba mẹ trải qua cuộc sống hạnh phúc khoái hoạt.”

Diệp Kính đoán, đây không phải là nhật kí giao cho giáo viên, mà là tự truyện của Amanda Carina Lục.

Ngày mười tám tháng bảy là sinh nhật của Diệp Kiều Lục.

Biết rõ nội tình là ngày giỗ của mẹ Diệp nên Thi Dữ Mỹ tránh đề tài này, thậm chí đến ngày hai sáu tháng tám là sinh nhật của Diệp Kính, bà đều cùng con trai thương lượng không làm.

Diệp Kính không có ý kiến, cậu vốn không ham thích đối với ngày này.

Đầu tháng tám, Diệp Kiều Lục rụng răng nanh.

Cười rộ lên, có cái chỗ hồng.

Khi nói chuyện, có chút hờ.

Trước kia lúc thay răng cửa, cô chơi một mình, xấu hay không xấu không có người biết rõ.

Hiện tại tác khác rồi, rất nhiều người trong nhóm bạn đều nhìn thấy bộ dáng thiếu răng của cô. Điều này làm cho Amanda Carina Lục thích cái đẹp bị ngăn trở.

Mới đầu cô không dám đi ra ngoài gặp La Tích, tránh ở nhà của Thi Dữ Mỹ, nhỏ giọng hỏi Diệp Kính, “Mình khó coi như vậy sao?” Cô nói xong, lập tức che miệng lại.

Diệp Kính muốn nói cho cô, mất một cái răng cũng không quá nhìn rõ. Nhưng mà cậu nhìn xuống, trả lời: “Tạm được.” Thi Dữ Mỹ dận dò qua, nhờ cậu chiều cô Diệp Kiều Lục nhiều hơn, đừng bắt nạt cô. Còn nói trời sinh cô tính đơn thuần. Lúc ấy cậu nghe có cái cảm giác, chẳng lẽ cậu con trai là cậu không đơn thuần sao.

Được Diệp Kính khẳng định, Diệp Kiều Lục thả tay che miệng xuống, “Thật ra mình có mới răng.” Cô nhếch miệng, liếm liếm răng nhỏ mới nhú lên, để cho cậu xem.

Cậu nhàn nhạt, “Liếm bị lệch sẽ biến thành răng hô.”

Cô lập tức rút đầu lưỡi lại.

Hôm nay vào giấc ngủ trưa, Diệp Kiều Lục mơ mình bị một cái răng hô to cắn, sợ tới mức một thân mồ hôi lạnh.

Cô không dám liếm nữa.

Trong lúc răng dài ra, Thi Dữ Mỹ vì tăng cường tự tin cho Diệp Kiều Lục, khen ngợi nói, “Về sau Tiểu Lục nhất định là mỹ nữ mất ngọc mây ngài.”

Nhưng làm Diệp Kiều Lục vui sướng. Cô nhớ kỹ từ mất ngọc mây ngài này, là dùng để hình dung về cô.

Diệp Kính nhìn mẹ mình đang mở mồm nói nói dối, không có biểu cảm.

“Diệp Kính.” Diệp Kiều Lục đi tới phía cậu, “Chừng nào thì cậu rụng chiếc răng nanh giống mình?” Cô chỉ chỉ răng nanh đang mọc lên của mình.

“Không biết.”

“Nếu như cậu rụng, nói chuyện sẽ giống như mình lúc trước, phật phật nhanh như gió.”

Diệp Kính không nói, cách xa cô một chút.

Cô lại tiến lại gần, bắt chước hờ lời nói, “Phật phật, là phật phật giống như thế này.”

“Đừng phun nước bọt.” Cậu nâng tay lau mặt mình. Có đôi khi, thật muốn nắm chặt khuôn mặt tròn tròn kia của cô, dùng sức vặn捏.

Thật sự rất ảm ỹ.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 7.

Editor: Linh Đang

Kì nghỉ hè này Diệp Kiều Lục ở lại trong nhà Thi Dữ Mỹ.

Thi Dữ Mỹ xếp thêm một chiếc giường nhỏ vào phòng của mình.

Diệp Kiều Lục ngủ ở giường nhỏ ấm áp, buổi tối đều cười ngủ. Chưa từng gặp ác mộng mình bị quái thú nhỏ đuổi.

Lúc vừa vào nghỉ hè, Diệp Trình Phong sẽ chạy tới đón con gái về nhà. Dần dần, ông đến, liền biến thành ăn com chùa. Com nước xong, ông xoa xoa tay nhỏ bé của con gái, một mình đi.

Diệp Kiều Lục không suy nghĩ gì. Mà nếu có nghĩ, cô cũng chỉ nghĩ đến có một người mẹ thôi. Chuyện nam nữ giữa những người trưởng thành, cô chưa hiểu rõ hết.

Sau kì nghỉ hè, Diệp Kiều Lục trở về nhà của chính mình.

Một buổi tối, cô nhìn thấy một hiện trường hôn lễ xa hoa trên phim truyền hình.

Nữ nhân vật chính khoác lụa trắng, mặc váy trắng, vây ở giữa những đóa hoa.

Ánh sáng hình ảnh nhu hòa, làm tâm tư của nữ sinh nhỏ Diệp Kiều Lục lay động. Cô có phần khát khao váy lụa trắng của cô dâu.

Diệp Kiều Lục đang cân nhắc giữa đồng bạn, để chọn lựa.

Diệp Kính rất đẹp, cùng cậu đứng chung một chỗ, sẽ có vẻ cô không xinh đẹp bằng cậu. Cô không thích.

Phùng Hữu Vân lại thấp hơn cô. Đã là chú rể, đều phải cao hơn cô dâu.

Trương Xuyên luôn muốn chép bài tập của cô, không phải đứa trẻ tốt.

Vì thế, cô chạy đi tìm La Tích bước đi mang theo gió như đại hiệp.

La Tích đã một thời gian không gặp cô, lúc này nhìn răng nanh của cô dài ra, cậu xuất phát từ tình hữu nghị, khen cậu, “Răng Tiểu Lục Từ thật trắng.”

Diệp Kiều Lục nở nụ cười, hận không thể luôn luôn nghe răng. Cười xong, cô nhớ đến chính sự, “Anh Nhị Cầu, lớn lên cậu cưới mình, được không?”

La Tích lớn hơn cô mấy tháng hiển nhiên bị chuyện cầu hôn không hiểu sao này dọa hoảng sợ. Cậu nhìn khuôn mặt tròn tròn của cô, việc hôn nhân đại sự há có thể dùng thái độ chơi đùa, trêu chọc lên, cắn răng cự tuyệt, “Không cần.”

Diệp Kiều Lục nhăn mặt lại.

Cô lại trở về xem cái phim truyền hình kia.

Từ nay về sau nhân vật nữ chính cùng nhân vật nam trải qua cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn. Nữ nhân vật chính nói, “Dùng cảm theo đuổi tình yêu. Tình yêu vô địch!”

Diệp Kiều Lục nhớ kỹ.

Qua vài ngày, nhóm bạn hẹn đi chơi trò chơi, Diệp Kiều Lục ha ha cười nói, “Minh muốn chơi trò chơi kết hôn.” Cô còn chỉ chỉ La Tích, “Minh muốn gả cho cậu ấy.”

La Tích sững sờ. Không ngờ lúc trước vô tình, lại không chém đứt được tia tình của cô. Lại nhìn ánh của bọn con trai đánh giá cậu, làm cậu sợ hãi.

Trong đầu cậu bắt đầu hiện lên cảnh tượng cậu cùng Diệp Kiều Lục kết hôn. Cô sau khi lớn lên thân hình là hán gấp hai, cái kia hình ảnh rất đáng sợ.

Bên cạnh Phùng Hữu Vân cùng Trương Xuyên gật đầu, “Được, để Nhị Cửu cùng Tiểu Lục Tử kết hôn!”

Cái này, trực tiếp dọa La Tích khóc, tinh thần hoảng hốt, liền nói ra suy nghĩ trong lòng. “Minh muốn cưới tân nương tử xinh đẹp tân nương tử, mình không cần béo.”

Diệp Kiều Lục nghe xong, sững sờ nhìn cậu. Cô hiểu được, chú rể không cần cô nữa. Cậu khóc, cô cũng khóc theo, “Minh muốn làm tân nương tử xinh đẹp, mình muốn gả cho anh Nhị Cửu.”

Tuy rằng cô không thích khóc, nhưng mà trên tivi diễn như này. Thời điểm chú rể không cần tân nương, tân nương sẽ khóc. Huống chi hiện tại Nhị Cửu đều đang khóc, cô muốn làm tân nương, liền càng muốn khóc. Vì thế cô càng khóc càng hăng say.

Diệp Kính ở một bên luôn luôn trầm mặc. Cậu không muốn quản trò đùa này, nhưng mà nhớ lại dặn dò Thi Dữ Mỹ. Cậu nhìn cô gái khóc, nhấp môi dưới.

Con mắt của Diệp Kiều Lục khóc đến hồng hồng, khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn lần lượt chảy nước mắt xuống. “Minh muốn làm tân nương tử.”

Diệp Kính tiến lên kéo tay cô lên, “Không chơi kết hôn, chơi đánh đồ chơi.”

Cô dừng tiếng lại, cái mũi hít hít. May mà cậu tới khuyên, bằng không cô khóc mệt mỏi, đều không biết dừng lại như thế nào. “Minh đây thuộc đội quân bảo vệ trái đất.” Cô muốn hung hăng đánh người xấu.

“Được.” Cậu chuyển hướng La Tích, “Nhị Cửu, cậu là người ngoài hành tinh.”

La Tích ghen ngào mà gật đầu. Làm người xấu còn tốt hơn làm người béo mạnh mẽ.

Sau đó, Diệp Kiều Lục thờ phỉ đánh ngã người ngoài hành tinh.

La Tích vừa muốn khóc.

Sau khi trở về, Diệp Kiều Lục nhìn khuôn mặt của mình hồi lâu, hỏi Diệp Kính, “Bộ dáng mình như này có khó coi không?”

Cậu không thấy cô, trả lời, “Tạm được.”

Cô cẩn thận nhìn cậu. Sau đó lại nhìn chính mình trong gương, không xinh đẹp bằng Diệp Kính. Cô bẹt lên miệng, “Vì sao anh Nhị Cửu không cần mình làm tân nương tử.”

Diệp Kính thuận miệng một câu, “Bởi vì cậu ta không có tiền, không mua nổi áo cưới.”

Diệp Kiều Lục cảm thấy thật có đạo lý.

Vì thế cô lại tự tin hơn.

Tuy rằng Diệp Kiều Lục thường xuyên chơi cùng Diệp Kính, nhưng cô cùng cậu cũng không có cùng sở thích.

Mãi đến cuối tháng chín, hai người cùng đi triển lãm tranh mỹ thuật tạo hình. Diệp Kiều Lục mới hiểu rõ, thì ra Diệp Kính cũng có chút tâm tư với hội họa. Nhưng cô chưa thấy cậu cầm bút vẽ.

Vé vào cửa triển lãm mỹ thuật tạo hình, là đối tác của Diệp Trình Phong đưa.

Ngày đó ông mang Diệp Kiều Lục tới đây ăn cơm. Ăn xong rồi, ông thu dọn bát đĩa đi vào phòng bếp, đem vé đưa cho Thi Dữ Mỹ. “Chủ nhật có buổi triển lãm tranh, tôi không rảnh, cô xem có thể rút chút thời gian đi dạo không.”

“Triển lãm tranh à.” Trên mặt Thi Dữ Mỹ hiện lên vẻ vui sướng, “Nhất định rồi.”

Diệp Trình Phong hơi kinh ngạc, “Sao thế? Cô thích hội họa?”

“Là tiểu Kính.” Cô cười cười, “Từ nhỏ nó đã thích vẽ. Đã mời thầy giáo mỹ thuật về dạy cho nó, thầy giáo nói nó có thiên phú.” Nhưng mà, từ khi bà mang theo cậu đi vào phố Hương Sơn, cậu đã không vẽ nữa.

“Có chút trùng hợp, trước kia Tiểu Lục cũng thích vẽ nguyệt ngọc. Để hai bạn học nhỏ đi chơi đi.” Trước kia Diệp Kiều Lục cũng đã học lớp học mỹ thuật tạo hình. Cô nắm rất chắc sắc thái, cho dù là tô màu rối loạn, hình ảnh sắc điệu đều rất hài hòa. Sau khi học tiểu học, có bài tập, Diệp Trình Phong không muốn con gái vất vả nhiều, nên không xếp thêm lớp học.

Thi Dữ Mỹ gật đầu, lấy vé bỏ vào trong túi.

Sau khi Diệp Kiều Lục biết việc này, ngó lơ trông chủ nhật nhanh tới.

Buổi sáng thứ Bảy, cô tới phố Hương Sơn chơi.

Hôm nay thời tiết không tốt lắm, đã mưa hai trận.

Diệp Kiều Lục nhớ đến búp bê cầu nấng nhảy bèn, cô đến gian phòng lớn hỏi Diệp Kính, “Cậu có bóng bàn không?”

Cậu đang ngồi ở trước bàn lật sách, nghe vậy quay đầu, “Làm cái gì?”

“Mình muốn làm búp bê cầu nấng.”

Mắt cậu nhìn bầu trời xám xịt ngoài cửa sổ. “Không có.”

Cô đành phải tự mình xé sách bài tập, vo thành một đồng, lấy khăn túm lên. Làm một búp bê cầu nấng bẻ ngoài gỗ ghè.

Cô đưa cho Diệp Kính xem, “Như này quá xấu đúng không?”

“Ừ.” Cậu chỉ liếc liếc mắt một cái, liền tiếp tục đọc sách.

Giữa trưa Thi Dữ Mỹ trở về, Diệp Kiều Lục nói đến việc này.

Thi Dữ Mỹ liền đi tìm một quả cầu bằng vải, làm búp bê cầu nấng đủ tiêu chuẩn.

Diệp Kiều Lục cao hứng, cô dùng bút mực vẽ lên trên búp bê hai cái mắt, một cái miệng. Sau đó treo lên ban công. Hai tay cô tạo thành chữ thập, “Hy vọng ngày mai có bầu trời xanh thắm, ánh mặt trời ấm áp.”

Diệp Kính nghe liền cảm thấy lời cầu nguyện này thật không đáng tin cậy. Ánh mặt trời mùa hè, ở đâu ra ấm áp.

Đến chạng vạng, Diệp Kiều Lục đi ra ban công, đột nhiên phát hiện, hai má búp bê cầu nấng xuất hiện hai đồng ửng đỏ.

Cô thất thần nhìn một hồi lâu. Trong phòng này chỉ có cô cùng Diệp Kính, nếu không phải cô vẽ, thì chính là cậu.

Cô chạy tới hỏi cậu.

Cậu nói, “Rất giống cậu.” Mặt tròn vo, hai đồng như quả táo hồng. Theo cậu, cô lớn lên sẽ thế.

Cô lại đi soi gương nửa ngày, cuối cùng sửa đúng lại với cậu nói, “Mình xinh đẹp hơn búp bê cầu nấng.”

Diệp Kính hồ hững.

Chủ nhật, sắc trời trong. Tay trái tay phải Thi Dữ Mỹ mỗi bên dắt một người, ra cửa.

Triển lãm mỹ thuật tạo hình này là chủ đề thủy mặc, sắc điệu rõ ràng rất nhạt. Thi Dữ Mỹ mặc váy dài xám trắng, rất phù hợp với không khí của triển lãm tranh.

Đi vào phòng lớn của triển lãm tranh, trên tường có treo bức tranh “Thuyền như chiếc lá cô độc” lớn.

Thi Dữ Mỹ giật mình, ánh mắt ngưng ở đó.

Diệp Kính tĩnh lặng nhìn, môi mím lại.

Diệp Kiều Lục không hiểu, nhưng thấy thần sắc Thi Dữ Mỹ cùng Diệp Kính đều có chút trầm trọng, cô không dám lên tiếng.

Thi Dữ Mỹ phục hồi tinh thần lại, xoa xoa tay nhỏ bé của Diệp Kiều Lục, “Chúng ta đi thôi.”

Mắt Diệp Kiều Lục lại nhìn “Thuyền như chiếc lá cô độc”. Tuổi cô còn nhỏ, còn chưa có thể vẽ ra được cô tịch cùng tuyệt vọng ở bên trong.

Kiểm phiếu đi vào triển lãm tranh, là phong cách mực đậm của Trung Hoa.

Diệp Kính cười ngửa xem hoa như xem xong rồi. Sau đó cậu đứng ở bên cạnh quán của triển lãm, nhìn lại phía trước.

Cậu nhìn rất lâu.

Diệp Kiều Lục nắm tay của Thi Dữ Mỹ, đang nhìn ba bốn bức tranh tạo hình, cô thấy Diệp Kính chưa đi lên cùng, tò mò quay đầu.

Cậu còn đứng ở nơi đó.

Cô theo tầm mắt cậu nhìn về phía trước, đó là một chiếc lều thủy tinh lớn. Ánh mặt trời chiếu vào, bên trong quán xuất hiện một vòng ánh sáng tách biệt.

Cậu đứng ở ngoài vòng sáng, thân thể che phủ một tầng bóng mờ, như hòa thành một thể với bức tranh thác nước lớn bên cạnh.

Diệp Kiều Lục cảm thấy lúc này Diệp Kính như đi ra từ tranh, “Di Thi, Diệp Kính đang nhìn cái gì thế?”

Thi Dữ Mỹ nhìn qua, mỉm cười cười, “Nó đang ngắm phong cảnh.”

Diệp Kiều Lục tò mò hơn, “Vì sao có thể xem lâu như vậy?” Cô cho là cậu chỉ thích nhìn đại thụ.

“Đó là yêu thích của nó.” Nói là yêu thích, thực ra là lúc còn bé hình thành huấn luyện thị giác theo quán tính. Thị giác Diệp Kính lập thể, tốt hơn nhiều so với người bình thường.

Con mắt của Diệp Kiều Lục trùng rất to.

“Tiểu Lục không cần học nó.” Ở chung cùng Diệp Kiều Lục càng lâu, Thi Dữ Mỹ càng cảm thấy, Diệp Kính là ví dụ của giáo dục thất bại. Một đứa nhỏ quá mức độc lập trưởng thành sớm, cũng không thể không yêu. Có đôi khi bà sẽ hoài niệm đứa nhỏ thường làm nũng bà trước kia.

Diệp Kiều Lục nhìn bóng dáng của Diệp Kính. Có một nháy mắt, hình tượng cậu trong lòng cô bắt đầu mơ hồ. Dù sao loại yêu thích làm cô mệt rã rời này, cậu có thể kiên trì lâu như vậy, vô cùng không đơn giản.

Diệp Kiều Lục cho là, chính mình sẽ ở nhà Thi Dữ Mỹ chơi rất lâu.

Thậm chí, đến Diệp Kính cũng nghĩ như vậy.

Sáu tháng cuối năm 1997, Châu Á bắt đầu cơn cuồng phong khủng hoảng tài chính, các quốc gia phát triển kinh tế đều rơi vào suy thoái.

Ở Trung Quốc chưa được tự do đối ngoại hối, quốc gia duy trì dưới chính sách này, nguy cơ nhỏ lại.

Mà Hong Kong mới lấy lại được chủ quyền mấy tháng bị thiệt hại nặng. Thị trường chứng khoán, bất động sản vỡ như bọt biển.

Chịu ảnh hưởng thiệt hại của Hong Kong, thành phố Châu Tam gần bên, thay đổi bất ngờ.

Trước đó, không ít người Hong Kong đầu tư phòng ở Châu Tam. Hơn nữa tin tức quốc gia hủy bỏ phúc lợi phân phòng nổi lên bốn phía, rất nhiều đơn vị vội vã mua nhà ở tránh thiếu hụt, làm bất động sản chưa từng nhộn nhịp như vậy.

Hiện giờ, thành phố thị, thành phố S, giá bất động sản không ngừng điều chỉnh xuống.

Diệp Trình Phong kinh doanh vật liệu xây dựng. Hạng mục ông cùng hợp tác hao tổn mười triệu, tại trận rung chuyển này, gặp phải cửa ải vô cùng khó khăn. Không chỉ có như thế, thành phố D có mấy tòa nhà, mới khởi động không lâu đã trực tiếp rớt như mớ bông bong.

Làm ăn càng lớn, gánh vác phiêu lưu lại càng lớn. Diệp Trình Phong nhìn bạn mình trong mấy ngày ngắn ngủi đã bốc hơi mấy trăm vạn, bắt đầu lo lắng.

Vào lúc này, quan hệ của ông và Thi Dữ Mỹ không thể tiến thêm một bước được.

Lúc trước ông nghĩ là, nếu Thi Dữ Mỹ cùng con gái hợp ý như thế, tính cách lại tốt, như vậy không ngại cùng chung sống trước. Dù sao con gái cũng cần một gia đình đầy đủ.

Nhưng hiện giờ sự nghiệp tràn ngập nguy cơ, thậm chí có khả năng phá sản, ông không quản được việc nam nữ.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 8

Editor: Linh Đang

Đầu tháng mười một, Diệp Trình Phong mang theo Diệp Kiều Lục, đi một chuyến đến phố Hương Sơn.

Ông khái quát qua tình trạng hiện tại của mình với bà. Đối với Thi Dữ Mỹ, ông chỉ có thể biểu đạt xin lỗi. Tự thân ông khó bảo toàn, không có biện pháp chiếu cố bà.

Thi Dữ Mỹ là người phụ nữ thông minh. Một ám chỉ uyển chuyển, bà đã sáng tỏ. Lúc đầu bà ngẩn ra, lúc sau mỉm cười nói, “Sự nghiệp làm trọng, đúng thế.”

Diệp Trình Phong sâu sắc liếc bà một cái, sau đó dặt tay con gái.

Diệp Kiều Lục có phần bất an, quay đầu nhìn Thi Dữ Mỹ.

Đã thấy nét cười của Thi Dữ Mỹ càng lúc càng lớn, lớn đến có phần thương cảm.

Diệp Kiều Lục lại nhìn Diệp Kính.

Về mặt Diệp Kính bình tĩnh.

Tuy rằng Diệp Kiều Lục không hiểu lắm đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô có dự cảm không tốt, cô ngẩng đầu lên hỏi: “Ba ba, về sau con còn có thể đến nhà đi Thi chơi không?”

Diệp Trình Phong cười cười, “Đi Thi bè bọn nhiều việc.”

Trong đôi mắt tròn tròn của Diệp Kiều Lục, có cô đơn.

Sau hôm đó, Diệp Kiều Lục nhìn thấy Diệp Kính tại trường học, có phần do dự.

Nhưng thật ra Diệp Kính không có gì khác cả, vẫn ít lời như cũ.

Sau giờ học, Diệp Kiều Lục chạy đến cửa lớp bên cạnh. Cô ló đầu, nói nhỏ, “Diệp Kính, Diệp Kính.”

Âm thanh rất nhỏ, Diệp Kính ngồi hàng thứ sáu không nghe được.

Trái lại có một cậu béo ngồi hàng đầu tiên, nhìn thấy một cô béo, ý muốn thân cận. Cậu hỏi, “Cậu tìm ai?”

Diệp Kiều Lục dùng tay phải ngăn trở sườn môi, nhỏ giọng nói: “Diệp Kính.”

Cậu béo nhăn mi lại, cô nói quá nhỏ, cậu nghe không rõ ràng lắm, không xác định hỏi, “Hả?”

Cô lắc đầu, lặp lại nói: “Diệp Kính.” Âm lượng hơi đề cao.

Cậu béo nghe cái này hiểu được, cậu quay đầu, hô lên, “Diệp Kính, có người tìm.”

Diệp Kính ngẩng đầu, liếc mắt một cái liền thấy được cái đầu nhỏ của Diệp Kiều Lục đang nghiêng ở cửa.

Cậu không tiếng động há miệng: Chuyện gì?

Thế nhưng Diệp Kiều Lục nhìn hiểu, không tiếng động trả lời: Mau ra đây.

Cậu béo quay đầu nhìn Diệp Kính, lại chuyển qua nhìn Diệp Kiều Lục. Cậu béo rất mờ mịt. Hai người này có lời nói với nhau sao? Là cậu không nghe được sao?

Diệp Kính đứng dậy, đi tới cửa.

Diệp Kiều Lục nở nụ cười, xoay người đến hành lang chờ cậu.

Cậu đến gần cô, ánh mắt theo thói quen nhìn về phía đại thụ.

“Diệp Kính.”

Cậu quay đầu nhìn cô.

“Ba mình và mẹ cậu cãi nhau sao?” Diệp Kiều Lục đoán thật lâu, lại kết hợp với tình tiết trên phim truyền hình, cô suy đoán như vậy.

“Không có.” Cậu cùng mẹ cậu đều không thích cãi nhau.

Diệp Kiều Lục kể cậu, “Mình có thể đến nhà cậu chơi sao?”

“Không được.”

Cuộc đối thoại của hai người, lại giống nửa năm trước.

Diệp Kiều Lục lại truy vấn Diệp Kính, cậu ngậm miệng không nói chuyện. Cô hiểu rõ, quan hệ nào đó của mình và Thi Dữ Mỹ đã bị chặt đứt.

Qua không lâu, Diệp Trình Phong sa thải đi Trần, sau không mời bảo mẫu nữa. Tài chính của ông bị chặt đứt. Ông bán công ty, bất động sản đi.

Cuối năm, Diệp Kiều Lục chuyển nhà. Căn nhà lớn cô ở, bị một chú có râu chiếm.

Rời đi ngày đó, cô đi ba bước vừa quay đầu lại, nhìn nhà cũ của mình. "Ba ba, chúng ta còn có thể trở về sao?"

"Về sau ba ba mua căn lớn hơn nữa cho con." Ngoài miệng Diệp Trình Phong nói rất nhẹ, thật sự có chút bất đắc dĩ. Ông thuê một căn nhà cũ. Nhà không lớn, sáu mươi mét vuông. Ba mặt ánh sáng, trước cửa có một khu nhà nhỏ.

Tuy rằng Diệp Trình Phong chưa từng nói với con gái về việc làm ăn khó khăn, nhưng mà Diệp Kiều Lục mơ hồ hiểu được, ba ba rất vất vả. Trước kia ba mặc tây trang đi giày da, hiện tại mặc áo nhũn nhúm, bốn tẩu khắp nơi.

Cô nhìn có phần lòng chua xót.

Diệp Kiều Lục trở nên bắt đầu nghiêm túc, mỗi ngày đều khắc khổ học tập. Cô muốn lớn lên sớm một chút, trưởng thành có thể kiếm tiền, giúp ba ba chia sẻ.

Sau khi nghỉ đông kết thúc, cô muốn nói cho Diệp Kính việc mình chuyển nhà.

Lớp bên cạnh lại không có bóng dáng cậu.

Nghe cậu béo nói, Diệp Kính chuyển trường.

Đi nơi nào, ai cũng không biết.

Diệp Kiều Lục nhìn người vóc dáng cao ngồi ở chỗ Diệp Kính, kinh ngạc.

Sau đó cô chạy đến hành lang đi nhìn cây đại thụ.

Đại thụ còn đó, lại không có bóng dáng Diệp Kính.

Cô nghĩ, lần này thực sự không thấy đi Thi nữa rồi.

Mùa hè năm 1998, quốc hội công bố thông tri, hủy bỏ chính sách phúc lợi phân phòng. Trung quốc tiến nhập thương phẩm phòng thời đại.

Phòng kia Thi Dữ Mỹ ở, là phòng phúc lợi mà đơn vị của cha bà được phân.

Vài năm trước, cha bà tạm rời cương vị công tác, dùng tuổi nghề quy ra tiền mua quyền tài sản. Nhưng mà đơn vị chậm chạp chưa làm công chứng bất động sản. Gần đây, đơn vị đột nhiên lấy lý do cha bà đột nhiên rời cương vị công tác, muốn thu hồi nhà kia.

Ở tại khu nhà kia, đại đa số còn đang tại chức, đơn vị vẫn chưa xử bọn họ.

Gặp phải việc này, Thi Dữ Mỹ đơn độc.

Bà đến đơn vị, giảng đạo lý, thảo luận cách nói.

Đơn vị lại nói, bởi vì cha bà tạm rời cương vị công tác, quyền tài sản kia không được chứng thực.

Điều này làm bà sốt ruột. Bởi vì xác thực bà không có chứng từ bất động sản trong tay.

Dưới tình huống nói chuyện với đơn vị hai tháng không có kết quả, bà đi một chuyến đến luật sư. Lại đúng dịp, gặp được Diệp Trình Phong đến xử lý tranh cãi công trình.

Hai người gặp lại, cả hai đều không ở hoàn cảnh tốt nhất.

Diệp Trình Phong bên này, bên đối tác kéo dài khoản nợ công trình, chưa đòi được tiền mặt. Hiện nay ông, không có phong thái đường hoàng như lúc trước.

Mà Thi Dữ Mỹ cũng đang trốn sứt đầu mẻ trán, đầu dầm dìa đầy mồ hôi.

Lần này gặp nhau, hai người bọn họ không có đề tài nói chuyện chung như năm trước, trò chuyện biến thành biến hóa cuộc sống, mà không phải chuyện phiếm phong độ cùng tao nhã.

Sau một ngày bắt đầu mùa đông, Diệp Kiều Lục tan học về nhà, gặp được Thi Dữ Mỹ. Cô sợ run.

Thi Dữ Mỹ vẫn tú lự, ôn nhu hiền lành như cũ, “Tiểu Lục, đã lâu không thấy.”

“Dì Thi.” Sau khi Diệp Kiều Lục lấy lại tinh thần, tràn ra tươi cười.

“Tiểu Lục nhìn gầy thật nhiều.” Trong lời nói của Thi Dữ Mỹ có phần đau lòng. Trước kia tuy rằng Diệp Kiều Lục mập mạp, nhưng mà khuôn mặt tròn, ánh mắt tròn, vô cùng đáng yêu. Thi Dữ Mỹ thích bộ dáng tròn tròn kia.

Diệp Trình Phong ở bên nghe nói như thế, có phần áy náy.

Khi ông còn phong quang, mỗi ngày con gái ăn thịt cá, hai chén cơm lớn, vẫn là ăn đến một chút không dư thừa. Hiện tại thuê ở đây, lượng cơm con gái ăn ít đi, ăn thịt cũng không nhiều như trước, sắc mặt đều chẳng phải hồng nhuận.

Diệp Kiều Lục sờ sờ mặt mình, cô cũng thấy chính mình không có xinh đẹp như trước kia. Cô cười cười, “Về sau con còn có thể mập mạp.” Đợi cô có thể kiếm tiền, cô tiếp tục ăn hai chén cơm lớn, như vậy có thể mập mạp, nhìn xinh lắm.

Thi Dữ Mỹ đi qua, phủ lên đầu Diệp Kiều Lục, “Cơ thể con còn đang phát triển, nhất định phải ăn no, biết không?”

Diệp Kiều Lục gật đầu, “Dì Thi, con làm bài tập trước, làm xong bài tập sẽ chơi với dì.”

“Tốt.” Thi Dữ Mỹ cười, “Tiểu Lục thật ngoan.”

Buổi tối hôm nay, Thi Dữ Mỹ cùng Diệp Trình Phong cùng nhau bận việc tại phòng bếp.

Đồ ăn bữa tối vô cùng phong phú.

Diệp Kiều Lục nhìn cá chiên đã lâu chưa thấy qua, nhớ đến nhật kí nghỉ hè năm trước của mình.

Cô cắn một miếng.

Quả nhiên vẫn là mỹ vị như trước.

Cô có chút tò mò đêm nay vì sao Diệp Kính không đến, vì thế hỏi: “Dì Thi, Diệp Kính ở nhà ăn cái gì thế?”

Sắc mặt Thi Dữ Mỹ ngưng lại, bà nhìn qua Diệp Trình Phong.

Diệp Trình Phong mỉm cười nhìn con gái, “Cậu ấy phải làm bài tập, lần khác lại dẫn cậu ấy tới đây chơi.”

Nhưng mà, theo số lần đến thường xuyên hơn của Thi Dữ Mỹ, Diệp Kính đều chưa từng xuất hiện. Thi Dữ Mỹ không có nhắc về con trai mình.

Diệp Kiều Lục hỏi, “Dì Thi, khi nào thì Diệp Kính đến chơi cùng với con?”

Thi Dữ Mỹ giật mình, “Thằng bé. . . Không ở bên cạnh dì.” Ngữ khí của bà ẩn chứa bất đắc dĩ.

Diệp Kiều Lục tò mò hơn, “Vì sao ạ? Cậu ấy đi đâu?”

“... Theo ba nó đi rồi.”

Diệp Kiều Lục cả kinh tròn mắt trừng lên. Cô lập tức liên tưởng đến Diệp Kính từng nói qua, ba cậu đi nơi rất xa. Rất xa rất xa giống như mẹ cô đi vậy.

Cậu. . .

Hiện tại theo ba cậu đi rồi. . .

“Con còn nhỏ, không hiểu thứ đó.” Thi Dữ Mỹ vén tóc mái cho Diệp Kiều Lục, không tính toán nói khúc mắc gia đình cho trẻ nhỏ.

Diệp Kiều Lục nghe, trong lòng rất hoảng sợ.

Tuy rằng Diệp Kính nói chuyện với cô đều dùng câu ngắn, nhưng cậu là đồng bọn nhỏ của cô. Cô nhớ rõ bộ dáng cậu nhìn đại thụ, nhớ rõ bộ dáng cậu nghe cô nói chuyện. Còn nhớ rõ bộ dáng cậu đứng trước quạt, sợi tóc bị gió thổi loạn.

Trong đầu Diệp Kiều Lục lộn xộn.

Cô không hề truy vấn Thi Dữ Mỹ, mà trở về phòng, cầm lấy cuốn nhật kí đã lâu chưa viết thêm.

Cuốn nhật kí này, là nơi gửi gắm những bi thương của cô.

Trên đường Amanda Carina Lục gặp được một người con trai gọi là Jack Robin Kính.

Chuyện xưa, Jack Robin Kính không có đi nơi rất xa, mà là cùng Amanda Carina Lục đánh quái thú. Hai người ăn ý mười phần, một đường qua cửa đánh tướng.

Viết viết, trên trang giấy có ẩm ướt.

Diệp Kiều Lục lau ánh mắt, nức nở ra tiếng: “Diệp Kính. . .” Giọt nước mắt kia, đọng trên tên Jack Robin Kính.

Sau đó, Diệp Kiều Lục nhớ đến tin Diệp Kính chết liền khổ sở không thôi. Lại nhớ lại lúc hai người cùng nhau ngồi ngựa gỗ xoay vòng, cô càng cảm thấy bi thương hơn.

Diệp Kiều Lục đứng ở ban công nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trước cửa phòng cũ có hai cây đại thụ. Nếu Diệp Kính còn ở đây, nhất định cậu có thể nhìn thật lâu.

Cô học giống như Diệp Kính, ngồi trước viện nhìn đại thụ. Cô không nhìn ra nguyên nhân, chỉ đang dùng phương thức của chính mình thương tiếc cậu.

Diệp Trình Phong cùng Thi Dữ Mỹ cũng không biết ý nghĩ của Diệp Kiều Lục, thấy cô buồn bực không vui, hỏi vài câu.

Diệp Kiều Lục nói dối nói là học tập có vấn đề. Cô không muốn nhắc tới chuyện thương tâm của Thi Dữ Mỹ, giống như ba chưa từng nói về mẹ.

Diệp Kiều Lục cảm thấy, tuy rằng Diệp Kính đi rồi, nhưng cậu luôn luôn dùng thân phận Jack Robin Kính cùng cô. Cho nên vô luận cậu rời đi bao lâu, cô đều có cảm giác quen thuộc không sao hiểu nổi với cậu.

Editor: Tiểu Lục hiểu nhầm Tiểu Kính chết mới sợ :D2

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 9

Editor: Linh Đang

Diệp Trình Phong giới thiệu người bạn luật sư của mình cho Thi Dữ Mỹ.

Luật sư hỏi Thi Dữ Mỹ năm đó cha bà có kí kết hiệp nghị mua phòng với đơn vị hay không.

Thi Dữ Mỹ gật đầu.

Luật sư nói, tỷ lệ thắng rất lớn.

Thi Dữ Mỹ vừa nghe, nhất thời cảm thấy trời trong khí sạch. Luật sư đang định soạn công hàm, đơn vị lại sửa lại miệng, nói giao thêm một chút phí làm chứng, nhà thuộc về bà.

Thi Dữ Mỹ nhẹ nhàng thở ra, liên tục nói lời cảm tạ.

Diệp Trình Phong nói: “Khách khí cái gì.”

Hai người thường xuyên qua lại, quan hệ thân mật, thuận theo tự nhiên.

Mùa xuân năm sau, thành phố D đón gió nam.

Diệp Trình Phong thuê trụ nhà ở tầng cao nhất, vô cùng ẩm ướt. Trên tường đều nhỏ nước, trên đất ẩm ướt lau quét đến không còn hình dạng.

Thi Dữ Mỹ liền nói, “Nếu không chuyển tới chỗ tôi ở đi. Trả lại chỗ này, còn có thể tiết kiệm chút tiền thuê.”

Diệp Trình Phong đang lau hơi nước ở mặt kính, nghe vậy, ông quay đầu nhìn bà, “Hàng xóm của em nhìn thấy, lại sẽ nói.”

“Ngày nào tôi cũng chạy đến chỗ này, hàng xóm của anh sẽ không nói sao?” Thi Dữ Mỹ hỏi lại.

Diệp Trình Phong ném khăn lau xuống, cười cười, “Nói, đều nói rồi. Lãi nhãi quần nhiều chuyện, không chịu ngồi yên.”

Nếu muốn vào ở nhà của Thi Dữ Mỹ, không danh không phận sẽ gây chuyện thị phi. Diệp Trình Phong suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vào mười ngày sau, mang theo con gái đến thăm mộ người vợ đã khuất.

Diệp Kiều Lục biết được mình sắp đi thấy mẹ, vô cùng kích động. Tối hôm đó cô một đêm không ngủ, chỉ muốn thấy mẹ, nói cái gì đó với mẹ.

Ngày đó ra ngoài, cô chọn chiếc váy thuần trắng, buộc đuôi ngựa đơn giản.

Hai người cha và con gái tay trong tay lên tàu giao thông công cộng. Trên đường Diệp Trình Phong mua một bó bách hợp lớn màu trắng.

Càng gần mộ mẹ Diệp, thần sắc Diệp Trình Phong càng nghiêm túc.

Diệp Kiều Lục ngẩng đầu nhìn, mặt cũng căng thẳng theo.

Đến trước mộ, Diệp Trình Phong đặt bó hoa xuống.

Ảnh chụp trên bia, cười đến vô cùng rục rờ. Độ cong trên khóe miệng của mẹ Diệp, rất thường thấy trên mặt của Diệp Kiều Lục. Diệp Kiều Lục thích cười điểm này, đúng là di truyền từ mẹ Diệp.

Diệp Trình Phong nhìn vợ cười, túm tay của Diệp Kiều Lục, “Tiểu Lục, đây là mẹ con.”

“Mẹ.” Diệp Kiều Lục nhẹ giọng nói xong, “Con rất ngoan, là đứa trẻ tốt. . .”

“Kiều Yên, anh không cô phụ nhắc nhở của em.” Diệp Trình Phong cười với mẹ Diệp, “Con gái của anh tuyệt nhất.”

Lúc Chương Kiều Yên gần đi, lo lắng ông sẽ đi theo bà, gắt gao túm tay ông, thở hổn hển, “Anh phải sống sót, sống thật tốt. . . Nếu tương lai chồng và con gái em không hạnh phúc, em chết cũng sẽ không bỏ qua cho anh!”

Diệp Trình Phong nhớ kỹ di ngôn của vợ. Ông làm việc chăm chỉ, cho con gái cuộc sống giàu có. Trong hoàn cảnh khốn khó, cũng không để con gái chịu quá nhiều tâm tình ưu tư.

Con gái ông, di truyền thiện lương cùng hồn nhiên từ vợ ông.

Ông cho con gái hạnh phúc lớn nhất.

Ông cũng muốn cho chính mình hạnh phúc để sống tiếp.

“Kiều Yên.” Diệp Trình Phong nửa ngồi xồm xuống, “Anh tìm cho Tiểu Lục một người mẹ mới, cô ấy rất thương Tiểu Lục. Tiểu Lục rất thích cô ấy. . . Anh cũng có hảo cảm với cô ấy. Anh nói với cô ấy, tâm trí của anh luôn luôn có vị trí của em. Cô ấy nói cô ấy không ngại, nếu mà anh quên em, cô ấy mới tức giận.”

Ông vỗ vỗ lưng con gái, “Tiểu Lục, con vĩnh viễn không thể quên mẹ con. Bà ấy gọi là Chương Kiều Yên. Tuy rằng bà ấy chưa từng chăm sóc con, nhưng bà ấy yêu con hơn bất cứ ai.”

Diệp Kiều Lục gật đầu, nhìn ảnh chụp của mẹ, muốn khắc bộ dáng của mẹ vào trong lòng. Trong mắt của cô vẫn đầy nước mắt, “Mẹ, con cũng yêu người. Con luôn luôn đánh quái thú nhỏ, muốn cứu mẹ trở về.”

Cô hiểu được, chính mình sắp có hai mẹ.

Một người là mẹ lẳng động trong đáy lòng.

Một người khác, là Thi Dữ Mỹ ôn nhu

Thời điểm lúc trước không thấy được Thi Dữ Mỹ, cô ngày mong đêm mong. Mà nay thật sự có mẹ mới, cô lại mờ mịt. Mẹ nghe thấy cô gọi người khác là mẹ, sẽ tức giận sao?

Cô không biết đáp án.

Nhưng mà ba ba nói, nguyện vọng lớn nhất của mẹ chính là con gái được hạnh phúc bình an, vô ưu vô lo.

Diệp Kiều Lục nghĩ, đời này chính mình nhất định phải hạnh phúc bình an đó, như vậy mới làm mẹ an tâm.

Diệp Trình Phong không thuê phòng nữa, chuyển đến phố Hương Sơn.

Phòng vốn của Diệp Kính, hiện tại thành của Diệp Kiều Lục.

Gần đây Diệp Kiều Lục vừa học một thành ngữ, gọi là “Tu hú chiếm tổ chim khách”. Cô cứ như thế mà coi mình là tu hú, Diệp Kính là chim khách, dưới đáy lòng mặc định vậy.

Cô có khi ngủ ở trên giường nhỏ, sẽ nhớ đến Diệp Kính.

Do nhớ rõ, ngày đó nằm trên giường của mình một lúc, cậu liền mang khăn trải giường, chăn đơn đi giặt sạch.

Nếu như cậu hiểu rõ, cô ngủ ở giường của cậu, có lẽ cậu sẽ hủy giường đi. . . Cô ngủ ở phòng cậu, có lẽ cậu sẽ phá nhà đi. . .

Cô thành tâm hy vọng tại cậu ở thiên đường, không nên trách cô đoạt mẹ cậu, còn muốn giành phòng cậu, giường nhỏ của cậu. Vì bù lại sai lầm của mình, cô thường xuyên cầu nguyện cho Diệp Kính, hy vọng cậu sớm ngày chuyển thế, kiếp sau bình an vui vẻ.

Diệp Kiều Lục thường xuyên chơi cùng bọn La Tích.

Có đôi khi La Tích sẽ nói đến Diệp Kính.

Cô vênh tai lên nghe.

Bọn họ nói, Diệp Kính đi đến chỗ ba cậu. Nhưng mà ba cậu ở nơi nào, mọi người cũng không biết.

Phùng Hữu Vân hỏi, “Tiểu Lục Tử, cậu biết ba Diệp Kính ở đâu không?”

Diệp Kiều Lục vội vàng xua tay, “Mình không biết.”

Cô thấy nhóm bạn nhỏ cũng không biết Diệp Kính đã qua đời, liền cũng không nói. Chuyện bi thương, ở đáy lòng một mình cô là được rồi.

Năm 2001, trung tâm thành phố thay đổi.

Trước khu ruộng hoang ở phía đông, một tòa cao ốc đột ngột mọc lên.

Gần hai năm nay, Diệp Trình Phong lại làm ăn về vật liệu xây dựng, quy mô so ra thì kém trước, nhưng mà có chút tích góp.

Ngày đó ông nhìn thấy quảng cáo căn hộ ở phía đông, nói với Thi Dữ Mỹ, “Chỗ này không tồi, cách hai trường đại học cũng gần.”

Thi Dữ Mỹ ngắm nhìn, giá cả toàn trên năm nghìn tệ.”Anh đang nghĩ, nhất định Tiểu Lục có thể thi đậu vào một trong hai trường đại học này sao?”

“Anh không nghĩ xa như vậy. Nhưng gần trường học cho thuê rất tốt, đó là sự thật.”

“Mà cộng đi cộng lại, cho thuê phòng cũng không có lời.”

Hai năm trước, bởi vì chợ trung tâm thành phố di chuyển mà căn nhà phía đông, bán rất khá. Nhưng mà giá lại không lên nổi.

Thi Dữ Mỹ suy nghĩ, ngộ nhờ chính phủ lại không di dời phía đông thì sao. Huống hồ, như từ năm 97 trở đi, giá phòng ở thành phố D đều tương đối ổn định, phòng năm nghìn tệ này mà nói, tương lai cũng cao không hơn bao nhiêu. Lúc này bà không biết là, đến năm 2016, giá có thể cao đến mười vạn mỗi mét vuông.

Bởi vì Thi Dữ Mỹ lo lắng, ý tưởng mua phòng của Diệp Trình Phong, lại gác xuống.

Nhưng hiện tại ở phòng này, có phần chật chội.

Diệp Trình Phong mang rất nhiều vật liệu về nhà. Sau khi nhét đầy các góc, lại nhét vào các chỗ trống khác.

Dần dần, Thi Dữ Mỹ có oán giận. Bà vất vả lắm mới thu dọn nhà sạch sẽ, không quá vài ngày, lại có tám vật liệu mới xuất hiện.

Oán hận này tích càng sâu, cuối cùng bà cùng Diệp Trình Phong âm ỷ một trận.

Diệp Trình Phong có vẻ bất đắc dĩ, “Trước kia anh đều như vậy.”

Thi Dữ Mỹ quả trách nói: “Trước kia anh ở là căn phòng lớn, chỗ này của em có thể so sánh sao?”

Diệp Trình Phong đập cửa mà ra.

Đối với việc phụ huynh trong nhà cãi nhau như này, Diệp Kiều Lục có phần luống cuống.

Mấy năm qua, Diệp Trình Phong cùng Thi Dữ Mỹ ở chung rất hòa hợp, dù là có chút va chạm, cũng đến nửa ngày là tan thành mây khói. Ai biết lần này,

tự nhiên não loạn mấy ngày.

Diệp Kiều Lục nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vào thời gian nhàn rỗi, cầm bút viết phong thư kể về ba với mẹ.

Thư viết được một nửa, chuông cửa vang.

Cô chạy đi mở cửa.

Cửa gỗ kéo ra.

Đứng bên ngoài, là Jack Robin Kính.

Lần trước Diệp Kiều Lục thấy Diệp Kính, vẫn là bốn năm trước. Thiếu niên trước mắt, có phần quen thuộc, lại không giống với lúc chín tuổi.

Cô bị dọa, đôi mắt trần trụi đặt lên mặt cậu, lại chuyển toàn thân vài lần. Cô không dám mở cửa sắt phòng trộm ra, túm tay cầm cửa, khăn trương đến toát mồ hôi, phía sau lưng đều nổi da gà.

Cô là người, cậu là quý.

Cô không đánh lại cậu.

Diệp Kính thấy cô nửa ngày không có động tĩnh, nói: “Mở cửa.”

Giọng nói của cậu, so với bốn năm trước thì trầm hơn, khàn hơn. Khàn giống như là không phải tiếng người phát ra.

Cô nghe thấy âm thanh như từ địa ngục đến này, càng thêm sợ hãi, nuốt nuốt nước miếng, hỏi: “Cậu . . Là Diệp Kính sao. . .”

Cậu gật đầu. Nhiều năm không thấy, cô vẫn là quả bóng béo nhỏ trước kia. Nhưng có điều, ngũ quan thanh tú hơn rất nhiều so với lúc chín tuổi.

Cái gật đầu này, lòng của cô muốn nhảy ra khỏi cổ họng. “Cậu. . . Vì sao trở về thế?” Có phải muốn tìm cô định tu hú chiếm tổ chim sáo không.

“Mở cửa.” Cậu nói.

Diệp Kiều Lục nghĩ, có lẽ sau khi làm quý, ngũ văn của cậu càng thêm tụt lùi, cho nên chỉ biết lặp lại hai chữ này.

Phút chốc, cô nhớ đến, quý đều là không có bóng dáng. Cô chạy nhanh nhìn mặt đất.

Dưới chân cậu có cái bóng mờ.

Diệp Kiều Lục nhẹ nhàng thở ra.

“Mở cửa.” Cậu nhìn cô.

Cô nhẹ nhàng mở khóa, theo khe cửa ló đầu ra ngoài.

Cậu trực tiếp kéo cửa ra.

Cô kinh hô một tiếng, liên tục lui về phía sau. Cô lo lắng nhìn cái bóng dưới chân cậu, lại xác nhận, “Cậu là Diệp Kính sao?”

Cậu lại gật đầu.

Cô thối lui đến bên tường, không dám lớn tiếng, “Không phải cậu đi cùng ba cậu rồi sao?”

“Ừ.” Cậu theo lấy ra một đôi dép lê mới từ trong ba lô.

“Ba cậu. . Không phải giống mẹ mình. . . Rất xa rất xa sao?”

Diệp Kính thay dép lê, đi về phía cô.

Diệp Kiều Lục tựa vào trên tường, vẫn không nhúc nhích.

Cậu đứng ở cùng cô khoảng cách một thước địa phương, hướng cô đưa ra tay trái.

Sắc mặt cô trắng bệch, nhìn ống tay áo của cậu cọ qua mặt mình, sau đó tay cậu chuẩn xác đặt trên tường.

Cô đang muốn bắt đầu dòng suy nghĩ, nghiên cứu xem dưới tư thế như thế này thì làm sao để bảo vệ mình.

Cậu nói chuyện, “Tôi muốn bật đèn.”

Cô vừa xoay đầu, mới phát hiện mình đang đề lên công tắc đèn.

Tội nghiệp tiểu Lục quá

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 10

Editor: Linh Đăng . . .

Diệp Kính mở đèn, đặt ba lô trên mặt đất, sau đó mới trả lời vấn đề của Diệp Kiều Lục. “Ừ, rất xa, phải ngồi xe.”

Diệp Kiều Lục ngẩn ngơ. Sau khi hiểu được, mặt chuyển từ trắng sang hồng.

Cô lo lắng cậu bốn năm, kết quả là hiểu lầm

Nhưng mà, cậu còn sống, đây là một chuyện làm cô vui vẻ. Cho nên, cô không tính toán với cậu.

Tâm tình vừa chuyển, giọng nói của Diệp Kiều Lục không tự giác cao hơn, “Hiện giờ mẹ mình cũng là mẹ cậu, cậu biết không?”

Biểu cảm của cậu rất lạnh nhạt, “Có nghe qua.”

“Có phải cậu mất hứng hay không?” Cô hỏi, “Mẹ cậu biến thành mẹ mình, nhưng ba mình lại không thành ba cậu.”

Cậu lắc đầu.

Diệp Kiều Lục tiếp tục nói, “Hiện tại ba mình rất khá, sẽ đi chơi với mình.” Tuy rằng lúc trước cảm thấy nhường ba cho Diệp Kính, Diệp Kính sẽ chịu thiệt, nhưng hoàn cảnh lúc này đã khác. Ba cô là ba ba tốt nhất.

Cậu nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Mình có ba ba, không cần của cậu.”

Diệp Kiều Lục gật gật đầu.

Diệp Kính đi thẳng về phía phòng mình trước kia.

Cô đi vào theo cậu, nói: “Mẹ đi mua đồ ăn, một lát nữa sẽ về.”

“Ừ.” Cậu dễ dàng tiếp nhận mẹ mình trở thành mẹ kế của người khác, nhưng chính tai nghe thấy cách xưng hô kia, vẫn không thấy quen.

Năm ấy lúc Diệp Kính rời đi, rất nhiều thứ không mang đi. Cậu đoán nếu những thứ này còn được giữ lại, hẳn là sẽ được đóng gói thành hộp. Không ngờ, trên mặt bàn của Diệp Kiều Lục, thấy được mô hình ô tô năm ấy.

“Cậu chơi cái này?” Cậu cho là lấy cá tính của cô, chỉ thích búp bê vải.

Diệp Kiều Lục lắc đầu. “Mình nghĩ đến cậu qua đời, liền tìm đồ vật của cậu, có đôi khi sẽ cúi chào cậu.” Cô dừng lại, hai tay tạo thành chữ thập, chân thành nói: “Cậu có nghe thấy lời cầu nguyện của mình không? Mình chúc cậu kiếp sau thật hạnh phúc.”

Nhìn cô nói về mặt nghiêm túc, cậu thông minh lựa chọn không đối thoại với cô.

Diệp Kiều Lục khẩn cấp nói tin tốt Diệp Kính trở về cho nhóm bạn nhỏ. “Mình đi tìm anh Nhị Cầu, nói cậu đã trở lại.”

Không đợi Diệp Kính trả lời, cô đã bỏ chạy ra ngoài.

Xuống lầu được một nửa, cô lại vội vàng trở về, thay đổi bộ váy khác.

Kết quả La Tích liếc mắt một cái cũng không nhìn váy của cô. Ánh sáng trong mắt cậu, là vì Diệp Kính. Thậm chí cậu vội vàng chạy đến nhà của Diệp Kiều Lục, vào cửa liền mở hai tay ra, “Nhớ chết mình rồi.”

Diệp Kiều Lục cúi đầu nhìn váy nhỏ của mình, trên váy có những đóa hoa nhỏ. Rõ ràng chiếc váy rất được.

Diệp Kính nhẹ nhàng tránh cái ôm nhiệt tình của La Tích.

La Tích nhào vào khoảng không, nắm đấm của cậu hướng về phía Diệp Kính, “Đột nhiên đi như vậy, cũng không nói tạm biệt bọn mình.”

“Lần này không trở lại để tạm biệt.”

Diệp Kiều Lục thấy thế, lại chạy tới báo cho Trương Xuyên cùng Phùng Hữu Vân.

Nhìn bốn nam sinh đoàn tụ, cô rất cao hứng. Có chút cảm giác về lại quá khứ.

Diệp Kính trò chuyện một chút, đi vào phòng bếp đun nước sôi.

Lúc này, cuối cùng La Tích cũng để ý đến váy nhỏ của Diệp Kiều Lục, cậu dựng thẳng ngón cái lên, “Tiểu Lục Từ mới váy à, công chúa nhỏ thật xinh đẹp, ngọt ngào.”

La Tích nói xong, Trương Xuyên cũng khen cậu, “Công chúa nhỏ xinh đẹp.”

Nếu hai người bạn đều khen, Phùng Hữu Vân cũng phải theo phong trào, nhưng cậu không hình dung ra từ khác, đầu óc chột lóe, nói: “Công chúa nhỏ tuyệt trắng.”

Diệp Kiều Lục cười đến vô cùng vui vẻ, âm thanh rất lớn.

Cười xong, cô thấy hình như Diệp Kính không nghe thấy cuộc đối thoại bên này, vì thế chạy bên người đến cậu, nhìn cậu cười ngây ngô, “Ha ha ha.”

Về mặt Diệp Kính lạnh nhạt.

Cô chỉ chỉ váy nhỏ của mình.

Cậu vẫn lạnh nhạt, cầm lấy bình nấu nước.

Diệp Kiều Lục mong đợi cậu cũng khen ngợi một chút.

Cuối cùng, trong ánh mắt chờ mong của cô, Diệp Kính cố mà khen, “Nhan sắc không tệ.”

Cô cao hứng.

Tuy rằng đã bốn năm không thấy Diệp Kính. Nhưng mà bỗng chốc cảm giác quen thuộc đã trở lại.

Hình như Diệp Kính không thay đổi.

Cô cũng không thay đổi.

Sau khi Thi Dữ Mỹ về nhà, nhìn thấy Diệp Kính xuất hiện, vừa mừng vừa sợ, “Trở về cũng không gọi điện thoại cho mẹ.”

Về mặt Diệp Kính ung dung, giải thích. Lần này cậu tới thành phố D học tập, hôm nay thứ sáu giờ học chấm dứt sớm, cậu nhân cơ hội này dùng hai ngày cuối tuần tới phố Hương Sơn thăm Thi Dữ Mỹ.

Thi Dữ Mỹ đi về phía cậu, “Khi nào thì thi trở về thành phố S?”

“Buổi chiều chủ nhật bắt xe.” Diệp Kính trả lời. “Buổi sáng thứ hai còn có một tiết.”

Thi Dữ Mỹ ước chiều cao của Diệp Kính, “Lớn nhanh thật, cao hơn nhiều rồi.” Nói xong, nhìn thấy Diệp Kiều Lục bên cửa sổ, Thi Dữ Mỹ nói bổ sung: “Tiểu Lục cũng cao.”

Diệp Kiều Lục nở nụ cười.

Diệp Kính cúi thấp đầu bổ sung một câu khó có thể nghe thấy, “Chẳng những cao lên, còn béo hơn.”

Thi Dữ Mỹ cười hỏi: “Tiểu Kính, ở chỗ ba vui vẻ không?”

“Cũng được ạ.”

“Mẹ ở đây rất tốt.” Thi Dữ Mỹ phủ đầu của cậu, nhẹ giọng nói: “Hiện tại tiểu Lục là con gái của mẹ, con phải chiều cổ con bé nhiều hơn, đừng khi dễ nó. Tiểu Lục mập mập nhìn thật đáng yêu.”

Diệp Kính liếc mắt nhìn Diệp Kiều Lục bên kia một cái.

Diệp Kiều Lục còn đang cười.

Thi Dữ Mỹ tiếp tục nói: “Tiểu Lục rất nhu thuận, là đứa nhỏ ngoan.”

“Vâng.” Nếu là yêu cầu của mẹ, cậu theo là được.

Đối với việc Diệp Kính đến, Diệp Trình Phong tỏ vẻ hoan nghênh.

Hai vợ chồng náo loạn vài ngày, trong không khí thế này, nhất thời cũng không nháo nữa.

Thi Dữ Mỹ trừng Diệp Trình Phong.

Diệp Trình Phong cười cười lấy lòng, sau đó chỉ chỉ đồng nguyên liệu ở góc nhà, ám chỉ đã lau sạch sẽ.

Diệp Kính thoáng nhìn động tác của Diệp Trình Phong, tầm mắt cũng chuyển đến góc nhà.

D@Đ#L\$Q%Đ^^

Cậu vào cửa đã nhận ra, so với khi cậu còn ở thì không gian của căn nhà này chật hẹp nhỏ hơn nhiều. Không ít đồ linh tinh chồng chất trên mặt đất, chiếm cứ nhiều diện tích.

Buổi tối hôm nay, Diệp Trình Phong ngủ trên sofa, Thi Dữ Mỹ cùng Diệp Kiều Lục cùng giường, Diệp Kính một người ngủ một phòng.

Thi Dữ Mỹ đòi đồ dùng trên giường mới cho Diệp Kính, đều là màu xanh biếc.

Đợi Thi Dữ Mỹ đi ra, Diệp Kiều Lục lén đi vào.

Cô đã học sơ trung, không phải cô gái nhỏ, hiểu rõ có vài thứ không thể để nam sinh nhìn thấy. Cô vo quần lót hồng nhạt lại, nhét vào ngăn kéo.

Chỉ chớp mắt, đã thấy Diệp Kính dựa cạnh cửa, nhìn động tác của cô.

Diệp Kiều Lục bị dọa nhảy dựng, “Vì sao cậu không gõ cửa thế?” Cũng không biết có phải cậu đã thấy quần lót đáng yêu của cô không.

“Không đóng cửa.” Giọng Diệp Kính đã thay đổi, tiếng càng thêm thô.

“Cậu là nam sinh, mình là nữ sinh. Mẹ nói, nam nữ có khác biệt. Cậu biết không? Đây là khuê phòng của thiếu nữ.”D@Đ#L\$Q%Đ^^

Diệp Kính không tiếp lời. Cậu đi qua kéo ghế dựa ngồi xuống, cúi đầu nghịch mô hình ô tô.

Diệp Kiều Lục cảm thấy bị lơ, cô cất cao giọng, “Lời nói của mình, cậu nghe thấy không?”

Cậu gật đầu.

“Mình nói với cậu.” Cô ngồi vào trên giường, “Người ngồi cùng bàn với mình. . .”

“Cậu ta gọi là Tôn Đa Lệ.” Đột nhiên Diệp Kính phun ra một câu như vậy.

Diệp Kiều Lục kinh ngạc, “Làm sao cậu biết Tôn Đa Lệ lại thành bạn ngồi cùng bàn với mình.”

“Mình không biết.” Cậu chỉ nghe thấy lời dạo đầu kia quen thuộc, tự nhiên nhớ đến từ phía sau. Cô chín tuổi, ghé vào lỗ tai cậu nói qua vô số lần, “Bạn cùng bàn với mình, cô ấy gọi là Tôn Đa Lệ.” Mãi đến khi chuyển trường rồi, cậu cũng không biết đáp đáp Tôn Đa Lệ như nào. Nhưng tên này, như sấm bên tai.

“Cái đó. . . Tôn Đa Lệ nói cô ấy không cho em họ vào phòng của cô ấy.”

“Vậy cậu đi tìm mẹ mình, bảo bà sắp xếp giường cho mình.”

Diệp Kiều Lục nghẹn, thấp giọng, “Mình nói cho cậu, không được làm đồ của mình lộn xộn. Mình trưởng thành rồi, có rất nhiều bí mật nhỏ.”

Cậu nhìn cô. Thiếu nữ mặt tròn này, âm ỹ giống như trước đây.

“Nhớ kỹ nha, không được làm đồ của mình lộn xộn.” Cô quay đầu nhìn giường đơn của mình, đi ra ngoài.

Lúc gần đi, Diệp Kính nhắc nhở một câu, “Nhớ phải đóng cửa.”

Cô rầu rĩ đóng cửa lại.

Diệp Kính nằm ở giường nhỏ xa cách, không ngủ được.

Cậu ngồi dậy, bật đèn.

Phòng này, chất đầy đồ đạc của Diệp Kiều Lục. Giờ đã không còn bộ dáng lúc cậu rời đi. Vốn dĩ là phòng của nam sinh, hiện giờ tăng thêm rất đồ đạc riêng tư của thiếu nữ.

Nghĩ đến mẹ cậu, thật sự là người mẹ kế dụng tâm.

Cậu đi đến phía trước cửa sổ.

Lúc cậu rời đi, bên cạnh có trồng một loại cây mới. Mà nay, đã trở thành đại thụ.

Cậu nhìn bóng cây trong đêm một hồi lâu, sau đó ngồi vào trước bàn.

Diệp Kiều Lục viết một nửa thơ ở phía trên.

Cậu lật vài lần đã xem xong rồi.

Đây đều là việc vặt gia đình. Thiên hạ nào không có vợ chồng không cãi nhau.

Ngồi im một lúc, Diệp Kính xé tờ giấy trắng.

Ổng đựng bút của Diệp Kiều Lục, chỉ có mấy cây cọ vẽ. Cậu chọn vài cây, sau đó cúi đầu vẽ vẽ.

Sau khi vẽ xong, cậu tiện tay đặt ở phía dưới lá thư của Diệp Kiều Lục.

Lại nằm trên giường một lúc, cuối cùng cậu cũng có thể ngủ.

Phòng này như giống với bốn năm trước, nhưng lại như không giống.

Nơi này không hề là nhà của cậu.

Đã lâu Thi Dữ Mỹ chưa gặp con trai, lần này gặp được, đương nhiên muốn thân cận cậu nhiều hơn.

Bà quyết định cuối tuần ra ngoại ô leo núi.

Một nhà bốn người, gần gũi vui vẻ.

Diệp Kính sớm đoán được sẽ là bốn người.

Mẹ cậu là người rất biết tiến lùi. Hiện tại bà gần bó, cùng với cuộc sống của Diệp Trình Phong, tự nhiên mọi chuyện đều đặt ông lên trước.

Diệp Kính không có thương cảm gì quá lớn. Khi cậu còn bên cạnh Thi Dữ Mỹ, đã biết chính mình sẽ phải rời đi.

Ra ngoài gặp mấy người hàng xóm. Các bác đã lâu không gặp Diệp Kính, trước kia còn đoán là vì cuộc hôn nhân thứ hai mà Thi Dữ Mỹ vứt bỏ con trai.

Thi Dữ Mỹ chào hỏi hàng xóm, quét sạch lời đồn.

Đi ra ngã tư Hương Sơn, Diệp Kính đi đầu tiên.

Hiện giờ con đường này đã đổ xong.

Không gồ ghề như trước kia.

Hai bên ngoài tường nhà bong ra từng mảng rất nhiều.

Không chỉ người mới chứng kiến thời gian trôi qua, những kiến trúc này, đại thụ này, đều lắng đọng lại qua năm tháng.

Cậu liếc mắt một cái nhìn ngã tư cuối đường.

Diệp Kiều Lục nhận thấy cậu tạm dừng, theo ánh mắt của cậu, cũng nhìn ngã tư đường.

Nơi này cô đi bốn năm rồi, thế nhưng bốn năm này, cậu lại không ở đây. Cô nhỏ giọng hỏi: “Có phải cậu rất nhớ nơi này hay không?”

“Không phải.” Cậu thu hồi tầm mắt, hai tay xò vào túi áo.

Cô coi câu trả lời của cậu như giấu đầu hở đuôi, cô đứng sau lưng cậu, “Lúc rảnh rồi cậu trở lại, mình sẽ tặng giường của mình cho cậu. Cậu và mình không giống nhau, cậu ngủ trên giường của mình, mình cũng không tức giận.” Cậu thì không giống, cô chỉ nằm một chút như vậy, cậu cũng giặt sạch.

Diệp Kính không đáp lại.

Phía trước Thi Dữ Mỹ xoay người, “Tiểu Lục, Tiểu Kính, sao đi chậm như vậy.”

Lúc này Diệp Kiều Lục mới để ý đến, Thi Dữ Mỹ gọi tên, là sắp xếp tên cô ở trước. Nhưng rõ ràng Diệp Kính mới là con trai của bà.

Cảm giác tu hú chiếm tổ chim khách lại xông ra trong lòng Diệp Kiều Lục, nháy mắt này, không hiểu sao cô lại thấy thương hại và áy náy với Diệp Kính.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 11 .

Editor: Linh Đang

Hành trình leo núi lần này, Diệp Kiều Lục thực sự rất mệt.

Diệp Kính yên lặng đi trước, bước đi thoải mái.

Cô lại thở hồng hộc.

Diệp Trình Phong cùng Thi Dữ Mỹ cũng đi chậm, hai người tay nắm tay, nói chuyện phiếm.

Cái gọi là gia đình vui vẻ, chia làm ba phần.

Diệp Kính đi đến lưng chừng núi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng của Diệp Kiều Lục. Không nhìn thấy Diệp Trình Phong cùng Thi Dữ Mỹ.

Cậu đi đến bên cạnh lương đình ngồi xuống.

Thực ra núi này không cao, chỉ đột nhiên có chút dốc. Nhìn xuống từ bên này, không có khí thế đồ sộ như khi quan sát. Không ít kiến trúc còn cao hơn ngọn núi này.

Diệp Kiều Lục luôn luôn đuổi theo bóng dáng của Diệp Kính, chỉ cúi đầu thở hồng hộc vài ngụm, khi ngẩng đầu lên, lại không tìm thấy cậu. Trong lòng cô cả kính, chỉ sợ cậu đi xa, chạy nhanh.

Cô ra sức chạy về phía trước, “Diệp Kính.”

Diệp Kính nghe thấy âm thanh, quay đầu, đã thấy cô hô tên của anh, chạy qua lương đình, liên tục chạy lên trên núi.

Diệp Kính nhìn bóng dáng cô, mơ hồ còn có thể nghe thấy giọng nói của cô, “Diệp Kính.”

Cậu quay đầu lại nhìn con đường đi.

Rốt cuộc bóng dáng của Diệp Trình Phong cùng Thi Dữ Mỹ cũng xuất hiện.

Cậu đứng dậy, nhanh chóng đi lên trên núi.

Phía trước là bóng dáng Diệp Kiều Lục đuổi theo cậu.

Hiện tại đến phiên cậu đi đến chỗ cô.

“Diệp Kính!” Diệp Kiều Lục hồng hộc không thở nổi, cô dừng bước lại. Phía trước vẫn không có bóng dáng của Diệp Kính như cũ.

Cô khẽ cắn môi, định chạy tiếp rồi mới thở hồng hộc.

Lúc ngẩng đầu, cô phát hiện bên cạnh có ba cậu con trai nhỏ, đang nhìn chăm chăm cô.

Một cậu con trai Giáp kêu lên: “Béo thành như vậy, lại còn không có ngực.”

Mặt cậu con trai Ất nở nụ cười, “Thịt nhiều còn phải tùy chỗ.”

Diệp Kiều Lục vội vàng che ngực lại.

Cô phát dục tương đối trẻ, bây giờ ngực còn chưa phát triển tương xứng với dáng người. Cô tin tưởng vững chắc, về sau sẽ lớn. Nhưng nghe thấy lời nói của nhóm con trai, cô có phần bị tổn thương.

Cậu con trai Ất cười, “Đều không có, che làm gì.”

Diệp Kiều Lục càng che kỹ hơn, cô thờ phỉ phỉ nói với bọn họ, “Mắc mớ gì đến các cậu?”

“Bối vì bọn họ nhảm chán.” Giọng nói khàn khàn truyền đến.

Diệp Kiều Lục vui vẻ, quay đầu, “Diệp Kính.”

Cậu tiến lên.

Cô vội vàng trốn đến sau lưng của cậu, hai tay vẫn che ở trước ngực mình.

“Xin lỗi.” Ánh mắt Diệp Kính liếc nhìn về phía ba cậu con trai kia, rất bình tĩnh.

Cậu con trai Ất nhún vai, “Đùa một chút thôi.”

“Xin lỗi.” Diệp Kính vẫn là câu nói kia.

“Không muốn xin lỗi thì như thế nào a?” Cậu con trai Giáp ghen nói, “Cậu còn có thể đánh bọn tôi sao?”

Nghe nói như thế, Diệp Kiều Lục lộ đầu ra, “Tôi sẽ đánh các cậu.” Cô hua hua quyền. Giống như ngày trước cô chơi quân đội, đánh người ngoài hành tinh La Tích một trận.

Ba cậu con trai kia đứng thành một hàng, ý đồ dùng khí thế áp chế.

“Tiểu Lục, Tiểu Kính.” Tiếng la của Thi Dữ Mỹ truyền đến.

“Mẹ.” Diệp Kiều Lục quay đầu gọi.

Ba cậu con trai thấy người lớn đến đây, xoay người muốn chạy.

Tốc độ của Diệp Kính nhanh hơn, tiến lên ngăn lại, “Xin lỗi.”

Cậu con trai Ất mắt thấy hai phụ huynh thì vội vàng đi tới bên này, ngượng ngùng cười, “Thật xin lỗi.”

Tâm tình Diệp Kiều Lục có hơi chuyển tốt. “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Diệp Kính thấy thế, hỏi: “Cao hứng?”

Diệp Kiều Lục gật đầu, “Bọn họ xin lỗi thì tốt rồi.”

Diệp Kính ngăn trở tay, thu trở về.

Ba cậu con trai lập tức chạy đi.

Hiện giờ Diệp Kiều Lục nghĩ không phải xin lỗi cùng tha thứ, cô hỏi: “Diệp Kính, có phải mình khó coi không?”

“Không phải.” Cậu chưa từng nghĩ cô như thế.

“Thế nhưng bọn họ nói mình béo.” Cô lại có chút buồn bực, “Trước kia cậu cũng nói mình là quả bóng.”

Cậu nói: “Mỹ nhân ở xương không ở da.” D@Đ#L\$Q%Đ^^

Những lời này, làm cho rất nhiều năm sau đó, Diệp Kiều Lục đều có tự tin cường đại với mình.

Tin tức một tuần trước, đưa là ngày 18 tháng 11, sẽ có một cơn mưa sao băng chòm sư tử.

Con “mưa sao băng” năm 1998, Diệp Kiều Lục bỏ lỡ. Lần này lòng cô dào dạt chờ mong, nói với Thi Dữ Mỹ, “Mẹ, con muốn đi xem mưa sao băng.”

“Khi nào đi?”

“Buổi tối ngày mai.”

Thi Dữ Mỹ không biết giờ nào có mưa sao băng, nghĩ là buổi tối lúc chín, mười giờ, nói, “Thứ Hai có tiết học, xem xong đi ngủ sớm một chút.”

Diệp Kiều Lục đáp ứng.

Thi Dữ Mỹ còn nói, “Ngày mai Tiểu Kính sẽ trở về, chúng ta ăn đại tiệc, để tiễn thẳng bé. Được không?”

Diệp Kiều Lục gật đầu. “Được!”

Cô chạy tới trước cửa phòng mình, gõ gõ cửa.

Bên trong truyền đến một tiếng khàn, “Vào đi.”

Không ít bạn học nam sau khi lên sơ trung, giọng nói đều trở nên khàn, nhưng cũng không khàn như Diệp Kính. Như là nghiền cái gì vậy. Diệp Kiều Lục nghĩ, có phải về sau giọng cậu đều như vậy hay không.

Cô mở cửa ra.

Diệp Kính quay đầu nhìn cô, “Có việc?”

“Chùng nào thì cậu đi?”

“Buổi chiều ngày mai.”

“Ồ...” Cô ngồi xuống giường của mình, “Buổi tối ngày mai mình muốn đi xem mưa sao băng, tin tức nói có cơn mưa sao băng rất lớn.” Cô vừa nói một bên kiểm tra phòng mình, sợ Diệp Kính xem trộm bí mật nhỏ của cô.

“Bên này nhiều thứ che lấp, không nhìn được cái gì.” Khoảng thời gian này tòa nhà cũ bên phố Hương Sơn tương đối chật hẹp, tầm nhìn thấp, cây lại nhiều. Không phải chỗ để ngắm cảnh tốt.

Cô truy vấn: “Vậy phải đi đâu xem?”

“Mưa sao băng vào lúc rạng sáng, cậu đi với ai?”

Diệp Kiều Lục cười, “Mình tìm anh Nhị Cầu đi.” Ở trên phim thấy nhiều rồi, cô hiểu được, thứ đẹp để phải cùng chia sẻ với cậu con trai mình thích.

Cậu liếc nhìn cô một cái, “Cậu đến nhà cậu ta nhìn trời đi. Vận khí tốt, có lẽ có thể nhìn thấy.”

“Vận khí không tốt thì sao?” Cô quỳ gối nhặt một sợi tóc ngắn của Diệp Kính, ném vào thùng rác.

“Vậy bị chặn.”

Cô chống má, hỏi: “Nếu bị chặn, mình phải đi đâu đây?”

“Trở về ngủ, mơ giấc mơ có mưa sao băng.”

Diệp Kiều Lục trừng mắt liếc cậu một cái.

Cô kiểm tra giường xong, lúc đứng dậy muốn đi ra ngoài, nhìn thấy bức thư phẳng phiu ở một góc bàn học của mình. Lúc này cô mới giật mình nhớ đến viết qua lá thư này. “Cậu nhìn bức thư này sao?” Diệp Trình Phong cùng Thi Dữ Mỹ đã hòa hảo như lúc ban đầu, thư này cũng không có tác dụng gì.

“Ừ, có lỗi chính tả.”

Diệp Kiều Lục cầm bức thư đến, kết quả kéo cả bức tranh đặt phía dưới. Cô thả bức thư xuống, thay vào đó cầm bức tranh. “Đây là cậu vẽ sao?” Trước kia cô học qua tạo hình mỹ thuật, nhưng cô nghiêng về màu nước. Loại đường cong như này, cô không vẽ qua.

Diệp Kính “Ừ” một tiếng.

Diệp Kiều Lục đi đến bên cậu, “Cậu vẽ nhà chúng ta sao?”

“Ừ.”

Cô kéo ghế dựa qua, ngồi xuống bên cạnh cậu.”Nhà này càng ngày càng nhỏ... Cậu nói ba mẹ còn có thể cãi nhau sao?”

“Minh nào biết.” Cãi nhau không cần anh quản.

Cô tiếp tục xem bức tranh, “Minh không vẽ qua loại này. Cậu rất lợi hại.”

“Ừ.” Cậu một chút cũng không khiêm tốn.

“Về sau mình cũng muốn rất lợi hại.” Đột nhiên Diệp Kiều Lục nhớ đến thứ Sáu giáo viên có cho bài tập, phải viết một bài văn về giấc mơ.”Minh có giấc mơ.”

Diệp Kính không nói.

“Giấc mơ, cậu biết không?” Cô nghiêm túc hỏi.

“Không biết.” Cậu đáp có lệ.

Cô giáo dục cậu, bộ dáng nghiêm trang, “Giáo viên nói, từ nhỏ chúng ta đã có giấc mơ.”

Cậu không muốn nói chuyện với cô.

“Minh muốn làm người nữ chủ trì xinh đẹp.” Diệp Kiều Lục suy nghĩ, bổ sung nói, “Minh còn muốn mở nhà hàng! Có thể ăn rất nhiều đồ ăn ngon.”

Cậu không tiếp lời như cũ.

“Cậu nói, hai giấc mơ này, mình chọn cái nào mới tốt?”

Cậu chỉ rõ đường cho cô, “Cái thứ hai.” Sau đó, quả bóng bé nhỏ ăn thành quả bóng bé lớn.

Diệp Kiều Lục nhăn nhó cái mũi, “Thế nhưng mình lại nghĩ ở tivi rất được.”

Mắt Diệp Kính nhìn khuôn mặt tròn của cô, lại lần nữa không muốn nói chuyện.

“Minh mở nhà hàng trước, lại để cậu làm người chủ trì được không?”

“Theo cậu.” Thích như thế nào thì như thế đấy. Nếu cô có thể làm mặt tròn của mình nhỏ lại.

“Minh ăn đồ ăn ngon xong, sau đó vẫn rất đẹp.” Diệp Kiều Lục cười đến vô cùng vui vẻ.

“Mơ tốt lắm.” Diệp Kính tạm dừng lại, cuối cùng mới nói một chữ, “Muốn.”D@Đ#L#Q\$Đ^^

Buổi chiều chủ nhật, Diệp Kính thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về khách sạn trường học an bài.

Giữa trưa Thi Dữ Mỹ làm một bàn đồ ăn ngon.

Diệp Kiều Lục ăn đến bụng tròn vo.

Vốn dĩ ý tưởng muốn mặc váy xinh đẹp, tan biến. Hông của cô bị đè đến khó chịu. Chỉ có thể thay đổi thành váy không có thắt lưng.

Sau khi cô thay xong, chạy tới hỏi Diệp Kính, “Anh Nhị Cầu có thể thích váy này hay không?” Lúc này cô có chút hiểu được, đồ ăn ngon cùng xinh đẹp có chút xung đột.

Diệp Kính nửa nằm ở trên giường xanh lá, “Có lẽ đi.” Kỳ thật, La Tích yêu thích và váy không liên quan, La Tích chỉ là không thích em gái béo.

Cô nhún vai, “Anh Nhị Cầu không thích.. Vậy phải làm sao bây giờ?”

Diệp Kính miễn cưỡng liếc cô một cái, “Có thể làm sao bây giờ? Cậu ta thích thì cậu lại mặc không hơn.”

Cô nhìn anh, đột nhiên phát hiện cậu nằm lên ga trải giường, có loại tươi mát khó hiểu. Cô nói: “Cậu cùng chăn đều xanh rồi.”

Cậu quay người đi, không để ý tới cô.

Cô vỗ vỗ bụng dưới, đi ra ngoài.

Lúc Diệp Kiều Lục tới vào thời gian hẹn La Tích, La Tích không ở nhà.

Cô hỏi mẹ La, “Anh Nhị Cầu đi đâu?”

“Nó đến nhà cậu chơi.” Mẹ La cười đáp, “Tiểu Lục tìm nó có việc à?”

Ánh mắt Diệp Kiều Lục sáng trong suốt, “Buổi tối cháu xem mưa sao băng, muốn cùng anh Nhị Cầu đi.”

Mẹ La nói xong, “Buổi tối nó không trở lại, sáng mai cậu nó đưa nó đi đến trường.”

Diệp Kiều Lục thất vọng.

Cái loại tâm tình vì diệu cùng cậu con trai mình thích, cô không thể có.

Cô phản nộ về nhà.

Ở cầu thang, Diệp Kiều Lục đụng phải Thi Dữ Mỹ cùng Diệp Kính đang xuống dưới.

“Tiểu Lục, mẹ đưa Tiểu Kính đi lên xe.”

Diệp Kiều Lục gật đầu.

Thi Dữ Mỹ xoay người phải đi, nhớ đến chuyện này, lại hỏi: “Buổi tối con ăn cơm nước xong sẽ đi xem mưa sao băng sao?”

“Không có người đi với con.” Diệp Kiều Lục có chút buồn bực, “Anh Nhị Cầu không ở nhà.”

Diệp Kính ngoái đầu nhìn lại.

Thi Dữ Mỹ cười, “Buổi tối lúc mẹ rảnh sẽ xem với con, nha.”

Nét cười của Diệp Kiều Lục nở rộ, gật đầu rất mạnh.

Cô về nhà, tiếp tục viết bài văn về giấc mơ.

Đầu tiên là hì hục ăn, ăn xong rồi rất đẹp. Giấc mơ tốt đẹp.

Vừa viết xong bài văn này, bên ngoài truyền đến âm thanh mở cửa.

Cô chạy đi ra ngoài.

Thi Dữ Mỹ đã trở lại, phía sau Diệp Kính, đi theo

Diệp Kiều Lục kinh ngạc, “Diệp Kính?”

“Giáo viên sắp xếp giường ngủ của thằng bé cho bạn học khác.” Thi Dữ Mỹ giải thích nói: “Đêm nay còn phải ngủ trong nhà. Buổi sáng ngày mai mẹ đưa nó đi học.”

Diệp Kiều Lục nhìn Diệp Kính.

Cậu đang cúi đầu đổi dép lê.

“Giáo viên của các con cũng thật là, phí cũng đã đóng, khi rời đi cũng xin phép, vậy mà giường ngủ cũng bị chiếm.” Oán giận thì oán giận, kỳ thật Thi Dữ Mỹ rất cao hứng khi con trai có thể ở lại thêm một đêm.

Diệp Kiều Lục nháy mắt mấy cái, “Đêm nay Diệp Kính ở nhà ô...”

“Đúng rồi.” Thi Dữ Mỹ cười khanh khách, “Mẹ cùng tiểu Kính nói, để nó cùng con đi xem mưa sao băng.”

Diệp Kiều Lục nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 12. . .

Editor: Linh Đặng

Khi Thi Dữ Mỹ biết được mưa sao băng không phải lúc chín giờ, mà là vào rạng sáng hôm sau, liền không đồng ý Diệp Kiều Lục đi ra ngoài.

Diệp Kiều Lục có chút buồn bực, nhưng nhìn Thi Dữ Mỹ nghiêm mặt, cô ra khỏi phòng bếp.

Thi Dữ Mỹ luôn luôn hòa ái, một khi nghiêm mặt, Diệp Kiều Lục còn có chút sợ hãi.

Diệp Kiều Lục không thấy bóng dáng Diệp Kính ở phòng khách. Cô rời đi.

Cậu vừa tắm rửa xong, còn đang lau tóc.

Diệp Kiều Lục ngồi xuống trước bàn học, “Mẹ không cho mình đi xem mưa sao băng.”

Cậu kéo khăn mặt xuống.

Cô sốt ruột nhìn cậu. “Làm sao bây giờ?”

Âm lượng của cậu giảm xuống, “Vậy lặng lẽ đi ra ngoài.”

Cô giật mình.

“Mình nói với mẹ, Đêm nay mình muốn ngủ ở sô pha phòng khách. Cậu ngủ ở phòng của cậu. Mười hai giờ, mình đến gọi cậu.” Cậu tạm dừng một chút, “Cậu mà dám nằm vật ra giường, mình sẽ không để ý đến cậu nữa.”

“Giường của mình rất tốt.” Diệp Kiều Lục vui vẻ ra mặt, “Diệp Kính, nhất định cậu phải đánh thức mình.”

“Đừng khóa cửa.” Cậu nhắc nhở cô.

Cô liên tục gật đầu.

Gần rạng sáng, Diệp Kính tỉnh.

Cậu mở mắt ra, nương ánh sáng mờ nhìn đồng hồ báo thức.

Mười một giờ bốn mươi sáu phút.

Cậu đứng dậy, đi đến phòng lớn Cậu nhẹ nhàng bước đi thong thả đến trước giường của Diệp Kiều Lục.

Cô ngủ thật sự trầm.

Cậu đẩy đẩy cô.

Cô hoàn toàn không biết.

Cậu lại đẩy cô.

Cô vẫn đang vù vù ngủ nhiều.

Cậu khàn giọng nói, “Cậu không dậy nổi để cầu nguyện, hai giấc mộng kia sẽ ngâm nước nóng.”

Cô không phản ứng.

Cậu xóc chăn của cô.

Thời tiết hạ tuần tháng mười một, có chút nóng.

Diệp Kiều Lục mặc áo ngắn tay cùng quần dài. Áo hơi hơi nhấc lên, lộ ra một mảng da thịt trắng.

Diệp Kính tìm được một chiếc bút máy ở bàn học, đầu dùng như cọ, cào vài cái vào lòng bàn chân của cô.

Tại một khắc kia, cô bừng tỉnh. Đầu tiên chân trái của cô rụt rụt, sau đó nâng lên đá về phía Diệp Kính.

Cậu nhẹ nhàng xuất hiện.

Diệp Kiều Lục còn chưa phục hồi tinh thần lại, oán giận: “Cậu đang làm gì —— “

Cậu vội vàng che miệng của cô, “Cậu còn muốn đi xem mưa sao băng không?”

Cô chớp mắt to, lúc này mới kịp phản ứng. Cô kinh hoàng nhìn về phía cửa, sợ đánh thức cha mẹ.

Tay Diệp Kính bắt lấy tay cô đề xuống, áp chế âm lượng, “Đổi quần áo xong, theo mình đi ra ngoài.”

Diệp Kiều Lục gật đầu. Đợi cậu đóng cửa, cô lập tức xuống giường đổi áo ngủ. Thời khắc như này, cô lười suy nghĩ quần áo xinh đẹp hay không xinh đẹp, tùy tiện khoác lên liền rón rén đi ra ngoài.

Cô đi đến bên người Diệp Kính, dùng khẩu hình miệng nói với cậu: Đi thôi.

Diệp Kính xoay người bước về phía cửa, cô theo sát sau. Động tác cậu mở chốt cửa rất nhẹ, cô càng không dám thở mạnh.

Hai người không rên một tiếng, lên trên thêm một tầng.

Lúc này, Diệp Kiều Lục mới dám phát ra tiếng, “Ba mẹ có thể phát hiện không thấy chúng ta hay không?”

“Mình để lại tờ giấy.”

Nghe vậy, cô yên tâm.

Hai người lên tầng thượng.

Lúc này, mưa sao băng đã bắt đầu. Thường thường có ánh sáng rất mờ xẹt qua bầu trời. Bao phủ bầu trời là màu xám, vừa cao vút lại vừa nông.

Diệp Kiều Lục nhìn bầu trời, thờ dãi: “Thật đẹp.”

Diệp Kính ngẩng đầu lên.

Cô quay đầu hỏi, “Có phải sao băng càng lớn, giấc mộng càng có thể trở thành sự thật hay không?”

“Ai biết.” Cậu vốn cũng không tin điều đó.

Đang nói, trong trời đêm mờ tối, lại có một chút hồ quang hiện lên.

Cô hô vài tiếng “Oa oa oa”.

Diệp Kính che ô lỗ tai, cách xa cô chút. Cậu hoàn toàn hiểu rõ, cá tính cô thích gào to, không an tĩnh được.

“Diệp Kính, Diệp Kính.” Thấy cậu bước ra xa, cô chạy tới. “Cậu không cần qua bên kia, nơi đó là đất trồng rau của bà Lý.”

Cậu không đi. Dù sao cậu đi đến chỗ nào, cô cũng sẽ tới gần.

Cô kẻ sát Diệp Kính, “Cậu biết không? Tối hôm nay mẹ xào rau du mạch (??), chính là hái ở chỗ bà Lý đấy.”

“Không biết.”

Vô luận cậu lạnh nhạt như thế nào, cô đều có thể cười đến vui vẻ, “Tin tức nói, mưa sao băng đến đỉnh, một giờ có thể nhiều đến hơn năm vạn.” Cô đưa ra năm ngón tay, ngang trước mắt cậu. “Số đếm không hết.”

Diệp Kính cảm thấy đêm nay mình phạm phải chuyện ngu xuẩn. Nên để cô ngủ như trư, như vậy sẽ không ảm ỹ.

Diệp Kiều Lục đứng đến có phần mệt, nhìn xung quanh mọi chỗ, nhìn thấy góc sáng có vài cục gạch. Cô chạy đi qua. Chuyển hai viên gạch đến, sau khi cô ngồi xuống, vỗ vỗ viên gạch bên cạnh, “Diệp Kính, chúng ta cùng nhau xem mưa sao băng.”

Diệp Kính nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, lại nhìn độ cao của hai viên gạch cô đang ngồi. Cậu đi tới góc lại nhặt vài viên. “Đứng lên.”

Cô đứng lên.

Cậu xếp ba viên gạch lên chỗ gạch của cô.

Sau khi gạch được thêm cao hơn, ngồi xuống thoải mái hơn lúc vừa rồi rất nhiều.

Hai người cùng ngồi.

Sao băng trong đêm, càng ngày càng nhiều. Màn đêm tối tăm như nở hoa.

Diệp Kiều Lục đã không biết nên hình dung như thế nào, cô chưa bao giờ gặp qua bầu trời đêm rực rỡ như vậy, ở TV cũng chưa thấy qua.

Những ngôi sao này xông tới mặt. Trong màn đêm, vòn quanh như vô số cuộn dây.

Cô có loại ảo giác chính mình sẽ bị đập trúng, thân thể không khỏi tránh về phía sau. Những viên gạch phía dưới bởi vì động tác của cô mà không ổn. Cô hoảng hốt, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Diệp Kính lập tức đứng dậy, túm cô lên.

May mắn được kéo lên đúng lúc, nếu không cô sẽ ngã cùng đồng gạch này. Cô kinh hãi vỗ ngực. Lại ngẩng đầu đi nhìn lên, những ngôi sao đó, tràn đầy bầu trời, một cái tiếp một cái. "Thật sự sao băng đang mưa!"

Ánh sáng của bầu trời đêm, chiếu sáng xung quanh.

Trên mặt hai người đều nổi lên vàng sáng.

Nét cười của Diệp Kiều Lục rất lớn, chỉ một ngôi nói, "Thật xinh đẹp." Có thể thấy được vốn từ của cô rất nghèo.

Trong bầu trời đầy ánh sáng, Diệp Kính quay đầu, "Có chuyện này cậu đã quên."

"A. . ." Cô kinh ngạc quay đầu nhìn cậu.

Xung quanh cậu có các vết sáng xoay chuyển. Vốn là ngủ quan xinh đẹp, tại giờ khắc này, quả thực vô cùng hoàn mỹ. Cô lại nghĩ tới thầy giáo tạo hình mỹ thuật nói, "Ánh sáng là tác phẩm nghệ thuật tươi đẹp nhất của thiên nhiên."

Nháy mắt này, cô nhất thời không nhớ nổi nguyện vọng của chính mình.

Khi cô nhớ lại xinh đẹp cùng thức ăn ngon, bầu trời đã tối xuống.

Cuối cùng không thể ước nguyện.

Đời này Diệp Kiều Lục nhớ rõ đêm nay. Cô nhìn thấy sao băng đẹp nhất, Diệp Kính đẹp nhất.

Theo tin tức ngày hôm sau đưa, buổi tối hôm qua, trên trái đất có hơn ba vạn người quan sát mưa sao băng chòm sư tử.

Lần sau gặp được Diệp Kính, cô sẽ nói với cậu, hai người bọn họ chính là ba trăm ngàn trong một.

Những lời này, nhiều năm sau cô mới có cơ hội nói ra miệng.

Có lẽ bởi vì không ước nguyện dưới sao băng, giấc mộng làm nữ chủ trì của Diệp Kiều Lục, cuối cùng không được thực hiện.

Lớp mười năm ấy cô nghe một buổi tọa đàm, sau đó, mới dấy lên mới giấc mộng.

Năm 2003, giả phòng ốc ở thành phố D tụt xuống đáy.

Hai năm trước Diệp Trình Phong cũng đề cập tới căn hộ trong tòa nhà kia, hai năm nay cũng có xu thế ngã giá.

Thi Dữ Mỹ nói với Diệp Trình Phong: "May mà năm ấy không mua, bằng không đều thiệt."

Diệp Trình Phong nhú mi, "Điều nói trung tâm thành phố đông dân, kết quả chỉ ngã không tăng. Qua buổi đấu giá nhà đất, vẫn là phía đông mới thành."

Mấy năm gần đây Diệp Trình Phong muốn đầu tư bất động sản, Thi Dữ Mỹ lại không xem trọng phòng ở. Kéo dài như vậy, người một nhà vẫn ở tại căn nhà được cấp của Thi Dữ Mỹ.

Mùa đông chưa qua hẳn.

Bạn cùng lớp là Thẩm Cửu Kiến hẹn Diệp Kiều Lục đi xem triển lãm tạo hình mỹ thuật.

Thẩm Cửu Kiến mũi nhọn của khoa tự nhiên, đối với nghệ thuật cậu cũng không nghiên cứu. Chỉ thấy bình thường Diệp Kiều Lục yêu đồ họa, nghĩ buổi triển lãm này, cô hẳn là sẽ không cự tuyệt.

Quả thật Diệp Kiều Lục không cự tuyệt. Hiện tại cô, rất thương thức Diệp Kính những nét vẽ của Diệp Kính. Liên quan đó, cũng tăng thêm nhiều hứng thú với tạo hình mỹ thuật.

Nắm chắc và khai thác tầm nhìn, hướng tới mọi người cùng nhau tiến bộ, cô sáng khoái đáp ứng lời Thẩm Cửu Kiến mời.

Cô cùng Thẩm Cửu Kiến quyết định rất hợp nhau, sau đó hai người đi tới bảo tàng tạo hình mỹ thuật trước.

Thẩm Cửu Kiến nhìn váy liền áo màu xanh lá của Diệp Kiều Lục, nói, “Chiếc váy mới này rất đẹp.”

Diệp Kiều Lục nghe cao hứng, cũng khen ngợi áo sơ mi trắng của cậu, “Áo cậu cũng đẹp lắm.”

Sau đó, hai người nhìn nhau cười.

Diệp Kiều Lục lý giải thành vì ăn ý.

Thẩm Cửu Kiến nghĩ là nảy sinh tình cảm. Mặt cô tròn rất đáng yêu, cậu thấy, đã muốn nheo vài cái. Lúc nhìn đã mềm, lúc nheo còn mềm hơn. Lúc này cậu cảm thấy, đến buổi triển lãm tạo hình mỹ thuật quả nhiên là đúng.

Nhưng sau khi đến. . . Lầm rồi, hoàn toàn lầm rồi.

Thẩm Cửu Kiến vốn nghĩ trong không khí tĩnh lặng của triển lãm, kéo gần quan hệ của nhau.

Ai ngờ, Diệp Kiều Lục chưa vào triển lãm, mà đang đứng ở trước cửa cải biến chủ ý.

Đây là hai áp phích trước cửa buổi triển lãm. Cái thứ nhất là giới thiệu buổi triển lãm tạo hình mỹ thuật. Một cái khác, là một buổi toạ đàm tại lầu hai.

Diệp Kiều Lục nhìn bản vẽ trên áp phích, nhìn rất lâu.

“Diệp Kiều Lục?” Thẩm Cửu Kiến thấy cô bất động rất lâu, gọi một câu.

Cô nhú mi, nói thầm: “Bức vẽ này, có chút giống Diệp Kính vẽ.”

“Cái gì?” Thẩm Cửu Kiến không nghe rõ.

“Thẩm Cửu Kiến, mình muốn đi nghe buổi toạ đàm này.” Ánh mắt Diệp Kiều Lục vẫn còn dừng trên bức vẽ kia.

“A?” Thẩm Cửu Kiến nhìn về phía áp phích đó.

Chủ đề: Mô hình thể giới.

Bức vẽ này không có quan hệ gì với buổi triển lãm

Nhưng nếu nữ sinh nói ra yêu cầu, thân sĩ tự nhiên phối hợp. Thẩm Cửu Kiến đáp ứng rồi.

Buổi diễn thuyết này, chủ yếu nói ba mô hình là con đường dẫn lối cho kiến trúc sư, sửa đổi.

Diệp Kiều Lục dấy lên lòng hiếu kỳ. Cô phát hiện những mô hình cấu tạo nên không gian, tràn đầy không tưởng. Cô càng nghe càng nhập thần, dường như quên Thẩm Cửu Kiến bên cạnh, hết sức chăm chú nhớ kỹ lời nói của giáo sư chủ giảng.

Giáo sư chủ giảng nói, “Động lực ngẫu nhiên của chúng ta, là làm ra mô hình bánh mì cùng mô hình sàu riêng.”

Hình ảnh của hai mô hình vừa đưa ra, Diệp Kiều Lục hơi đối. Cô nói với Thẩm Cửu Kiến, “Lát nữa chúng ta đi ăn bánh mì, được không?”

Thẩm Cửu Kiến như lọt vào trong sương mù, nhưng vẫn gật đầu.

Lúc gần đi, Diệp Kiều Lục lại nhìn mô hình nhỏ trên bục giảng, “Trước kia mình cũng không biết, thì ra kiến trúc không chỉ phải vẽ, mà còn phải làm mô hình.”

“Ừ.” Thẩm Cửu Kiến nhìn cô nghe giảng mà viết lại đầy bút kí, hỏi: “Cậu học vẽ là vì muốn làm kiến trúc sư sao?”

“A?” Cô lắc đầu. “Mình tùy tiện học.”

Ban đầu quả thật Diệp Kiều Lục tùy tiện học.

Cô tò mò mua sách mô hình kiến trúc.

Cô thấy chơi rất hay, đến một trang giấy mỏng manh đều có thể xếp thành bao nhiêu không gian. Cô mua tạp chí cứng, làm như căn phòng, hợp lại thành một mô hình. Tỷ lệ không chính xác, nhưng phòng khách ra phòng khách, gian phòng ra gian phòng, cũng thành hình.

Khi tác phẩm hoàn thành, cô nhìn giấy vụn trên bàn, cùng ngón tay dính đầy nhựa cao su của mình, thật sự cảm nhận được câu nói kia của giáo sư chủ giảng: “Có cảm giác thành tựu nhất là dấu vết.”

Loại cảm giác thành tựu từ tâm nứt ra này, làm cô có phần mê muội.

Bạn đang đọc truyện *Khuốc Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 13

Editor: Kim Phụng

Tuổi này của Diệp Kiều Lục, không khỏi đẩy lên nhiệt tình, lại còn hừng hực.

Hiện tại tiềm năng phát triển của ngành kiến trúc rất tốt, phía đông mới trở thành nội thành, chính phủ giải tỏa rất nhiều đất. Có đất mới để khai phá, ắt hẳn phải cần nhân tài thiết kế.

Diệp Trình Phong nói, “Đây là thời đại hoàng kim của kiến trúc.”

Diệp Kiều Lục có được sự giúp đỡ của ba, vào năm lớp mười một, khi chia lớp đã chọn ban tự nhiên.

Một nữ sinh như cô, hết sức nghiêm túc chêm giết lí hóa. Cô đặt ra mục tiêu cho mình, hơn nữa cố gắng nỗ lực để đạt tới nó.

Ngành kiến trúc lâu đời ở Trung Quốc là học ở đại học H tại thành phố D.

Mục tiêu của Diệp Kiều Lục là ở chỗ này.

Năm 2006, vào trung tuần tháng năm, học sinh ở thành phố D bắt đầu điền nguyện vọng.

Năm nay cũng chỉ tuyển 900 người.

Thành tích vài lần thi thử của Diệp Kiều Lục đều trên dưới 780 điểm. Được điểm số này cổ vũ, cô chỉ điền một nguyện vọng duy nhất.

Thầy giáo nói nguy cơ rất lớn.

Diệp Kiều Lục suy nghĩ mấy ngày vẫn không quyết định được.

Trước một ngày giao phiếu nguyện vọng, Thi Dữ Mỹ phá lệ gọi điện thoại cho Diệp Kính ở trước mặt Diệp Kiều Lục.

Mấy năm nay, Thi Dữ Mỹ chưa bao giờ liên lạc với Diệp Kính ở nhà, bà đang suy nghĩ phải mở miệng như thế nào.

Diệp Kiều Lục cảm thấy có phần kỳ quái. Nhưng đây là chuyện của mẹ con Thi Dữ Mỹ, cô không tiện hỏi.

Thi Dữ Mỹ cùng Diệp Kính nói xong, sau đó vẫy tay với Diệp Kiều Lục, “Tiểu Lục, lại đây, tâm sự chuyện đó với tiểu Kính.”

Diệp Kiều Lục tiếp nhận điện thoại: “Này.”

“Ừ.” Giọng nói ở đầu kia không giống với trong trí nhớ của cô. Giọng nói cậu có chút trầm, nhưng đã không còn cảm giác khàn như xưa.

Trong nháy mắt này, cô cảm thấy cậu xa lạ hơn, “Sao giọng nói của cậu lại thay đổi thế?”

“Hồi trung học là thời kỳ đổi giọng.” Thi Dữ Mỹ ở một bên nghe, cười cười, “Tiểu Kính muốn ghi danh học đại học kiến trúc H, con có muốn xin ý kiến của nó không?”

Nghe nói như thế, Diệp Kiều Lục có phần ngoài ý muốn, lại cũng không bất ngờ. Cậu vốn có thiên phú.

Cô nói rõ với cậu tình huống học tập của chính mình.

“Cậu dựa vào một buổi toạ đàm liên vút bỏ ước mơ tốt đẹp nhiều năm trước của mình sao?” Diệp Kính nói.

Nghe nói như thế, cô không phục, “Minh làm kiến trúc sư, cũng có thể xinh đẹp mà.”

Cậu trầm mặc một hồi lâu, nói, “Nguyện vọng đầu tiên điền học kiến trúc. Phần lớn chuyên ngành đại học H chỉ tuyển sinh vật lý. Năm nay học sinh học

vật lý có vẻ ít hơn, không loại trừ việc hạ thấp điểm số so với năm trước. Còn lại, điền chuyên ngành kỹ thuật. Ngộ nhờ, mình nói là ngộ nhờ, nếu cậu không lên được điểm chuẩn học kiến trúc, đại học H còn có quy định chuyển khoa.”

Diệp Kiều Lục nghe xong chỉ biết việc nguyện vọng duy nhất này cần bài bản hơn mình nghĩ.

Cô điền phiếu dựa theo đề nghị của cậu.

Tại khoảnh khắc giao phiếu nguyện vọng kia, thầy giáo nói, “Bất chúc thành tích không phải là chân chính thi đại học. Nếu em nhất định phải tiến vào đại học H, tốt nhất nên tuân theo điều chỉnh của trường học. Như vậy cơ hội sẽ lớn hơn nữa.”

Diệp Kiều Lục chưa kịp nghĩ lại, thầy giáo bảo cô giao phiếu. Trong đầu cô trống rỗng, tại mục “Không tuân theo điều chỉnh”, đánh cái dấu tích.

Sau hôm điền xong nguyện vọng, cái lựa chọn này liền thành tảng đá lớn trong lòng cô. Cô rất sợ hãi không được phân vào chuyên ngành kỹ thuật, như vậy độ khó chuyển khoa sẽ tăng lên.

Biết đâu chuyện này sẽ không là tưởng tượng vô căn cứ, thành tích thi đại học của Diệp Kiều Lục không lý tưởng. Tuy rằng cao hơn điểm chuẩn của đại học H rất nhiều, nhưng để trúng tuyển ngành kiến trúc thì có chút nguy cơ. Cô vừa hồi hận vừa tức giận. Hồi hận chính mình khi thi không giải được bài toán cuối cùng kia. Tức giận trong nháy mắt lúc đi ra khỏi trường thi, đột nhiên ngộ ra đáp án.

Cô đột nhiên nhớ đến, Thẩm Cửu Kiến bảo cô nông cạn bởi vì một buổi toạ đàm mà thay đổi ước mơ.

Ước mơ là cái gì. Đôi khi, nó chính là một cơn xúc động.

Diệp Kiều Lục nằm ở trên giường, đảo mắt nhìn cái khóa thô sơ trên bàn học.

Cái khoá này, lúc cô vừa mới bắt đầu làm, không ra hình dạng gì. Sau đó thiên mã hành không (*), càng làm càng thuần tay. Lúc ấy cô cảm thấy, chính mình xem như người có sức tưởng tượng trời cho.

(*): Thành ngữ Trung Quốc, ngựa chạy nhanh đến nỗi có thể bay trong không khí, ở đây chỉ việc làm nhanh.

Nhưng mà, sức tưởng tượng, sức sáng tạo gì đó, ở giai đoạn hiện tại đều là hư vô. Thành tích mới là mấu chốt.

Diệp Kiều Lục rất khổ sở. Loại tâm tình bi thương này, ở lúc cô vứt bỏ lý tưởng làm nữ chủ trì xinh đẹp, đều chưa từng có.

Cô đang định hỏi thành tích của Diệp Kính một chút, cậu đã tới thành phố D rồi. Lần này cậu là vì đại học kiến trúc H mà học thêm vẽ phác hoạ.

Diệp Kiều Lục nhìn thấy cậu, cực kì suy sụp: “Mình sợ hãi, không biết trường học sẽ đá mình đến chuyên ngành nào.”

“Mình cũng không xác định chuyên ngành của bản thân.” So với cô, cậu vô cùng bình tĩnh.

Cô nhìn cậu, “Không phải cậu không phải kiến trúc thì không học sao?”

“Đó là đề nghị của thầy.” Cậu có thiên phú, thầy giáo lại cực lực tuyên truyền tiền đồ của ngành kiến trúc sư, cậu liền chọn nó.

“Suy nghĩ của chính mình đâu?”

“Không sao cả.”

Diệp Kiều Lục mếu máo, “Chúng ta phải có ước mơ của chính mình, biết không?”

Diệp Kính lạnh nhạt, “Không biết.”

Cô hỏi: “Cậu thi đại học được bao nhiêu điểm vậy?”

Cậu đáp: “802.”

Lần này, đến phiên Diệp Kiều Lục lạnh nhạt. Nam sinh nhiều năm trước lấy bài tập của cô chép bây giờ lại thi đạt điểm cao hơn cô.

Diệp Kính không quan tâm cô có lạnh nhạt hay không, cậu cứ thế ngồi xuống sofa: “Cậu thi được bao nhiêu điểm?”

“Ít hơn cậu sáu mươi điểm.” Giọng Diệp Kiều Lục trầm thấp.

“Đúng là có chút nguy hiểm.” Theo tình hình tuyển sinh năm rồi, đại học kiến trúc H cắt giảm chỉ chiêu hơn 30 người. Nhưng mà, đại học H là trường nổi tiếng chuyên nghiệp, thí sinh ghi danh rất nhiều.

“Nhất định cậu có thể thi được.” Theo bất tự (*), chính là cậu chọn chuyên ngành, chứ không phải chuyên ngành chọn cậu.”Mình lật sách tuyển sinh của đại học H, ngành quản lý kinh tế nông lâm nghiệp kia ít được quan tâm. . . Lỡ như tuyển không đủ học sinh, điều mình vào trong đó. . . Cũng không biết chuyên ngành này để làm gì.”

(*): Tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”.

“Nuôi heo.” Diệp Kính châm chọc.

Diệp Kiều Lục hơi nhếch môi, cô không nhìn được chạy đến phòng bếp, “Mẹ, nếu con vào ngành kinh tế nông lâm nghiệp kia, về sau sẽ phải đi nuôi heo.”

Thi Dữ Mỹ hoảng sợ, an ủi nói, “Không có việc gì, nghề nghiệp không phân biệt giàu nghèo. Không cần có áp lực quá lớn. Mẹ bán cá, con gái nuôi heo, cùng nhau chấn hưng kinh tế nông lâm nghiệp của Trung Quốc.”

Diệp Kiều Lục nghe an ủi xong, trong lòng thoải mái một chút. Cô nói với Diệp Kính, “Mẹ nói để cho mình và mẹ cùng nhau chấn hưng kinh tế nông lâm nghiệp Trung Quốc.”

Diệp Kính không phản bác được.

Một năm này, điểm chuẩn của đại học kiến trúc H là 750.

Diệp Kiều Lục đạt 742 điểm, vào nguyện vọng hai: Kỹ sư công trình.

Diệp Kính thuận lợi thông qua vòng hai cuộc thi tạo hình mỹ thuật, vào học kiến trúc.

Hai người bạn họ học ở hai khu khác nhau.

Diệp Kiều Lục học ở khu ngoài của trường đại học ở thành phố D.

Diệp Kính học ở viện kiến trúc, ở khu trung tâm trường đại học.

Trước khi nhập học, cô tính toán, nếu giờ dạy học không bắt đồng, phải đi dự thính phòng học của Diệp Kính. Hiện giờ ở hai khu dạy học khác nhau, muốn thấy cái mặt cũng khó.

Vì thế, Diệp Kiều Lục tập trung tâm tư vào việc học tập. Điều kiện chuyển hệ vẫn xét từ biểu hiện và thành tích, cô không thể qua loa.
dienmdannleeequyyydoon

Nhưng mà rảnh rỗi quá nhiều, cô lưu ý hướng đi của La Tích. Hiện tại cô đã là cô gái lớn, tâm tư thiếu nữ bắt đầu nảy mầm. Chọn người yêu đầu tiên, tự nhiên trong lòng cô nghĩ tới đại hiệp tiêu soái như La Tích.

La Tích ở đại học D cạnh đại học H. Chiếu theo cách nói của cậu là, rất cuộc cậu cũng đoàn tụ với Diệp Kính.

Diệp Kiều Lục lo lắng, La Tích đẹp trai như vậy, ở đại học có ngàn vạn thiếu nữ. Có khi cô tán gẫu với La Tích vài câu, phần lớn La Tích trả lời là: “Ha ha ha.”

Thình thoảng cô hỏi hướng đi đến chỗ học kiến trúc của Diệp Kính một chút, phần lớn Diệp Kính đều trả lời là: “Ừ.”

Hai người bạn từ lúc còn nhỏ này căn bản không thêm đề ý đến cô.

Được rồi, cô còn có mẹ quan tâm đầy đủ.

Hai tuần Diệp Kiều Lục về nhà một chuyến.

Vốn dĩ Thi Dữ Mỹ muốn cho cô một tháng về một chuyến.

Nhưng Diệp Kiều Lục tỏ vẻ, bài vở nặng nề.

Thi Dữ Mỹ cũng đồng ý với cô. Chỉ là có khi sẽ nhắc bên tai Diệp Trình Phong vài câu, “Nghe tiểu Kính nói, học kiến trúc mới gọi là bài vở nặng nề, lại còn suốt đêm làm bài tập. Em cảm thấy cho tiểu Lục ở chuyên ngành hiện tại phát triển cũng được đấy.”

“Lời này, em đừng nói ở trước mặt tiểu Lục. Hiện tại con bé chỉ cắm đầu tiến vào học kiến trúc, không ra được.” Diệp Trình Phong vẫn tương đối ủng hộ con gái. Hơn nữa ông làm ăn cũng có liên quan đến kiến trúc. Cha và con gái cùng đồng hành, rất tuyệt. Đương nhiên, nếu con gái chuyển khoa không thành công, vậy cũng không có gì. Kỹ sư công trình và kiến trúc vẫn dính dáng.

“Em đây liền chúc phúc sang năm tiểu Lục thuận lợi chuyển khoa, cũng có thể để tiểu Kính chiếu cố nhiều hơn. Anh không thấy khuôn mặt tiểu Lục mệt mỏi đến nỗi không tròn nữa.” Nói đến điều này, Thi Dữ Mỹ có phần đau lòng. Ở nhà bà sành ăn, nuôi Diệp Kiều Lục đến mập mạp trắng trẻo, kết quả

Diệp Kiều Lục ăn thức ăn đường mấy tháng liền gầy đi.

Diệp Trình Phong nghe, cười cười. diennndannleequyydonn

Không thể phủ nhận, quả thật Thi Dữ Mỹ đối xử với Diệp Kiều Lục rất tốt. Có đôi khi, ông cảm thấy tốt hơn con ruột rồi. Nhất là lúc Diệp Kính ở đây.

Diệp Trình Phong thật sự sợ trong lòng Diệp Kính sinh ra khoảng cách, ghen ghét Diệp Kiều Lục.

Ở ngoài mặt Diệp Kính vô cùng bình tĩnh. Nhưng theo Diệp Trình Phong, loại bình tĩnh này. . . Hoặc là thành thật hiểu chuyện, hoặc là lòng dạ thâm sâu.

Hoàn cảnh Diệp Kiều Lục trưởng thành giống như nhà ấm. Trong nhà ai nấy đều che chở cô, ngay cả mấy người bạn chơi từ nhỏ bọn như Nhị Cầu đều coi cô là công chúa nhỏ mà nâng niu.

Nói cách khác, cô đâu không lại Diệp Kính.

Diệp Trình Phong nghĩ thì nghĩ, sự thật là, ở một học kỳ căn bản Diệp Kính và Diệp Kiều Lục không gặp được mấy lần.

Mặc dù Diệp Kính đọc sách ở thành phố D, nhưng cậu rất ít trở về nhà của Thi Dữ Mỹ. Thỉnh thoảng đến đây, ăn một bữa cơm rồi đi.

Hoặc là, cái tuần lễ cậu về, Diệp Kiều Lục lại không có về nhà.

Hai người đều bận.

Tuần khai giảng thứ nhất của năm thứ hai, đại học H công bố danh sách một số người muốn kiểm tra để chuyển chuyên ngành.

Kiến trúc học có ba suất.

Diệp Kiều Lục trình « phiếu xin chuyển chuyên ngành ».

Trong tháng chín, có là cuộc thi phác họa, địa điểm tại khu trung tâm trường.

Thi Dữ Mỹ động viên Diệp Kiều Lục xong, liền gọi điện thoại cho Diệp Kính, “Tiểu Lục ở nhà ăn cũng ăn không đủ no, gầy đến không ra hình người. diennndannleequyydonn Con phải cho con bé ăn ngon.”

“Vâng.” Diệp Kính mắt nhìn bầu trời.

Mấy ngày nay thời tiết không tốt, có trận mưa.

Cậu đứng ở cửa chờ cái người gầy đến không ra hình người là Diệp Kiều Lục.

Nhưng mà cái bóng dáng đi tới kia, cậu cho rằng, không liên quan gì tới chữ gầy.

“Diệp Kính.” Nét cười của Diệp Kiều Lục vẫn rực rỡ như thường ngày. Cô quay lưng lại bàn vẽ, mặc váy dài quá gối, lán váy theo bước chân vui vẻ của cô lay động lên xuống.

Diệp Kính cũng hồ hững như thường, “Ừ.”

Cô chạy tới, nhìn cổng trường học thật lâu, “Về sau mình sẽ phải đi học ở chỗ này.”

“Còn chưa có thi.”

Ý cười của Diệp Kiều Lục phai nhạt chút: “Ước mơ, cậu biết không?”

“Không biết.” Diệp Kính tiếp tục hắt nước lạnh vào cô. “Mình chỉ nhìn sự thật.”

“Mình sẽ cố gắng.” Cô nghĩ đến vấn đề khác, “Nếu mình chuyển khoa, cậu sẽ mời mình ăn cơm một tháng sao?”

“Sẽ không.”

“Mẹ nói, tiền tiêu vặt của cậu nhiều hơn mình, mẹ để cho mình tới nơi này của cậu ăn cơm chùa.” Diệp Kiều Lục nghĩ đến chính mình có thể tiết kiệm được thật nhiều tiền cơm, không khỏi có phần vui vẻ. Mà vui vẻ của cô, luôn luôn không che giấu được.

Đến tận đây, Diệp Kính xác định, người mẹ dịu dàng thủy mị của mình đã một đi không trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 14

Editor: Hạ Tiểu Phong

Hai người đi đến phố ẩm thực phía sau trường học.

Diệp Kính để cho Diệp Kiều Lục chọn quán ăn.

Cô chọn quán cơm Thuận Đức.

Hai người đi vào, thì ở cửa chính có một đám học sinh đang đi ra.

Diệp Kính giương mắt, đúng lúc bốn mắt giao nhau với một cô gái ở giữa đám học sinh.

Cô gái ấy như rụng mảy.

Cậu lạnh nhạt dời tầm mắt.

Học sinh nam bên cạnh cũng quay đầu lại, “Diệp Kính.”

Diệp Kính thần nhiên gật đầu, sau đó đi vào trong.

Diệp Kiều Lục đi sát theo phía sau.

Cô gái nhìn thấy Diệp Kiều Lục, biểu cảm trở nên rất vi diệu.

Về mặt cậu học sinh nam cũng có chút kinh ngạc.

Diệp Kiều Lục liếc mắt nhìn đám học sinh kia một cái, cô mơ hồ có cảm giác cô gái kia có địch ý với mình. Đợi đến lúc cô và Diệp Kính ngồi xuống bàn bên cửa sổ, cô vẫn còn cảm thấy được ánh mắt địch ý kia, chặt chẽ khóa sau lưng cô, làm cô không được dễ chịu.

Cô dùng ngón trỏ gõ xuống bàn, ý đồ ám chỉ sự tồn tại của cô gái kia với Diệp Kính.

Hiển nhiên, Diệp Kính căn bản không ăn ý với cô, cậu nói, “Cậu thích ăn cái gì thì nói, không cần gõ bàn.”

Cô nghiêng người, hạ giọng: “Cậu nói xem, tại sao cô gái lúc này vẫn còn ở sau lưng trường mình?”

Chung quanh quán cơm hoàn toàn ồn ào, cậu nói: “Không nghe rõ.”

Diệp Kiều Lục hiểu rằng, nói xấu sau lưng người khác, thì phải nói nhỏ. Cô đầu ưỡn la lớn cho mọi người cùng nghe được.

Trước kia cô từng xem qua phim thần tượng, nên cô biết được một cô gái tự nhiên lại có địch ý với một cô gái khác là vì chuyện gì. d.đ.l.q.đ

Hẳn là đối phương đã đoán sai quan hệ của cô và Diệp Kính.

Vì thế, cô nói: “Nếu cậu và mình chung một lớp, khi có người hỏi, thì quan hệ của mình và cậu là cái gì nha?” Diệp Kính rất anh tuấn, chắc không thiếu người ái mộ, vì để tránh càng nhiều hiểu lầm, cô và cậu nên cùng thống nhất quan hệ.

“Quan hệ gì cũng không có.” Cậu trả lời đầy vô tình.

Cô lau chùi những dụng cụ ăn uống, “Nếu có ai hỏi cậu tại sao lại mời mình ăn cơm thì sao?”

“Hành động bất đắc dĩ, bị bắt đắc dĩ.” Đây là lời nói thật.

Nghe câu trả lời đó, gương mặt tròn của Diệp Kiều Lục nhăn lại, “Vậy cậu mời người lạ về ăn cơm sao?” Trẻ môi, cô thuận tay lấy những dụng cụ ăn uống trước mặt cậu kéo về phía mình.

Diệp Kính nhìn thực đơn, “Vậy cậu nói xem chúng ta có quan hệ gì?”

“Chúng ta gọi cùng một người là mẹ, chúng ta còn là bạn thời tiểu học.” Cô dùng nước nóng trung lại dụng cụ một lần.

“Vậy chúng ta là bạn hồi tiểu học.”

“Mình lớn hơn cậu 39 ngày.” Nói về chuyện tuổi tác, Diệp Kiều Lục tỏ vẻ đúng lý hợp tình, “Cậu còn phải gọi mình một tiếng chị Lục.”

“Mình chưa nhập vào hộ khẩu nhà cậu.” Sao lại gọi là chị em được.

“Đây là nick name của các bạn nhỏ đấy, mình cũng có thể gọi cậu là anh Nhị Cầu.” Nhớ lại lúc nhỏ bọn họ đá cầu, cô hỗ trợ, cô nở nụ cười, “Bạn bè chơi lúc nhỏ, tình cảm rất hồn nhiên đó.”

“Gọi món.” Lúc còn nhỏ đã lạnh lùng, khi lớn lên vẫn lạnh lùng như cũ.

Tầm mắt Diệp Kiều Lục nhìn lên thực đơn, “Mình muốn ăn hàu.”

Cậu mở trang kia ra, “Chỗ này bán hàu bình thường.”

“Vậy cậu sẽ dẫn mình đi ăn chỗ không bình thường à?” Chỗ này là phố ăn uống, nếu cậu có thể mời cô đi ăn từ đầu đường đến cuối phố thì tốt rồi. Cô vừa mới quan sát qua, con phố này như từ điển món ăn, Lỗ xuyên Việt – Quảng Đông tô đều có, phong phú hơn so với đại học bên kia.

“Không có đâu.”

Trong lúc cô nhìn xung quanh, lại gặp được ánh mắt đối địch của cô gái kia. Cô cảm thấy mình nên nhắc nhở cậu, “Diệp Kính, cậu biết không —— “

Cậu chưa để cô nói xong đã trả lời, “Không biết.”

Cô nhún nhún, “Mình còn chưa nói xong. . .”

“Cậu có nói hay không mình cũng không biết.” Cậu nói: “Gọi món.”

“Ồ. . . Vậy cậu gọi món nào ngon là được.” Cô vụng trộm liếc qua liếc lại cô gái kia một cái. Cô gái cùng với cậu nam sinh vừa nãy đang đứng ở quầy thu ngân, tầm mắt cố ý vô tình mà liếc qua bên này.

“Muộn giang ba ba, qua cầu đậu hủ, chiên ừ tiêm tiêu, muối thủy lôi cái (*).” Diệp Kính khép thực đơn lại, “Không được phản bác.”

(*) há há, dịch ra nghĩa đồ ăn còn hãm hơn, nên thôi để nguyên vậy nhá.

Diệp Kiều Lục gật đầu, “Mình thích ăn cá.” Sau đó, cô nhớ đến một vấn đề rất quan trọng, “Hôm nay là cậu mời sao?”

“Ừ.” Cậu quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Cô gật gù đầu. Tình nghĩa bạn bè lúc nhỏ đúng là không giống nhau. Cô tán dương: “Diệp Kính, cậu là người tốt!” Nếu cô có thể tiết kiệm được khoản ăn uống, có thể vào ngày hội cho La Tích một món quà nhỏ.

Trong lúc chờ đồ ăn, Diệp Kiều Lục giống như vô tình, lại nhìn về phía quầy thu ngân.

Nam sinh và nữ sinh ấy đi rồi.

Cô thả lỏng, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thì thấy cô gái kia đứng ở bên đường, ánh mắt nhìn chằm chằm Diệp Kính.

Diệp Kiều Lục tìm tòi tra cứu ánh mắt của Diệp Kính.

Tầm mắt cửa cậu dừng ở cây đại thụ lớn bên ngã tư đường.

Trong đầu của Diệp Kiều Lục, hiện lên câu chuyện tình Chu Thái Thái từng kể.

Cô bạn cùng phòng của Chu Thái Thái rất yêu thích ngôn tình. Cái gì mà Tấn Giang, hồng tay áo, không bỏ qua một trang web nào. Mỗi dịp nhìn thấy một câu chuyện tình chết đi sống lại, nhất định Chu Thái Thái sẽ đề cử cho Diệp Kiều Lục.

Nhưng Diệp Kiều Lục bận học, không thời gian để thưởng thức tình tẻ, cô chỉ có thể nghe Chu Thái Thái kể lại câu chuyện đó.

Truyện hôm đó Chu Thái Thái nói, chính là một câu chuyện ngược tâm chi luyến “Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình”.

Diệp Kiều Lục đánh giá Diệp Kính.

Lạnh nhạt vô tình, vẻ ngoài anh tuấn. Có điểm giống với nam chính ngôn tình.

Có lẽ cậu chính là phụ tâm lang (thay lòng đổi dạ, bạc tình...).

Có lẽ sau bữa trưa no nê, Diệp Kiều Lục đã bổ sung năng lượng. Cuộc thi phát họa buổi chiều, cô làm rất thành công.

Trước khi nộp bài thi, bầu trời đột nhiên kéo mưa đến.

Cô nhìn ra cửa sổ.

Mưa không lớn lắm.

Kết quả, chưa đến một khắc mưa liên tí tách nhỏ giọt. Hạt mưa đánh vào khung cửa sổ, tạo nên những tiếng vang.

Nam sinh bên cạnh Diệp Kiều Lục đột nhiên “Bụp” một tiếng làm rớt bút xuống, làm cho thầy giáo và các bạn học giật mình.

“Thầy giáo, hoàn cảnh làm phiền quá lớn.” Giọng nói của cậu ta cực kỳ từ tính, còn cực kỳ đúng chuẩn quốc ngữ nữa.

Thành phố D là khu vực Việt ngữ, rất nhiều người nói quốc ngữ đều lẫn chút âm Việt-Quảng Đông.

Diệp Kiều Lục chợt nghe nam sinh này nói, giống như đang nghe đài phát thanh, rất dễ nghe.

“Bạn học, em ngồi xuống trước đi.” Thầy giáo đi đóng cửa sổ.

Nam sinh ngồi xuống, tiếp tục tô lại chi tiết.

Diệp Kiều Lục chăm chú nhìn bàn vẽ của cậu đó.

Cậu ta đã hoàn thành bảy tám phần rồi. Ít nhất theo cô, đã đủ để nộp bài thi.

Diệp Kiều Lục nhìn lại bức vẽ của mình, một lần nữa cầm bút lên vẽ. Đối thủ cạnh tranh mạnh như vậy, cô không thể khinh thường.

Lúc này, nam sinh cũng nhìn bàn vẽ của cô.

Sau đó, cậu ta nộp bài thi.

Diệp Kiều Lục đi ra khỏi phòng học.

Mưa to còn đang rơi. Xám xịt cả bầu trời, thương lục điệp lắm.

Khu vực thi là ở khu vực cũ, không thể sánh với kiến trúc đại học mới xây không lâu, nơi này rừng lá xum xuê, quan cảnh bốn phía tạo nên một cảm giác lịch sử.

Cô nhìn trường học, tràn đầy khát khao nơi này.

Lúc này, gió thổi nghiêng đến, mưa tạt vào hành lang, cô dùng ô chưa mở chống đỡ cơ thể, chạy lên cầu thang.

Đến lầu một, không ít học sinh tránh mưa ở chỗ này.

Thừa dịp đang tránh mưa, Diệp Kiều Lục lần lượt gọi cho Diệp Trình Phong và Thi Dữ Mỹ để báo tình hình cuộc thi.

Sau khi đứng hơn hai mươi phút, mưa vẫn không ngừng giảm.

Cô nhìn thời gian, đã gần sáu giờ.

Cô có phần đói bụng.

Cô nhắn tin cho Diệp Kính, “Ăn cơm chưa?”

Qua vài phút, Diệp Kính gọi điện thoại đến, “Cậu đang ở đâu?”

“Mình còn ở chỗ phòng học, mưa rất lâu, mình đang trú mưa.” Cô giương mắt nhìn mưa bụi, tay phải âm thầm phác họa nên đường mưa rơi.

“Đợi mưa nhỏ lại, mình đi tìm cậu.”

“Cậu còn muốn mời mình ăn cơm sao?”

“Ừ.”

Cô nở nụ cười, “Mình chờ cậu.” Cô chỉ biết, cậu sẽ không mặc kệ cô. Dù sao vẫn là bạn chơi với nhau hồi nhỏ.

Nói đến cũng lạ, cô và Diệp Kính liên lạc không nhiều lắm, cũng đã cách nhiều năm. Nhưng mỗi lần gặp mặt, cô đều không có cảm giác xa lạ, nói chuyện cũng không câu nệ lắm. Cô cảm thấy, mặc dù cô không nhìn thấy cậu, nhưng cậu vẫn luôn ở tại nhà cô.

Mưa to từ từ nhỏ, nhiều học sinh liền xông ra ngoài. Người trú mưa dần dần ít đi. Sắc trời càng ngày càng tối, đèn hành lang phòng học sáng lên.

Diệp Kiều Lục đi về phía trước. Cô không quen thuộc chỗ này, không biết Diệp Kính sẽ đi từ chỗ nào qua.

Qua vài phút, mưa đột nhiên lại nổi lên. Mà lúc này, những học sinh phía trước đã lục tục rời đi rồi. Người ở lại cũng chỉ còn năm sáu người.

Lúc này, ở phía trước xuất hiện một bóng dáng. Mắt của cô sáng lên. Cô nở nụ cười, vẫy vẫy tay, “Diệp Kính.”

Diệp Kính bước nhanh đến, cái ô to tạo nên một bóng lớn lơ mờ, nhìn không rõ mặt cậu.

Có nhìn hay không thì Diệp Kiều Lục cũng biết, sau chiếc ô đó là gương mặt lạnh nhạt.

Cậu bước lên một bậc, cô tiến lên ngênh đón, “Mưa lại lớn rồi.”

Cậu vào tòa dạy học, thu lại ô.”Ừ.” Bởi vì mưa chuyển lớn, quần áo cậu đều bị thấm nước, trên ống quần còn dính chút bùn.

Cô nhìn thấy liền lấy khăn tay trong cặp ra, “Cho cậu lau.” Cô biết cậu rất thích sạch sẽ, bị như vậy chắc chắn không thoải mái.

“Không cần.” Đợi lát nữa đi ra ngoài, cũng sẽ bẩn thôi. Tạm thời chịu đựng, sau đó trực tiếp đổi một bộ đồ là được.

Diệp Kiều Lục ngồi xuống, dùng khăn tay lau bùn cho cậu, “Lau sạch bùn.” Cô ngẩng đầu lên, “Giày của cậu đều dơ cả rồi.”

“Như vậy thật bất nhã.” Cậu hạ tầm mắt, “Đứng lên.”

Diệp Kiều Lục lập tức đứng dậy. Cô kéo váy của mình, sau đó nhìn xung quanh.

Các bạn học đều đã đi gần hết rồi.

Cô vừa muốn yên tâm, trong nháy mắt, đã thấy nam sinh có giọng nói như phát thanh đó nhìn về phía bên này.

Cô cảm thấy xấu hổ. Cậu ta sẽ không nhìn vào váy của cô đi.

Kỳ thật, từ bên góc độ của Trâu Tượng, sẽ không nhìn thấy cảnh tượng dưới váy của Diệp Kiều Lục. Hơn nữa tòa nhà này chỉ mở có mấy cái đèn, không đủ ánh sáng.

Sở dĩ cậu nhìn chăm chăm là vì tự thế ái muội của Cô và Diệp Kính.

Cô ngồi xổm trước mặt Diệp Kính, ngửa đầu lên đúng lúc ngay thất lưng của cậu.

Hai bóng dáng mờ ám như vậy, ở trong đầu của Trâu Tượng sinh ra cảnh tượng không hài hòa.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 15

Editor: Linh Đang

Diệp Kiều Lục vỗ vỗ lần váy, vụng trộm liếc mắt về phía Trâu Tượng.

Cậu cũng đang nhìn bên này.

Cô kể tai Diệp Kính, nói nhỏ, “Người nam sinh kia cứ nhìn mình.”

Diệp Kính liếc mắt qua.

Trong ánh đèn mờ tối, một nam một nữ kia mang vẻ mặt mơ hồ, Trâu Tượng có một cảm giác, trong ánh mắt đậm đặc của Diệp Kính có cảnh cáo.

Trâu Tượng xoay người, bung ô, đi ra khỏi tòa nhà dạy học.

Diệp Kiều Lục nhìn qua bóng dáng Trâu Tượng, lại nhìn ra phía bên ngoài, “Lúc nào thì con mưa này mới có thể ngớt đây?”

“Chờ một chút.” Diệp Kính hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

“Đều được.” Nhắc tới ăn, cô không nhịn được tươi cười, “Giữa trưa mình chọn, buổi tối cậu chọn là được.”

“Mỳ thịt bò kho tàu của bác Khang.”

“...”

“Giữa trưa cậu ăn nhiều lắm, chi phí vượt quá cuộc sống của mình.” Đây coi như là lời giải thích hiếm thấy của cậu.

“...”

Hai người đi, tới cửa hàng mỳ thịt bò của bác Khang.

Hai mươi tư tệ một bát mỳ, Diệp Kiều Lục tin tưởng. . . Thật sự phí sinh hoạt của Diệp Kính cao hơn cô rất nhiều. Cô ăn ở nhà ăn, đều mất ba tệ.

Sau khi ngồi xuống, cô không nhịn được, “Vì sao cậu không hỏi mình thi như thế nào?” Bình thường người ta gặp nhau, đều phải hỏi han khách sáo vài lời. Ai biết cả đoạn đường này, cậu im lặng không lên tiếng, cũng không đề cập tới việc này.

“Có cái gì hay mà hỏi.” Không hỏi, chính cô cũng sẽ nói, tính cô vốn không giấu được chuyện gì.

Cô uy vũ trừng mắt nhìn cậu, “Cậu không quan tâm mình chút nào.”

“Ừ.” Điều này cậu thừa nhận.

“Mình muốn ăn hai bát mỳ thịt bò lớn.” Đột nhiên cô vòng vo đề tài. Cô muốn trả thù cậu thờ ơ, phương thức trả thù tốt nhất chính là ăn để cậu nghèo đi, để phí sinh hoạt của cậu càng ít đi.

Cậu đáp ứng.

Nhân viên phục vụ bung lên ba bát mỳ lớn, để hai bát trước mặt Diệp Kính.

Diệp Kính nói, “Hai bát là của cậu ấy.”

Diệp Kiều Lục lại tròn mắt nhìn Diệp Kính.

Nhân viên phục vụ cười cười, chuyển một bát chuyển qua chỗ Diệp Kiều Lục, bát thứ ba thì đặt ở bên cạnh.

Diệp Kiều Lục nhìn hai bát mỳ thịt bò. Bát của cửa tiệm này, còn lớn hơn mặt của cô. Cô cắn cắn môi, cầm đũa lên. “Hít” một tiếng, sợi mỳ trôi tuột vào miệng. Cô trở lại việc chính, “Phác hoạ xong rồi, khi nào thì thông phòng vấn?”

“Qua hai tuần nữa.” Cậu gấp một miếng thịt bò lớn, “Cậu chuẩn bị đầy đủ chút.” Cậu dự tính, buổi phỏng vấn của cô không có vấn đề lớn, bởi vì cô rất yêu thích chuyên ngành này. Loại nhiệt tình này là đã có nền tảng nhất định khi đến với kiến trúc, không phải sùng bái mù quáng. Giáo viên sẽ không nhìn không ra.

Cô gật đầu, “Cậu có muốn luyện tập cho mình trước không? Cậu làm giáo viên hỏi, mình sẽ trả lời.”

“Mình không muốn tranh luận về giấc mộng của cậu.” Nghe nhiều, lỗ tai sẽ mọc kén.

Cô bĩu môi. Ăn hai miếng to, đột nhiên cô nói, “Mình đến khu học này, về sau có thể thường xuyên nhìn thấy anh Nhị Cầu.” Sau khi cô lên đại học, liền không kêu “anh anh Nhị Cầu” (Nhị Cầu ca ca) nữa, mà sửa thành “anh Nhị Cầu” (Nhị Cầu ca). Bởi vì La Tích nói, trưởng thành rồi không nên dùng từ lặp.

“Có lẽ.” Diệp Kính đáp trả có lẽ.

Cô đây, không thể nói là ngốc. Thi đại học được 742 điểm, hơn nửa xếp hạng đầu của năm nhất. Nhưng trên phương diện nào đó, cô rất trì độn. Nhiều năm như vậy, đều không thấy rằng, La Tích thích người gầy.

Về điểm này, Diệp Kính không định nhắc nhở cô.

Diệp Kiều Lục ăn bát mỳ kia đến một nửa, “Có phải cậu thường xuyên đi chơi với anh Nhị Cầu không?” Coi như, trước khi học đại học thì Diệp Kính cùng La Tích đã có rất nhiều năm không gặp nhau, nhưng La Tích thường xuyên nhắc tới Diệp Kính, còn nói trưởng thành muốn có bộ dáng thâm trầm như Diệp Kính.

Diệp Kiều Lục cảm thấy thâm trầm như biển không bằng tiêu sái như gió.

Nam sinh hoạt bát chút, nói chuyện phiếm mới vui. Bằng không sẽ giống như cô và Diệp Kính ở chung, cô phụ trách tìm lời nói, cậu phụ trách tẻ ngắt.

“Tạm được.” Hầu hết cậu và La Tích liên lạc với nhau qua công cụ truyền tin, gặp mặt rất ít. Hai nam sinh không có việc gì mà hẹn nhau ra, có bệnh.

Cô cười nâng bát lên, “Mình đến khu này học, chúng ta có thể hình thành tam giác sắt.”

Có khoảnh khắc, Diệp Kính hy vọng cô đừng đến.

Sở dĩ tam giác ổn định, là dựa trên định nghĩa cơ học. Quan hệ giữa người với người lại không thể thực hiện được.

Phác họa của Diệp Kiều Lục được thuận lợi thông qua.

Phòng vẫn đến rất nhanh, sớm hơn hai ngày so với lời Diệp Kính nói. Người phỏng vấn là chủ nhiệm khoa, hỏi vì sao lại chuyển khoa, ôm thái độ gì với kiến trúc.

Chính như lời Diệp Kính nói, Diệp Kiều Lục có rất nhiều lý luận về giấc mộng của mình, hơn nữa cô vận dụng vừa đúng.

Vừa đúng này, không phải chỉ việc cô nhìn thấu triệt ngành kiến trúc. Kiến trúc sư trong tưởng tượng của cô, và tình trạng của các ngành nghề khác trong xã hội, vẫn có khoảng cách. Nhưng trong thời gian còn học ở trường, nên mang sự yêu thích không bị ràng buộc, mới có thể đề sức tưởng tượng đi đến mức tận cùng.

Phòng vấn xong, Diệp Kiều Lục ra khỏi phòng học, chạm mặt Trâu Tượng.

Cô nhận ra cậu, đối với bức phác họa của Trâu Tượng, khắc sâu trí nhớ.

Cậu cũng nhận ra cô, cô chính là nữ sinh ái muội ngồi xổm trước mặt Diệp Kính kia.

Trời mưa ngày đó, ánh sáng âm đạm, Trâu Tượng chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng dáng. Hiện giờ nhìn gần, mới phát hiện, bộ dáng của cô gái nhỏ này rất xinh đẹp. Khuôn mặt tròn tròn, nét bầu bĩnh của trẻ con chưa mất, đôi mắt to lại sáng, sắc mặt hồng hào.

Tầm mắt hai người giao nhau, Diệp Kiều Lục nhanh chóng dời đi.

Nhưng thật ra Trâu Tượng quay đầu lại nhìn thêm vài giây.

Diệp Kiều Lục đi xuống lầu, dạo qua một vòng dọc theo phòng học.

Đây là công trình phòng học của khoa kiến trúc, các sinh viên đều có phòng học chuyên ngành của mình.

Nghe đồn trong trường học, tòa nhà này vốn là những phòng thí nghiệm đã bị bỏ hoang từ lâu. Năm ấy hiệu trưởng đề trưởng khoa chọn lựa phòng học, chủ nhiệm khoa dùng một ngón tay, chỉ nơi này. Trưởng khoa cho xây dựng lại nơi này. Tòa nhà nằm trong một rừng cây xanh ngắt, u tĩnh lại cuốn hút.

Sinh viên kiến trúc năm hai, buổi sáng hôm nay không có lớp.

Sinh viên năm nhất đang học, chương trình học là trụ cột của thiết kế kiến trúc.

Diệp Kiều Lục nghe giọng nói của giảng viên bên trong phòng học, chậm rãi đi qua phòng học. Cô làm bộ vô tình, mắt nhìn vào bên trong phòng học, lại nhanh chóng quay đầu, tiếp tục đi con đường của mình.

Cái liếc mắt vừa rồi, cô thấy được bản đồ vẽ phác họa lớp học, trên bảng vẽ có thước thợ hình chữ T. Cái khác cô không thấy rõ. Nhưng hai thứ này, là tiêu biểu của kiến trúc học.

Nơi này, là nơi cô khao khát ngay từ lúc còn học lớp mười một.

Diệp Kiều Lục hít sâu một hơi, đáy lòng ngóng trông mình chuyển khoa thành công.

Nếu bị buộc phải chuyển lại, cô cần học bổ sung thêm khóa của năm nhất. Cô có dự cảm, tương lai của mình sẽ hội bẻ bộn nhiều việc. Cô muốn hoàn thành chương trình học hai năm trong một năm.

Nếu không. . . Tìm Diệp Kính dạy bù cô là được.

Nghe nói năm nhất cậu luôn đứng đầu, còn được học bổng.

Ừ, cứ làm như thế đi.

Đợi khi cách xa những phòng học của năm nhất, Diệp Kiều Lục lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Diệp Kính.

Tiếng chuông vang lên tương đối lâu.

“A lô.” Giọng của cậu có phần khàn khàn, hình như vừa tỉnh ngủ.

“Diệp Kính, là mình.” Trong lời nói của Diệp Kiều Lục mang ý cười, đi thẳng vào vấn đề nói: “Hôm nay mình đến học viện kiến trúc phỏng vấn, giữa trưa cậu mời mình ăn cơm không?”

“Hả?”

“Mình phỏng vấn xong rồi.” Cô nhìn thời gian, không đến mười giờ. Tóm lại đặt mua cơm trưa trước, đúng là thế.

“O.” Cậu chỉ đáp lại từ này.

Cô khẽ nhún mày, tiếp tục hỏi: “Cậu. . . Không mời mình ăn cơm sao?”

Diệp Kính nhớ đến, Thi Dữ Mỹ từng đánh giá Diệp Kiều Lục, đó là một đứa nhỏ cố chấp, không buông tha một cách đơn giản. Cậu xốc chân lên, “Cậu tới chỗ mình.”

Nghe nói như thế, cô xác định có cơm trưa rồi. “Cậu ở đâu?”

“Thấy rừng cây thì dừng lại, 1001 tòa C.” Cậu để trần xuống giường, lộ ra rộng, móng khỏe mạnh. “Ra cửa sau của đại học H, đi sang trái 200m, lại rẽ phải đi 300m”

Diệp Kiều Lục nở nụ cười, “Cậu chờ mình.”

“Ừ.” Cậu tìm quần.

“Diệp Kính, hôm nay mình không muốn ăn mỳ thịt bò kho tàu của bác Giang.” Hai bát lớn của lần trước, làm cô no đến nửa đêm vẫn không ngủ được.

Cậu hơi nâng vai trái, kẹp di động bên tai, cầm lấy quần lót, nhanh chóng mặc vào. “Vậy mỳ thịt bò hầm của bác Khang.”

“ . . . ”

Đầu thế kỷ 21, thiết kế phòng ở ở thành phố D, không ít nơi mời các công ty thiết kế ở Hong Kong đưa ra phương án. Thiết kế căn hộ ở Hong Kong, phần lớn không có ban công, đặc điểm này không hợp với thành phố D.

Rất nhiều chủ xí nghiệp cho người ngoại quốc thuê.

Kiến Lâm Tắc Duyệt theo mô hình truyền thống. Ngay ngắn chặt chẽ.

Tòa nhà C rất có giá trị, trước ngắm được cảnh sau dựa vào núi, năm ấy khi bắt đầu phiên giao dịch, chỉ bằng phong thủy tốt, đã đạt được mức tiêu thụ vô cùng khả quan.

Diệp Kính ở, là bất động sản trên danh nghĩa của cha cậu. Ba phòng hai phòng ở một phòng làm việc.

Buổi sáng không có lớp vào tiết một tiết hai, cậu sẽ ngủ ở đây.

Cậu đoán Diệp Kiều Lục không tới nhanh như vậy. Từ tòa nhà học đến chỗ này, phải mất hơn hai mươi phút đi bộ.

Cúp điện thoại, cậu ném khăn trải giường của mình vào máy giặt, sau đó tắm rửa một cái.

Quả thực Diệp Kiều Lục đi rất chậm, nửa giờ sau mới đến.

Diệp Kính mở cửa, đi thẳng vào trong, “Tự mình đôi dép lê.” Cậu không hề tiếp đón nhiệt tình.

Diệp Kiều Lục bước vào nhà, nhìn chung quanh một vòng.

Xem ra nơi này tốt hơn nhà cô nhiều.

Cô để giày của mình vào tủ giày, sau đó đi xem các phòng, nói: “Căn nhà này của cậu không tệ.”

“Phòng vấn thế nào?” Cậu miễn cưỡng dựa vào sofa.

“Mình cảm thấy có thể được.” Cô đi đến cửa kéo trước phòng khách, mắt nhìn ban công. “Mình phân tích kiến trúc học dựa trên các phương diện thái độ sống, giá trị quan, logic.” Những lời này của cô, không học trộm của ai cả.

“Có chút buồn cười.” Nhưng, có đôi khi cần những lý luận này để xây dựng bầu không khí.

Cô quay đầu, “Mình nói cho cậu nghe, cậu phân tích xem có thể thông qua hay không.”

Cậu cầm lấy điều khiển từ xa, mở tivi. “Không nghe.”

Diệp Kiều Lục kéo cửa ra, nhìn khăn trải giường xanh nhạt ở ban công.

Cô thích màu xanh lá, bởi vì tên cô có xanh lá. Cha nói, đó là tên mẹ đặt trước lúc đi, ả mang sức sống.

Không nghĩ tới, khăn trải giường của cậu lại tươi mát thoát tục như vậy. “Diệp Kính, cậu cũng thích khăn trải giường màu xanh lá.”

Cậu xem tivi, lạnh nhạt nói: “Ở cửa hàng chỉ còn màu này.”

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 16

Editor: Linh Đang

Diệp Kiều Lục không suy nghĩ lại về lời cậu nói, cô còn có chuyện quan trọng hơn cần lo lắng.

Cô trở về phòng khách, ngồi vào bên cạnh cậu, “Mình nói với cậu chuyện này.” Về mặt của cô có phần nghiêm túc.

“Há?” Cậu vẫn dựa lưng vào sofa, nhẹ nhàng liếc về phía cô.

“Cậu có thể dạy học bù cho mình được không. Mình sợ lúc học hết chương trình đại học năm nhất, sẽ không theo kịp năm hai.” Cô nghĩ đến tương lai việc học nặng nề, chân mày nhíu lại, “Hiện tại mình còn chưa được phát sách, mình rất sốt ruột.”

“Mới khai giảng được ba tuần, không cần lo lắng về năm hai. Năm nhất, cậu xem sách của mình trước.” Chuyên ngành của năm nhất, là cơ sở thiết kế kiến trúc và vẽ bản đồ kiến trúc. Tạo hình mỹ thuật là phác họa, lấy nền tảng hội họa của cô không thành vấn đề. Những môn học chung khác, với khả năng của cô chắc cũng không kém. Cậu không cho là cô sẽ không theo kịp.

“Mình đọc không hiểu sẽ hỏi cậu, cậu phải trả lời mình đấy.” Nét mặt cô giãn ra, nhưng trong lòng vẫn đang sầu lo về việc học.

Cậu gật đầu.

“Không cần không nói lời nào, rất giống tự bé. Cậu phải dạy bù cho mình.”

“Ừ.” Cậu chuyển tầm mắt tới tivi.

Nếu cậu đồng ý dạy bù, cô an tâm, bắt đầu nói những câu chuyện tào lao, “Nhà này của cậu còn lớn hơn nhà mình.”

“Của cha mình.”

“Cậu ở một mình sao?” Nếu là cô, một căn nhà lớn như vậy, không cực yên tĩnh, yên tĩnh đến mức đáng sợ.

Diệp Kính tránh được vấn đề này, “Giữa trưa ăn lẩu đi, trong tủ lạnh có thịt cá. Còn có một ít mì ăn liền, cho cậu làm món chính.”

“Được” Nghe đến có thịt cá, nháy mắt mặt mày cô hớn hờ, “Nếu không hỏi anh Nhị Cầu một chút xem có đến được không, đông người thêm náo nhiệt.”

Cậu đứng dậy, “Ba người không đủ ăn.”

“Vậy quên đi.” Vẫn là ả nọ của chính mình quan trọng hơn. Hôm nay không gặp được La Tích, vậy lần sau gặp. Nếu không ăn đủ no, mấy giờ tiếp theo sẽ rất khổ cực. Cô đứng lên theo, “Diệp Kính, anh Nhị Cầu đẹp trai như vậy, có phải sẽ có một tốp nữ sinh đuổi theo không?”

“Không biết.” Diệp Kính đi tới mở tủ lạnh ra.

Diệp Kiều Lục đi đến phía sau cậu, bắt đầu kể ra buồn rầu của thiếu nữ, “Mình học tập bận rộn như vậy, cũng không có thời gian yêu đương.”

Quả thực cô rất bận, không phải ở thư viện, sẽ ở trên đường tới thư viện. Hơn nữa tất cả sách cô xem đều là chuyên ngành, không có cảnh phong hoa tuyết nguyệt tô vẽ.

Bạn cùng phòng Chu Thái Thái nói, “Thời đại ‘thư trung hữu nữ nhan như ngọc’* đã qua rồi, yêu đương rất tốn thời gian.”

Người xưa có câu “Thư trung hữu nữ nhan như ngọc” (trong sách có cô gái đẹp như ngọc). Câu thơ trên rất phổ biến.

Nhiều người truy tìm nguồn gốc câu thơ, có kết luận rằng, câu thơ ấy từ câu thơ nguyên gốc là “Thư trung tự hữu nhan như ngọc” (trong sách tự có người con gái dung nhan đẹp như ngọc) trong một bài thơ nhằm khuyến khích việc học của người xưa, đặc biệt là việc “dùi mài kinh sử”. Vì rằng, có học đi thi đỗ đạt làm quan, thì mới mau chóng được giàu sang phú quý, kẻ hầu người hạ, xe ngựa đón. . . và nhất là có người vợ đẹp “như ngọc” như lòng mơ ước.

Danh vọng, bạc tiền, gái đẹp. . . là cũng từ việc “đèn sách” mà ra, nên có câu: “Thập niên song hạ vô nhân vấn, nhất cử thành danh thiên hạ tri” (mười năm đọc sách bên cửa sổ chẳng người hỏi han, chỉ 1 khoa cử là thành danh thiên hạ đều biết đến).

Câu thơ “Thư trung tự hữu nhan như ngọc” xuất xứ từ 1 bài thơ của Tống Trân Tông Triệu Hằng, nguyên văn như sau:

富家不用买良田, Phú gia bất dụng mãi lương điền,

书中自有千鍾粟; Thư trung tự hữu thiên chung túc;

安居不用架高楼, An cư bất dụng giá cao lâu,

书中自有黄金屋; Thư trung tự hữu hoàng kim ốc;

娶妻莫恨无良媒, Thú thê mạc hận vô lương môi,

书中自有颜如玉; Thư trung tự hữu nhan như ngọc;

出门莫恨无人随, Xuất môn mạc hận vô nhân tùy,

书中车马多如簇; Thư trung xa mã đa như thốc;

男儿欲遂平生志, Nam nhi dục toại bình sinh chí,

五经勤向窗前读。 Ngũ kinh cần hướng song tiền đọc

Tạm dịch:

Nhà giàu chẳng phải mua ruộng tốt,

Trong sách tự có ngàn bồ thóc;

An cư chẳng phải xây nhà cao,

Trong sách tự có nhà lầu vàng;

Lấy vợ chẳng hận không người mối,

Trong sách tự có người như ngọc;

Ra đường chẳng hận không tùy tùng,

Trong sách xe ngựa nhiều vô khối;

Làm trai muốn thỏa chí tang bồng,

Bên cửa chuyên cần đọc ngũ kinh.

Mà hiện tại Diệp Kiều Lục, thiếu nhất chính là thời gian.

Diệp Kính bỏ ra một hộp tôm, “Ừm.”

“Bạn cùng phòng của mình, cậu ấy tên là Chu Thái Thái. Cậu ấy nói bây giờ nữ sinh đều rất chủ động, ngộ nhờ. . .” Diệp Kiều Lục trầm ngâm suy nghĩ, “Mình hỏi anh Nhị Cầu một chút.”

Tính cô một khi đã muốn sẽ làm, lập tức nhắn tin cho La Tích.

Cô hỏi là cậu có bạn gái hay không.

La Tích trả lời, không có.

Cô yên tâm. Đợi cô học tập xong, cô sẽ dừng cảm theo đuổi tình yêu đích thực.

Diệp Kiều Lục thấy Diệp Kính vào phòng bếp, liền đi vào theo.

Phòng bếp này, sạch sẽ đến nửa chút quần áo dính dầu mỡ cũng không có. Cô nhìn mà kinh ngạc, “Ngày nào cậu cũng lau phòng bếp sao?”

“Có người giúp việc theo giờ.” Cậu đưa nôi lẩu cho cô, “Ăn sớm một chút, hai rưỡi chiều mình có tiết học.”

Cô chớp mắt. “Buổi chiều cậu có tiết gì?”

“Nguyên lý thiết kế kiến trúc, học bằng tiếng anh.” Cậu hiểu được cô đang tính toán gì, nói: “Tiết thiết kế học ở lớp chuyên ngành, giống tiết tiếng anh của cậu.” Ý tứ chính là, không cho cô đi dự thính.

Diệp Kiều Lục héch miệng, “Đợi ăn xong rồi, cậu đưa sách năm nhất cho mình, mình trở về xem trước.”

Cậu gạt đầu, “Tự mình đun nước.”

Cô bụng nổi hơi đi ra ngoài. “Diệp Kính, mình muốn ăn rất nhiều thịt. Buổi sáng mình chỉ ăn hai cái bánh bao, rất đói.” d.đ.l.q.đ

Diệp Kính rũ mắt, nhìn khay tôm tron bóng, thịt viên, thịt bò, lát cá.

Nguyên nhân chủ yếu cô không yêu đương được với La Tích, không phải không có thời gian.

Thịt cá này, mới là trở ngại chân chính.

Diệp Kiều Lục được chuyển tới lớp kiến trúc như mong muốn.

Ba sinh viên chuyển hệ, hai người học lớp một, một người học lớp hai. Vừa đúng cô được chuyển đến lớp một của Diệp Kính.

Nhưng ở vấn đề chỗ ở, cô gặp chút phiền toái.

Khoa kiến trúc học cùng công trình bằng gỗ không giống nhau, nữ sinh coi như nhiều, ở lớp hai, có hơn bảy mươi sinh viên. Trong đó có hơn hai mươi nữ sinh, chia thành năm phòng ký túc xá.

Diệp Kiều Lục xuất hiện đơn lẻ, đành phải chuyển đến ký túc của khoa khác.

Học viện báo chí tuyên truyền có phòng ký túc có ba người, vì thế thầy hướng dẫn sắp xếp Diệp Kiều Lục tới đó.

Nhưng mà, hôm đó Diệp Kiều Lục tới ký túc xá báo cáo, nhìn thấy trên giường chất đầy đồ đạc lộn xộn.

Thái độ của ba nữ sinh kia không tính là tốt, nói đông tây rất nhiều, không muốn chuyển đi.

Diệp Kiều Lục cười nói, “Mình để các cậu thu dọn.”

Nữ sinh giáp gờ tay lên, “Nhưng thu lại cũng không có chỗ để. Không phải học viện kiến trúc các cậu có ký túc xá sao?”

Diệp Kiều Lục lắc đầu, “Không còn phòng.” Cho dù còn, cũng không có khả năng sắp xếp một người một phòng.

Nữ sinh ắt ở bên cạnh nói: “Cậu hỏi lại thầy hướng dẫn bên học viện các cậu đi, đồ của bọn tôi nhiều, thêm một người đến nữa, không biết nên sống như thế nào.”

Diệp Kiều Lục nhú mi, cô có thể cảm nhận được ba nữ sinh kia có ý đuổi mình đi, liền cáo từ.

Cô lại đi tìm thầy hướng dẫn. Được trả lời là, trừ bỏ phòng ký túc kia, những phòng khác đều không có không giường ngủ. Thầy hướng dẫn đề nghị cô thương lượng lại với ba nữ sinh kia.

Diệp Kiều Lục lại đi một chuyến.

Lần này, đến cửa ký túc xá cô cũng không vào.

Diệp Kiều Lục có chút luống cuống. Từ nhỏ cô đã được bảo hộ quen rồi, những người bạn chơi cùng đối xử với cô rất tốt. Thình thoảng gặp người bắt

nạt cô, đều thay cô ra tay.

Trong lí giải của cô, giường ngủ trông sắp xếp cho mình, không có gì sai. Cô không rõ vì sao ba nữ sinh kia lại hùng hồn như vậy.

Diệp Kiều Lục trở về ký túc xá, nói việc này cho Chu Thái Thái, muốn nghe chỉ đạo giải quyết.

Chu Thái Thái nghe xong, vỗ bàn, “Thật quá đáng! Mấy người đó trả tiền cho chiếc giường kia sao?”

“Mình có nên tìm thầy hướng dẫn, để thầy đi câu thông không?” Diệp Kiều Lục hỏi. “Mình đến gõ cửa, mấy người đó cũng không ra.”

“Cậu đừng tới chỗ ký túc xá đó nữa.” Chu Thái Thái phân tích nói, “Cậu còn chưa chuyển vào đó, quan hệ đã căng thẳng rồi, nếu ở chung một phòng, mấy người đó còn bắt nạt cậu thêm đấy. Nếu thừa dịp cậu không ở đó, mấy người đó lấy bàn chải của cậu đi tẩy bồn cầu, lại dùng khăn mặt của cậu đi lau mặt sàn, cậu làm sao bây giờ? Sẽ tìm thầy hướng dẫn sao?”

Diệp Kiều Lục lú lười, “. . . Điều này là không thể, mình không cừ không oán với mấy người đó.”

“Bộ dáng của cậu rất dễ bị bắt nạt.” Chu Thái Thái hừ nói: “Phải coi chừng nữ sinh ở ký túc xá. Nếu không cậu ra ngoài thuê phòng đi, tự tại một chút. Hẳn là cha cậu sẽ cho cậu tiền thuê phòng.”

Diệp Kiều Lục nóng nảy, “Sao mình đi thuê được, tuần sau mình phải đi học rồi.” Hiện tại không phải vấn đề tiền thuê, mà là thời gian gấp rút. Đồ của cô ở ký túc xá còn chưa chuyển đi, qua ba ngày nữa, phải đến khu trung tâm học rồi.

“Cạnh trường học có rất nhiều chỗ cho thuê.” So với Diệp Kiều Lục thì Chu Thái Thái lão luyện hơn rất nhiều, “Buổi chiều hết tiết, mình với cậu qua chỗ đó xem.”

Diệp Kiều Lục gật đầu.

Sau khi tinh tảo lại, bỗng chốc cô nhớ đến căn nhà kia của Diệp Kính. Cô lập tức gọi điện thoại cho cậu.

Tiếng chuông vang hơn mười giây, cậu mới nghe.

Vừa bắt máy, cô đã gọi: “Diệp Kính, Diệp Kính.”

“Ừ.” Ngữ điệu của cậu không lên xuống.

“Mình gấp khó khăn.”

“Có liên quan gì đến mình đâu.”

Trong định nghĩa của Diệp Kiều Lục, Diệp Kính thuộc loại người mặt lạnh tâm tốt, nên cô tự động xem nhẹ lời cậu nói, “Mình không có chỗ ở.”

“Ký túc xá của cậu?” Câu trả lời của cậu vô cùng phù hợp với kiểu mặt lạnh tâm tốt.

Cô kể hết chuyện này cho cậu nghe.

Cậu hỏi: “Chùng nào thì cậu tới đây học?”

“Thứ hai tuần sau.”

Diệp Kính nhìn lịch học. Tiết thứ nhất của thứ hai là tạo hình màu nhạt, tám giờ đi học. Từ phố Hương Sơn đến đại học H, phải mất nửa giờ. Nếu gấp phải giờ cao điểm, phải mất đến hai giờ. Ở gần trường học mới tiện.

Thấy cậu không đáp lời, Diệp Kiều Lục tiếp tục, “Chu Thái Thái nói. . .” Sau khi cô nói ra tên của bạn cùng phòng, cô dừng lại, sợ cậu không hiểu được đó là ai, cô giải thích bổ sung, “Cậu Chu Thái Thái biết không? Bạn cùng phòng của mình, cô ấy tên là Chu Thái Thái. Cô ấy nói nếu mình ở phòng đó, ba nữ sinh kia đều sẽ bắt nạt mình.”

“Thế bây giờ cậu nghĩ sao?”

“Chu Thái Thái bảo mình đi tìm phòng thuê, nhưng mình sợ không kịp.”

“Ừ, sau đó?”

“Cậu. . . Không phải có căn phòng lớn sao?” Cô đã ám chỉ lâu như vậy, cậu không có động tĩnh, thật làm cô sốt ruột.

“Ừ.”

Diệp Kiều Lục nhăn lại mặt, rốt cuộc không nhịn được, “Cậu. . . Không mời mình tới ở vài ngày sao?”

“Cậu hỏi ý kiến của mẹ mình trước đi.” Diệp Kính không chút để ý nói.

Cô hỏi tiếp: “Nếu mẹ đồng ý, cậu sẽ chủ động mời mình đến ở sao?”

“Ừ.” Cậu dừng lại, bỏ sung tám chữ, “Một lời đã nói, tứ mã nan truy.”

Diệp Kiều Lục yên tâm

Vào lúc ban đêm, Thi Dữ Mỹ cùng Diệp Trình Phong nhắc tới việc này.

Diệp Trình Phong quyết đoán lắc đầu, “Trước kia hai đứa nhỏ cũng không thường xuyên chơi với nhau. Anh thấy quan hệ của Tiểu Lục cùng Diệp Kính, còn không tốt như với bọn La Tích.”

“Tốt hay không tốt, đó là chuyện của bọn nhỏ.” Thi Dữ Mỹ lại cảm thấy, quan hệ của hai đứa nhỏ rất tốt. Cách mấy năm mới gặp một lần, nhưng khoảng trống mấy năm kia, hai đứa nhỏ cũng có thể nói liền.

“Chuyện này không ổn.” Diệp Trình Phong khó hiểu chỉ ra, “Diệp Kính cũng mười chín rồi, con trai luôn có chút gì đó.”

“Anh lo lắng. . . Lại là này.” Thi Dữ Mỹ kinh ngạc. Bà suy nghĩ là, trên danh nghĩa Diệp Kiều Lục cùng Diệp Kính không tính là anh em, nếu như bị người khác biết được ở cùng một chỗ, sẽ ảnh hưởng tới danh dự. Ai biết Diệp Trình Phong trực tiếp hoài nghi Diệp Kính.”Từ nhỏ phẩm hạnh của con trai em đã tốt.”

“Nó rời khỏi em nhiều năm như vậy, còn có thể giống như lúc nhỏ sao?”

“Thằng bé là do em nuôi lớn, em hiểu nó hơn bất cứ ai.” Về mặt Thi Dữ Mỹ nghiêm túc, “Anh không thể bởi vì mười chín tuổi anh có chút gì đó, liền hoài nghi con trai em cũng thế.”

“Em—— bình thường con trai đến tuổi này đều có chút gì đó, không phải là vấn đề của một mình anh.” Diệp Trình Phong dừng lại, “Tóm lại anh phản đối.”

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 17.1

Editor: HeLiX

Chẳng những Diệp Trình Phong phản đối mà ông còn lập tức đến khu trung tâm của đại học H.

Thi Dữ Mỹ thấy ông cuồng cuồng như vậy nên cũng vội vã đi theo.

Diệp Trình Phong tìm đến vài công ty môi giới, miêu tả rõ nhu cầu thuê phòng của mình, sau đó cùng nhân viên môi giới đi xem được sáu phòng.

Tiểu khu bên này, có ít nhất hai phòng.

Nếu là phòng đơn cho thuê thì chỉ có hai loại, một là thuê chung cùng người khác, hai là phòng nhỏ trong phòng lớn.

Mấy năm gần đây thuê phòng đơn rất được ưa chuộng, cung không đủ cầu. Vì vậy các chủ nhà đều dùng phòng lớn rồi ngăn ra thành các phòng nhỏ rồi cho thuê, tính ra tiền thu vào còn cao hơn nếu chỉ cho thuê một phòng lớn.

Loại phòng thuê chung thì Diệp Trình Phong cũng xem qua hai căn, người thuê chung đều là phái nam nên đương nhiên Diệp Trình Phong cũng từ chối.

Còn lại bốn căn khác, nói cho hoa mỹ thì gọi là mỗi phòng một sảnh, nhưng thật ra thì chính là phòng nhỏ trong phòng lớn. Phòng nhỏ hẹp, không có ban công, nhà vệ sinh thì lắp thêm bên ngoài, thậm chí vách ngăn giữa các phòng cách âm cực kỳ kém.

Diệp Trình Phong không cam lòng để cho con gái bảo bối của mình ở trong điều kiện kém như vậy nên đã từ chối tất cả.

Ông và Thi Dữ Mỹ đi hơn một tiếng, thấy tất cả phòng ốc đều là loại cơ sở vật chất quá sơ sài nên cũng rất phiền não.

Người môi giới bên cạnh nói: “Muốn điều kiện tốt hơn cũng có, nhưng giá cao hơn một chút.”

Lúc này Diệp Trình Phong chẳng thiết so đo đất hay rẽ nữa, quyết định theo người môi giới đi thêm một chuyến.

Đúng là Kiến Lâm Tắc Duyệt (*).

(*)kiến lâm tắc duyệt: là một loại mô hình kiến trúc điển hình, bao quanh khu nhà ở là vườn cây. Ở đây tác giả dùng làm tên riêng của khu nhà luôn.

Điều kiện quả thật quá tốt, đi kèm với nó là giá cũng quá cao. Hơn nữa cũng đã có người thuê hai phòng, chỉ còn lại ba phòng lớn.

Diệp Trình Phong lắc đầu.

Thi Dữ Mỹ mỉm cười nói: “Đây chẳng phải tiểu khu Tiểu Kính ở sao.”

Diệp Trình Phong nhẹ nhàng: “Thế em có muốn đến thăm nó không?”

Thi Dữ Mỹ lại cười: “Nó cũng không ở đây hàng ngày. Nếu buổi sáng ngày hôm sau có tiết thảo luận thì nó sẽ ngủ ở ký túc xá.”

Câu nói này làm Diệp Trình Phong tỉnh ra, hỏi lại: “Một tuần có mấy buổi nó không có tiết học buổi sáng?”

“Em chỉ biết buổi sáng thứ ba hàng tuần là không có.” Cái gì không biết bà sẽ không nói.

“Tối nay không thuê được phòng này rồi.” Diệp Trình Phong ngắm nhìn vườn cây cảnh trong tiểu khu.

Tiểu khu này tên là Kiến Lâm Tắc Duyệt, vườn cây cảnh là quan trọng nhất, khắp nơi đều duy trì một màu xanh, di bộ dị cảnh (*).

(*) di bộ dị cảnh: cảnh vật thay đổi theo từng bước chân. Đây cũng là từ trong giới kiến trúc, nói về cây cối sơn thủy... trong vườn đều là tự nhiên mà thành, lối đi được thiết kế khéo léo để người đến thăm có thể thưởng ngoạn vẻ đẹp biến hóa không ngừng.

Ông chuyển hướng sang Thi Dữ Mỹ: “Không thì em thương lượng lại với Diệp Kính một chút, lúc nó ở ký túc xá thì Tiểu Lục đến đây ở, còn lúc nó ở đây thì Tiểu Lục lại trở về nhà, tối muộn về ngủ để sáng hôm sau lên lớp. Dù sao thứ ba hàng tuần đều không lên lớp.”

Thi Dữ Mỹ nhăn mặt: “Sao anh đề phòng con trai em như phòng trộm phòng cướp vậy?”

“Chú ý cách dùng từ.” Diệp Trình Phong vặn lại, “Không phải anh đề phòng con em, mà là anh chỉ đề phòng thanh niên mười chín tuổi. Nghĩa là tất cả thanh niên mười chín tuổi đều phải đề phòng, ALL!”

Thi Dữ Mỹ cười lạnh: “Thế sao anh lại yên tâm để Tiểu Lục ở nhà của con trai em? Không sợ con em nửa đêm canh ba chạy từ ký túc xá về sao?”

“Phẩm hạnh của Diệp Kính được giáo dục rất tốt, anh tin tưởng em.”

“Tin tưởng mà như vậy, nói cho vui miệng sao?”

“Anh để cho hai đứa phân chia thời gian là bởi vì tin tưởng Diệp Kính sẽ không nửa đêm canh ba quay lại. Nhưng để hai bọn nó ở một phòng, anh không tin nó có thể kìm chế được.” Diệp Trình Phong nói, “Anh nhắc lại lần nữa, anh tin tưởng Diệp Kính nhưng không tin tưởng thiếu niên mười chín tuổi. Tất cả chúng, ALL!”

Thi Dữ Mỹ thiếu chút nữa dùng túi xách hành hung, “ALL cái đầu anh ấy.”

Bà về đến nhà, gọi điện thoại thông báo cho Diệp Kiều Lục phương án phân chia thời gian của Diệp Trình Phong.

Diệp Kiều Lục nghe thấy thế liền bối rối, “Có phải ba ba đã quên con có giờ tự học buổi tối?” Lớp tự học buổi tối của đại học H tan học lúc 10h20 tối, Diệp Kiều Lục tính toán nếu đi tới trạm xe là đã hơn 11h, về đến nhà đã là rạng sáng.

Phương án này so với thuê phòng ở còn không đáng tin cậy hơn.

Thi Dữ Mỹ thở than, “Vậy không đến lớp tự học nữa, về học ở nhà.”

“Nhưng con vẫn còn môn học tự chọn nữa. Con đã đăng ký lớp Giám định điện ảnh, phải 9h30 mới tan học.”

“Trước tiên không nhắc đến những thứ này, ngày kia con phải chuyển đi rồi, đồ đạc cứ đem đến chỗ Tiểu Kính đi, còn chuyện thuê phòng thế nào thì để sau rồi tính.” Thi Dữ Mỹ hơi đau đầu.

Diệp Kiều Lục vâng lời, phát hiện hiện tại cũng chỉ còn cách đó.

Thi Dữ Mỹ nói: “À đúng rồi, mẹ phải nói với Tiểu Kính để nó qua trường giúp con dọn đồ. Con cứ hẹn thời gian với nó.”

“Vâng, con cũng vừa gọi anh Nhị Cầu.” Diệp Kiều Lục phấn khích, giấc mơ tam giác sắt của cô sắp thành thực rồi.

“Thế thì tốt rồi.” Thi Dữ Mỹ cười, “Để hai đứa con trai dọn thì sẽ nhanh hơn.”

Mới sáng sớm thứ bảy, Diệp Kiều Lục đã thức dậy. Cô dùng chính ga trải giường của mình để đóng gói đồ đạc, sau đó chờ Diệp Kính và La Tích.

Cô đã hẹn bọn họ lúc 9h sáng.

Diệp Kiều Lục đến trạm xe buýt chờ.

Diệp Kính và La Tích cùng nhau đi đến.

Diệp Kiều Lục nhìn hai người con trai cùng sóng vai bước đến liền cười cười, “Anh Nhị Cầu, Diệp Kính.”

La Tích cũng cười theo, “Tiểu Lục ngốc, đứng dưới ánh nắng cũng không biết mà tránh vào bóng cây.” Nói rồi bước đến gần, đưa tay lên che che phía trên đầu cô.

“Đã đứng được một lúc rồi.” Cô đưa tay bưng kín lấy mặt của mình, sẽ không bị cháy nắng đen thui đi chứ..

“Đi thôi.” Diệp Kính đi đến đây đã đổ không ít mồ hôi, tóc trên trán đã ẩm ướt. “Ký túc xá ở đâu?”

Diệp Kiều Lục lấy ra một khăn giấy ướt đưa tới, “Cậu lau mồ hôi đi trước đã.”

Cậu nhận lấy rồi xé giấy gói.

Cô vội vàng nói, “Đi theo mình, khu trung tâm là địa bàn của cậu, còn bên này là của mình.” Cô vỗ ngực một cái.

Diệp Kính lau mồ hôi.

“Sau này hai khu trường đại học H đều là địa bàn của cậu, tiểu công chúa của chúng ta thật tuyệt vời.” La Tích nói lời này cực kỳ tự nhiên bởi vì cô chính là tiểu công chúa của bọn họ, vừa đáng yêu vừa khiến người ta hoan hỉ. Đến mức ngay cả tên keo kiệt Phùng Hữu Văn cũng sẽ mua đồ ăn cho cô.

Nghe xong lời cậu nói, ánh mắt cô sáng lên, hăng hái cười một cái.

Trên đường đi đến ký túc xá, Diệp Kiều Lục phát hiện có không ít ánh mắt của các cô gái khác phóng đến đây. Cô mím môi, ngược mắt nhìn La Tích.

Hóa ra sức quyến rũ của anh Nhị Cầu lớn đến vậy sao?

Mới đi được khoảng mười phút đồng hồ mà thu được toàn ánh mắt của nữ sinh.

Diệp Kiều Lục nghĩ, câu “chinh phục hàng vạn thiếu nữ” đại khái chính là dùng để hình dung La Tích.

Cô lại bắt đầu lo lắng.

Bài vở trên lớp cô vẫn còn học chưa xong, thi làm gì còn thời giờ để mà cạnh tranh cùng những nữ sinh kia.

Năm đầu tiên Diệp Kiều Lục học hệ công trình, ngoài học tập chỉ có học tập.

Bạn học đi xem ca nhạc, cô ở nhà học.

Bạn học yêu đương, cô cũng ở nhà học.

Các bạn học đặt biệt hiệu cho Diệp Kiều Lục là ‘đọc sách thành điên’. Nhưng cô mặc kệ, cứ cắm đầu cắm cổ học làm các thầy cô giáo rất vui mừng. Đến khi các thầy cô biết được cô học như vậy tất cả cũng chỉ vì để chuyển chuyên ngành thì lại rối rít thờ dài.

Ngày thường Diệp Kiều Lục cũng không qua lại nhiều với các bạn khác phái. Lúc này đột nhiên lại mọc đầu ra hai tên nam sinh, các bạn cùng phòng cũng được mở rộng tầm mắt.

Chu Thái Thái vội vàng quăng quyển truyện qua một bên, chạy tới chào hỏi. Khóe môi nâng lên tới một độ cong hoàn hảo, thành công tạo thành một lớp nguy trang dịu dàng, “Chào hai cậu, mình là Chu Thái Thái bạn cùng phòng với Diệp Kiều Lục.”

La Tích nở nụ cười thoải mái, “Chào cậu.”

Biểu hiện của Diệp Kính lạnh nhạt, câu nói “Bạn cùng phòng của tớ tên là Chu Thái Thái.” đã khắc sâu trong trí nhớ của cậu.

Diệp Kiều Lục ở bên cạnh cười rồi giới thiệu, “Đây là La Tích, còn đây là Diệp Kính. Bạn thân của mình từ hồi nhỏ.”

Bạn thân từ nhỏ, hay còn gọi là thanh mai trúc mã. Chu Thái Thái nghe vậy rất hâm mộ, nhất là hai ‘trúc mã’ kia lớn lên trông cũng không tệ, hơn nữa một người trong đó còn được coi như xinh đẹp tuần tú không người nào có thể so sánh. Ai mà không muốn có cậu bạn thân đẹp trai như vậy.

Diệp Kính không có hứng thú phí thời gian ngồi ở đây nói nhảm vô nghĩa, lên tiếng hỏi: “Mấy cái hòm này đều phải mang đi?”

Diệp Kiều Lục gật đầu, chỉ vào cái hòm trong góc phòng, “Trong hòm này đều là sách, rất nặng. Cậu với anh Nhị Cầu cùng khiêng đi.”

“Này này Tiểu Lục Tử.” La Tích hạ thấp giọng, tiến tới nói nhỏ bên tai Diệp Kiều Lục, “Có người ngoài ở đây, đừng có gọi Nhị Cầu Nhị Cầu nữa.”

Diệp Kiều Lục hiểu liền gật đầu một cái, “VẬY em sẽ gọi là anh La Tích.”

La Tích vỗ bả vai cô tán thưởng, điệu bộ y như coi cô là anh em tốt.

Chu Thái Thái đưa mắt nhìn sang bên Diệp Kính, lúc này cô chợt nhớ tới có lần Diệp Kiều Lục đã từng thổ lộ rằng cô ấy thích một người bạn chơi thân từ nhỏ, rất đẹp trai.

Chu Thái Thái ‘hừ’ một cái thật dài. Bạn học Tiểu Lục này, không nhắc đến thì thôi, nhắc đến rồi lại làm cho người ta kinh ngạc mà. Có một người bạn thuở nhỏ như vậy nên đương nhiên những nam sinh khác không đề vào mắt.

Lúc ba người nói chuyện thì Diệp Kính đã khiêng hòm sách kia ra ngoài.

Diệp Kiều Lục ngậy ngẩn cả người.

La Tích cũng sững sờ, việc đó làm cho cậu cảm thấy khí phách nam nhi của mình trong nháy mắt bị đè bẹp. Cậu lập tức ngừng tán gẫu, lặng lẽ bê hai cái hòm khác.

Chu Thái Thái nhìn chằm chằm bóng lưng của Diệp Kính. Cậu mặc áo phong màu xám tro, nhưng nhìn nửa đoạn cánh tay lộ ra của cậu, cô tưởng tượng ra đường cong trên lưng trắng sau lớp áo, rồi lại tưởng tượng sâu hơn, sâu hơn nữa...

Cô che kín mắt, không dám nhìn nữa.

Đội hai người nam sinh đi ra ngoài, Chu Thái Thái mới kéo Diệp Kiều Lục lại hỏi, “Ngày trước cậu nói thích một thanh mai trúc mã, là một trong hai người này sao?”

Diệp Kiều Lục gật đầu. Tình yêu chân thành là vô địch, cần gì phải giấu giếm giếm giếm.

“Woa! Có phải là cái người siêu cấp đẹp trai kia hay không?” Chu Thái Thái tưởng chừng như sắp hôn mê. Ngày hôm nay gặp Diệp Kính cũng đủ làm cho cô kinh diễm.

Diệp Kiều Lục lại gật đầu, thẳng thắn nói: “Cậu ấy rất anh tuấn, giống như đại hiệp vậy.” Cô nhớ đến lúc La Tích đá cầu quả là uy vũ sinh phong (*), siêu cấp đẹp trai.

(*) uy vũ sinh phong: ví von một nhân vật có phẩm chất anh hùng hoặc người có tài có chí, có ảnh hưởng lớn với xã hội.

“Minh hiểu rồi.” Chu Thái Thái đầu chỉ có hăm mộ, mà còn thực sự hận. Khuôn mặt kia, dáng người kia. “Đối với một trúc mã như vậy, ai có thể sở hữu độc quyền chứ. Ai cũng đều không thể!”

Thấy bạn cùng phòng tán thành, Diệp Kiều Lục cười.

Mới vừa nói xong, một người bạn cùng phòng khác vội vàng chạy vào, vừa vào đến cửa ký túc xá đã ồn ào, “Thái Thái, mình vừa gặp được một anh siêu cấp đẹp trai! Nếu như mình té xỉu ở trước mặt anh ấy, có khi nào anh ấy sẽ lập tức ôm lấy mình không. Rồi sau đó hình ảnh bắt đầu xoay xoay.”

Chu Thái Thái cười chế nhạo, “Xin hãy thận trọng giữ gìn hình tượng, cậu ta là đối tượng của Tiểu Lục.” Cô quay qua Diệp Kiều Lục, “Tiểu Lục cậu phải coi chừng trúc mã nhà cậu đấy.”

Diệp Kiều Lục thận trọng gật đầu, ý thức được nguy cơ.

“Còn nữa.” Chu Thái Thái nghiêm túc đứng tiêu chuẩn, “Cậu đó, phải chăm sóc tốt cho bản thân. Nếu như gặp được bạn học tốt giống như mình thì nhất định phải giữ chặt không buông. Mình không muốn thấy cô gái ngọc bị ức hiếp, nên nếu như cậu có điều gì uất ức thì cứ nói cho mình biết, mình giúp cậu nghĩ biện pháp.

“Cám ơn cậu.” Diệp Kiều Lục cười. Cô biết mình rất may mắn, cuối cùng có thể gặp được bằng hữu thật lòng yêu quý mình.

Cô rất trân trọng phần may mắn này.

--

Xe tải của công ty dọn nhà đến trễ.

Diệp Kính và La Tích để đồ đạc vào vị trí đã giao hẹn rồi đi đến chỗ có bóng cây đứng chờ.

Chuyện Diệp Kiều Lục dọn đến ở cùng Diệp Kính làm La Tích rất bất ngờ, nhưng vẫn trong phạm vi lý giải của cậu. Dù sao Diệp Kính và Diệp Kiều Lục cũng có nhiều mối quan hệ thông qua Thi Dữ Mỹ. Hơn nữa hồi còn nhỏ Diệp Kiều Lục cũng ở cùng Diệp Kính ở phố Hương Sơn.

La Tích cười ha ha vịn lấy bả vai Diệp Kính, “Chăm sóc thật tốt cho Tiểu Lục Tử nhé.”

Diệp Kính khẽ đẩy tay La Tích ra.

La Tích móc ra một bao thuốc lá đưa tới, “Hút một điếu không?”

Diệp Kính lắc đầu, “Không hút thuốc.”

La Tích kẹp lấy một điếu, châm thuốc rồi nói, “Đừng trách mình không nhắc nhở cậu, không được sinh tâm tà niệm. Trong phòng tắm, phòng ngủ cấm lắp mấy loại camera lén lút, nhìn trộm Tiểu Lục Tử của mình.”

Diệp Kính lạnh lùng, “Mình không có sở thích này.”

“Không có là tốt, dù sao cô ấy cũng gọi mình một tiếng anh, nên cả đời này mình sẽ coi cô ấy là em gái.” La Tích thở ra một đám khói thuốc.

“Thế thì cậu đón cô ấy đến ở cùng đi.”

“Mẹ cậu không đánh chết mình sao.” La Tích liếc Diệp Kính một cái, “Phải rồi, hai người cậu cùng ra cùng vào, lại học cùng lớp, nhưng đừng để tạo ra mấy cái tin đồn nhảm nhí. Cô ấy vẫn còn là một đứa trẻ, dễ truyền ra không tốt. Hơn nữa... còn phải đề phòng biến thái.”

“Mình biết rồi.” Diệp Kính đứng lùi vào trong, thời tiết hôm nay ngay cả trong bóng cây cũng thấy nóng.

La Tích còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhìn thấy Diệp Kiều Lục đeo ba lô ở phía xa chạy tới, cậu liền cười, “Tiểu Lục ngọc này.”

Diệp Kính nhìn theo.

Chỉ thấy làn váy cô tung bay, tràn đầy nét cười. Trên mặt hai má hồng hồng, dưới hoi nóng còn đỏ hơn.

“Anh Nhị Cầu.” Cô gọi to.

La Tích thiếu chút nữa nuốt ngược khói thuốc vào miệng, “Đã nói là ở nơi công cộng thì đừng có gọi tên này.” Cậu quay sang Diệp Kính, “Cậu có thể giúp mình đồng ý một tiếng không?”

Đương nhiên Diệp Kính không chịu.

La Tích nhìn về mặt Diệp Kính, lắc đầu thở dài, “Lúc nào thì mình mới có thể tu luyện tới cảnh giới hi nộ vô thường như cậu đây.”

“Kiếp sau đi.” Diệp Kính nói.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 17.2

Editor: HeLiX

--

Toàn bộ hòm đồ của Diệp Kiều Lục đều chất đống ở phòng khách của căn hộ 1001.

Cô ngã vào ghế salon, “Mệt quá đi.”

La Tích vỗ vỗ ghế salon, “Ngồi lại, con gái ngồi cũng phải chú ý hình tượng.” Cậu có một cô em gái ruột nên hàng ngày đều có thói quen làm anh cả, nhìn thấy cô gái co quắp thành búp nhão liền không nhịn được mà giáo huấn vài câu.

Diệp Kiều Lục lập tức ngồi thẳng dậy. Cô liếc nhìn Diệp Kính với vẻ mặt trầm lạnh, nói: “Diệp Kính, buổi chiều mình thu dọn đồ đạc tiếp được không? Tối qua mình sắp xếp cả đêm nên giờ mệt quá.” Cô biết cậu ghét đồng bừa bãi ở đây.

Diệp Kính xoay người đi ra ngoài, “Chừng nào cậu thu dọn xong thì mình quay về.” Thực sự cậu không nhịn được khi nhà của mình giờ lại loạn thành ra

như này.

Diệp Kiều Lục bĩu môi.

La Tích vội vàng nói, “Không sao, anh Nhị Cầu thu dọn với cậu.”

Đợi đến khi Diệp Kính đi khỏi, Diệp Kiều Lục mới lên tiếng, “Diệp Kính nghiêm sạch sẽ, không trách cậu ấy.”

La Tích mở hòm sách nặng nhất ra, “Con gái nào mà chịu được loại tính nết như vậy.”

“Đúng vậy.” Diệp Kiều Lục ngồi lên tay vịn của ghế salon, dùng lưỡi dao rạch băng dán mở hòm ra, “Ít nhất cũng phải thông tình đạt lý giống như mình mới được.”

Nghe nói như thế, nét mặt La Tích thoáng ngưng đọng, “Tiểu Lục Tử, bây giờ cậu ở lại chỗ này nên mình sẽ nói cho cậu tỉnh ngộ.”

Cô cười, “Vâng, anh Nhị Cầu nói đi.”

“Năm ngoái Diệp Kính... chọc phải một kẻ biến thái.” La Tích cảm thấy dùng hai chữ “biến thái” là rất thỏa đáng.

Diệp Kiều Lục kinh ngạc.

“Là nữ sinh trường ta.” La Tích nhìn về mặt ngây thơ của Diệp Kiều Lục, cảm thấy vẫn phải nói rõ ràng một chút. “Cô gái đó tên là Tiền Tú. Lúc Diệp Kính tới ký túc xá tìm mình đã gặp mặt cô ấy. Cô ấy theo đuổi Diệp Kính hơn nửa năm nhưng không theo được. Mình cũng bị cô ta làm phiền muốn chết.”

La Tích rất vô tội. Chỗ ở của cậu ở trong một tòa nhà lớn, nam nữ ở chung. Nữ sinh ở tầng sáu trở lên, còn cậu ở tầng bốn. Cũng bởi vì cậu quen biết Diệp Kính nên cứ vài hôm Tiền Tú lại tới quấy rầy cậu, cậu có tránh cũng tránh không xong.

May mắn là sau khi lên năm thứ hai đại học, ký túc xá của nam sinh di chuyển, La Tích cũng rời khỏi khu ký túc xá đó.

“Cô ta là một kẻ du thủ du thực, khí chất giang hồ rất nặng nề.” Tiền Tú coi tất cả nữ sinh đến gần Diệp Kính là tình địch, đã từng dùng những thủ đoạn bất chính để uy hiếp vài nữ sinh, khiến cho mấy người đó không dám nhìn Diệp Kính lấy một cái.

Diệp Kiều Lục kinh ngạc, động tác thu dọn cũng dừng lại.

La Tích nhớ lại: “Trên vai trái Tiền Tú có xăm một con hổ, mùa hè cô ta đều thích mặc áo hai dây, nếu như cậu nhìn thấy thì hãy mau chóng tránh ra thật xa.”

Diệp Kiều Lục khẽ hỏi: “Là... xã hội đen sao?”

“Cũng không hẳn, chỉ là buông thả hơn so với chính thống thôi.” Nói đến đây La Tích cười cười, “Sau đợt phân ban tháng năm thì không thấy cô ta quẩn lấy Diệp Kính nữa, có lẽ đã tìm được mục tiêu mới. Thế nhưng đề phòng một chút vẫn tốt hơn.”

“Anh Nhị Cầu, có khi nào cậu cũng gặp phải loại nữ sinh như thế theo đuổi không?”

“Mình không có xui xẻo như vậy.” Chẳng qua cậu chỉ là dạng đẹp trai thông thường, còn lâu mới sánh bằng cái loại xinh đẹp quá mức như Diệp Kính.

Diệp Kiều Lục thở ra một hơi, “Anh Nhị Cầu, mình muốn sau khi tốt nghiệp đại học mới tính đến chuyện yêu đương.” Ngành kiến trúc học năm năm, cô ra xã hội muộn hơn cậu. Nếu như chờ cô thì nghiên cứu sinh thì còn càng muộn hơn, không biết La Tích có thể đợi thân đến lúc đó hay không.

“Tốt.” La Tích cười ha hả, “Tiểu Lục Tử hãy học tập cho tốt, anh Nhị Cầu ủng hộ cậu, sau này hãy làm một kiến trúc sư xinh đẹp.”

“Cám ơn anh Nhị Cầu.” Cô nhướn miêng cười.

Trước tiên làm một kiến trúc sư xinh đẹp, sau đó lại làm một cô dâu xinh đẹp.

Một tương lai tươi đẹp.

--

Đến tối vẫn không thấy tin tức gì của Diệp Kính.

Lúc Diệp Kiều Lục gọi điện thoại đến, cậu hỏi cô đã dọn dẹp sạch sẽ hay chưa.

Cô nhìn quanh phòng khách bữa bọn, nói là vẫn chưa.

Cậu liền không quay về, nói “Ngày mai mình gọi người nhân công làm việc theo giờ đến thu dọn, cậu đừng đụng tay vào.” Rồi cúp điện thoại trước.

Diệp Kiều Lục có muốn làm cũng chẳng có sức. Cô mệt mỏi đến mức trải giường xong liền trực tiếp ngã xuống nằm.

Cô chọn gian phòng dành cho khách để ngủ, ngay cạnh phòng ngủ chính của Diệp Kinh.

Cửa phòng ngủ chính đang đóng, Diệp Kinh không có ở đây nên cô không mở ra. Đây là lễ phép căn bản mà Thi Dữ Mỹ đã dạy cô.

Cô lẳng lặng nằm trên giường. Đúng như suy nghĩ lúc trước, một mình ngủ ở căn nhà lớn thế này, trống rỗng đến phát hoảng.

Nhưng cũng tạm được, nệm giường độ cứng vừa phải, rất thoải mái.

Diệp Kiều Lục nằm giang tay giang chân thành hình chữ đại (大).

Ngày mai cô sẽ phải đi học, tâm tình vừa phấn chấn lại vừa hơi căng thẳng. Khoa Kiến trúc đại học H là bộ môn chuyên ngành của tỉnh, có thể đồ vào đây đều không phải loại người bình thường. Cô sẽ phải cố gắng.

Cô cong lên khước miệng rồi dần dần ngủ.

Ngày hôm sau Diệp Kiều Lục ngủ thẳng đến 9h.

Vừa mở mắt, cô cảm thấy hơi ngơ ngác. Đến khi tỉnh táo cô mới xuống giường kéo rèm cửa sổ ra.

Bên ngoài vườn cây là tiếng chim hót rộn ràng, cây cối um tùm xanh tốt.

Cô ra khỏi giường rửa mặt, sau đó vào phòng bếp lục tìm đồ ăn.

Mặc dù đây là nhà của Diệp Kinh nhưng Diệp Kiều Lục tuyệt đối không khách khí. Cô muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, không hề coi mình là người ngoài.

Ăn được một nửa, chuông cửa vang lên.

Cô chạy ra mở cửa.

Đứng bên ngoài là một phụ nữ khoảng chừng 24-25 tuổi. Thoạt đầu gặp Diệp Kiều Lục cô ấy hơi sừng sốt một chút, sau đó hơi cúi người, “Tôi là nội trợ gia đình, đến đây hàng ngày để dọn dẹp vệ sinh.”

Diệp Kiều Lục nhớ đến cuộc điện thoại tối qua của Diệp Kinh liền mở cửa.

Người phụ nữ tự mình chuẩn bị dép lê, đi vào nhà liền đổi qua. Sau đó cô ấy mở thùng dụng cụ của mình lấy giẻ lau ra.

Dọn sạch phòng bếp, mắt hấn một tiếng đồng hồ.

Rốt cuộc Diệp Kiều Lục cũng hiểu tại sao phòng bếp này có thể không dính lấy nổi một hạt bụi.

Dọn dẹp lau chùi một hồi, cuối cùng nhà Diệp Kinh cũng khôi phục lại vẻ gọn gàng sạch sẽ.

Diệp Kiều Lục hỏi cậu có quay về hay không.

Đáp án vẫn là không. “Mình ngủ ở ký túc xá, ngày mai cậu nhớ dậy sớm. Cậu đi rất chậm, đến trường cũng phải mất nửa tiếng.”

“Cậu không quay lại dạy bù mình sao?” Cô tha thiết mong chờ cậu phở biến kiến thức, ai dè ngay cả bóng dáng cậu cũng không thấy đâu.

“Cậu cứ đọc sách trước đi, cái gì không hiểu thì hỏi.” Cậu trả lời tuyệt tình lạnh nhạt.

Mặt tròn của Diệp Kiều Lục thoáng dẹt ra.

--

Khoa Kiến trúc, lớp một có hai học sinh chuyên chuyên ngành.

Lớp trưởng phát biểu lời hoan nghênh.

Các bạn học vỗ tay nhiệt liệt.

Diệp Kiều Lục coi như được gia nhập vào một tập thể lớn.

Cùng chuyển vào lớp một với cô là Trâu Tượng.

Hai bạn học mới tự giới thiệu mình xong, tiết Mỹ thuật liền bắt đầu.

Diệp Kiều Lục vốn định ngồi sát cạnh Diệp Kính, nhưng cậu ngồi cạnh cửa sổ, bên cạnh đã có hai bạn nữ vây quanh.

Diệp Kiều Lục cũng đành thôi, tự mình tìm một góc độ để vẽ tương đối tốt mà ngồi xuống.

Trâu Tượng đặt giá vẽ ở bên cạnh cô, sau khi ngồi xuống khẽ nói, “Bạn học.” Vẫn là giọng nói truyền cảm (*), đúng tiêu chuẩn quốc ngữ.

(*) nguyên gốc là giọng nói từ tính, ý chỉ những giọng nói rất có sức quyến rũ, trầm, khàn, dễ nghe dễ cảm động, làm cho người nghe thấy thoải mái, hấp dẫn.

Diệp Kiều Lục quay đầu, “Ừ?”

Cậu nhếch miệng cười, “Mình quên không mang theo màu nước, có thể dùng chung với cậu không?”

“Không thành vấn đề.” Cô kéo ghế ra để vào giữa hai người, rồi lại đặt hộp màu lên trên, “Thế này tiện cho cả hai cùng sử dụng.”

“Cảm ơn.” Trâu Tượng nhìn chằm chằm mặt cô, hơi hạ giọng, “Thiếu chút nữa mình phải đến lớp hai, cậu có biết tại sao mình lại xin phụ đạo viên cho tới lớp một không?”

Diệp Kiều Lục hơi ngạc nhiên, “Tại sao?” Cô cho rằng học lớp nào đều là do thầy cô bố trí

Cậu nghiêng người, nói ra từng chữ êm dịu như tiếng thở, tạo nên một cảm giác mập mờ. “Bởi vì cậu ở đây.”

Trâu Tượng nói xong rồi nhìn cô chằm chằm. Cậu cho rằng cô sẽ mặt đỏ tai hồng, thẹn thùng không nói lên lời. Không ngờ cô chỉ nhìn cậu một cái rồi quay đầu đi, đặt bút vẽ về.

Phản ứng này không nằm trong tính toán của cậu. Loại giọng nói mê hoặc đêm khuya này của cậu có thể dễ dàng kích động tâm hồn thiếu nữ.

Thế nhưng đối với cô, ngay cả trong đáy mắt cũng không có chút nào gọn sóng.

Ý cười châm biếm trên mặt Trâu Tượng càng sâu hơn, lẩm bẫm: “Omoshiroi” (tiếng Nhật nghĩa là Thú vị).

Cậu lấy bút vẽ ra, ngay lúc Diệp Kiều Lục đưa tay chọn màu, cậu cố ý dùng đầu bút chọc vào cùng một chỗ với đầu bút của cô.

Diệp Kiều Lục nghĩ là cậu vô ý.

Vậy mà lần thứ hai cô chấm màu cũng lại đụng phải đầu bút của cậu.

Cô buồn bực. Cô có lòng tốt cho cậu dùng chung màu vẽ, vậy mà cậu cứ gây rối. “Trâu Tượng, cậu đừng có làm loạn.”

“Ôi, mình không cẩn thận, xin lỗi cậu.” Lời nói nghe rất có thành ý.

Về sau, đúng là Trâu Tượng không hề lên lút trêu chọc cô nữa.

Tiết Mỹ thuật đến 11h40 mới tan lớp.

Lúc 11h, Diệp Kiều Lục bắt đầu thấy đói bụng. Cô dùng tất cả lực chú ý để tập trung vào vẽ tranh, chống lại cơn đói.

Chuông tan học vừa vang lên, cô ngoảnh đầu lại nhìn Diệp Kính.

Trùng hợp chính là cậu cũng đang nhìn cô.

Cô quên nạp tiền vào thẻ com, nên chỉ còn dư lại năm mao tiền (nửa nhân dân tệ). Buổi trưa cô lại phải tìm cậu đánh chén chùa một bữa.

Diệp Kiều Lục nhớ tới lời của La Tích, không được để cho người ngoài biết cô đang ở nhà Diệp Kính, nếu không sẽ bị cô gái có hình xăm hổ uy hiếp.

Vậy thì có phải giả vờ như trước kia hai người không hề quen biết hay không, như thế mới không thể gây ra thù hận?

Nghĩ đến đây, Diệp Kiều Lục đứng dậy. Cô đi khắp nơi nhìn ngó một chút, làm bộ như đang tán thưởng các bạn học vẽ tranh. Vừa đi vừa nhìn, liền đi tới bên cạnh Diệp Kính.

Nhìn bản vẽ của cậu, đáy lòng cô than thở. “Cậu vẽ đẹp thật.” Đối với hoàn cảnh trước mắt thì đây hoàn toàn là một câu nói rất đột ngột.

Hai nữ sinh ngồi gần Diệp Kính nhất cũng quay đầu nhìn về phía Diệp Kiều Lục.

Diệp Kiều Lục chờ Diệp Kính trả lời.

Cậu lại không nói tiếng nào.

Cô đành phải tự biên tự diễn, “Bạn học, bạn tên là gì?”

Diệp Kính quay đầu, nhìn vào ánh mắt lấp lánh của cô. “Diệp Kính.”

Diệp Kiều Lục cười, cô biết Diệp Kính sẽ không để cho cô tự làm trò cười. “Khéo thật,” cô cố tỏ ra kinh ngạc, “Ba trăm năm trước chúng ta là người một nhà.”

Hai nữ sinh bên cạnh đã xác định Diệp Kiều Lục là muốn bắt chuyện với Diệp Kính, hơn nữa công phu bắt chuyện cũng cực kỳ kém. Với tính tình của Diệp Kính mà nói, quá nửa là sẽ không thèm để ý đến.

Thế nhưng Diệp Kính lại mở miệng nói chuyện, hơn nữa còn là tiếp lời của Diệp Kiều Lục, nói: “Phải, rất khéo.”

“Đây chính là duyên phận mà.” Diệp Kiều Lục cảm thấy bụng mình ngày càng đói hơn. “Vì cái duyên phận này, cậu không mời mình ăn cơm sao?”

Hai nữ sinh kia cảm thấy Diệp Kiều Lục này da mặt dày hơn tường thành mất rồi.

Diệp Kính đặt bút vẽ xuống, đẩy nắp hộp màu lại, “Đi thôi.”

Diệp Kiều Lục lập tức trở về thu dọn bút màu tranh vẽ.

Hai nữ sinh kia cũng thấy không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Kính rất thu hút người khác phái, thế nhưng lại đối xử với người khác phái vô cùng lạnh nhạt. Nữ sinh có ý với cậu, từ đại học H đến đại học D, số lượng đã không thể đếm được. Thế nhưng một người cậu cũng không đáp lại.

Diệp Kiều Lục vừa tới đây ngày đầu tiên, lại dựa vào cái kẻ rách nát là cùng họ Diệp với cậu mà thẳng thắn hẹn cậu đi ăn cơm.

Quả thật là kỳ tích.

--

2h30 chiều còn có tiết học.

Diệp Kính không muốn ra ngoài, liền đến nhà ăn trong trường.

Nhà ăn tầng ba, có một cửa hàng nhỏ.

Lúc này Diệp Kiều Lục chẳng còn tâm tư nào mà giữ khoảng cách với Diệp Kính, cô kích động chia sẻ tâm trạng trên lớp cho cậu. “Đây là tiết Mỹ thuật đầu tiên của mình ở trường đại học.”

“Vẽ thế nào rồi?”

“Vẫn tốt. Nghỉ hè mình sẽ đăng ký lớp màu nước.”

Đúng lúc này Diệp Kiều Lục đột nhiên phát hiện, trước mắt chạm phải cái nhìn của rất nhiều nữ sinh phóng đến đây. Cũng giống y như hôm dọn nhà.

Cô quay đầu nhìn Diệp Kính.

Cô biết, cậu từ bé đã xinh đẹp. Sau khi lớn lên ngũ quan càng rõ nét. Cô nhìn độ cong của gò má này, đẹp tựa như trong tranh.

Không chỉ anh Nhị Cầu chinh phục hàng vạn thiếu nữ, Diệp Kính cũng có loại tiềm chất này. Cô lập tức tự hào với tam giác sắt của mình.

“Diệp Kính, nghe anh Nhị Cầu nói có rất nhiều nữ sinh theo đuổi cậu.” Diệp Kiều Lục hôm nay buộc tóc đuôi ngựa, vung vẩy theo từng bước chân. “Cậu thích kiểu con gái thế nào?”

“Không biết.” Diệp Kính dừng bước trước cửa hàng thịt bò, “Hôm nay ăn ở tiệm này.”

Cô gật đầu, nói tiếp, “Mình cảm thấy cậu phải tìm một người sôi nổi. Nếu như bạn gái cũng điềm đạm ít nói thì sẽ biến thành hai đứa trẻ tự kỷ mất.”

Cậu bước vào cửa tiệm.

“Cậu còn phải tìm một người tính khí tốt giống như mình, nếu không sẽ bị cậu làm cho tức chết.”

Cậu lười phải tiếp thu lời của cô.

Hai người vào ngồi ở phía sau, Diệp Kiều Lục thuận tay làm nóng hai bộ đồ ăn, sau đó rót hai chén trà. “Khi nào thì cậu quay lại Kiến Lâm Tắc Duyệt?”

“Tối nay.”

“Vậy thì buổi tối cậu bỏ túc cho mình một khóa đi.” Cô chỉ tập trung chính vào bài vở và bài tập.

Cậu uống một hộp trà. “Cậu không phải trở về nhà sao?” Trà này rất chất nên cậu bỏ xuống.

“Mình không về.” Diệp Kiều Lục nâng chén trà lên, uống hơn nửa chén, “Mình nói với mẹ là buổi tối có lớp học tự chọn, tan học rất muộn.”

Ngón tay Diệp Kính gõ lên chén trà một cái, “Vậy mình trở về ký túc xá ngủ.”

Cô trừng mắt, “Cậu phải dạy thêm cho mình chứ.”

Cậu nhìn vụn lá trà trong chén, “Vậy giải thích thế nào với ba cậu?”

Lúc này đầu óc Diệp Kiều Lục xoay chuyển, “Mình nói với ba là cậu nhường nhà lại cho mình rồi đến ký túc xá ngủ.”

Cậu ngược mắt nhìn cô, “Không chỉ nói với ba cậu, mà còn phải nói với mẹ mình.”

Cô chột bưng tỉnh. Nếu ngộ nhờ mẹ nói lỡ miệng thì lộ mất. “Vẫn là cậu suy nghĩ chu đáo.” Có lẽ đây chính là sự khác biệt giữa thành tích thi tốt nghiệp trung học, cậu 802 còn cô 742.

Cô phải chăm chỉ học tập để thu hẹp khoảng cách.

Sau khi ăn xong, Diệp Kiều Lục gọi điện thoại cho Thi Dữ Mỹ.

Thi Dữ Mỹ vừa nghe con trai mình vì con gái mà phải đến ký túc xá, trong lòng rất phức tạp. Đứa con trai này của bà đúng là quá biết điều, khiến cho bà đau lòng. “Ủy khuất Tiểu Kính rồi.”

Lúc này Diệp Kiều Lục cũng cảm thấy mình bắt nạt Diệp Kính quá mức rồi. Ăn của cậu, uống của cậu, còn ở nhà của cậu luôn. Cô tiết kiệm được chi phí ăn uống, hại cậu phải chịu gấp đôi chi phí.

Sau khi cúp điện thoại, cô nói, “Diệp Kính, mình chịu cho cậu một chút tiền thuê nhà nhé.”

“Chịu bao nhiêu?”

“200 đồng thì thế nào?” Tiền sinh hoạt một tháng của cô là 800 đồng, tạm thời chỉ có thể đưa một phần tư.

Diệp Kính đồng ý.

--

Buổi tối lúc Diệp Kiều Lục cùng Diệp Kính trở về nhà, cô nhớ lại một chuyện.

Cô nhìn hai gian phòng liền nhau. “Mẹ nói, nam nữ khác biệt, phòng của mình cậu phải gõ cửa mới được vào đó.”

“Ừ.” Diệp Kính ném cặp sách xuống, “Nhớ khóa cửa.”

Sau đó cô đi ra ban công, “Sau này quần áo của mình phơi ở chỗ nào?”

“Ban công.” Cậu ngồi xuống ghế salon.

Diệp Kiều Lục đang nhìn đồng quần lót áo lót của mình tối qua thay ra, ho khan hai cái nói: “Như thế chẳng phải là phơi chung với đồ của cậu sao.”

“Nếu không thì cậu nghĩ sẽ phơi ở đâu?” Cậu liếc mắt nhìn về phía giá phơi đồ ngoài ban công, hiểu ý của cô. Cậu không thèm đếm xỉa đến, “Mấy cái đồ lót đủ màu sắc kia, ngày xưa ở nhà mình đã thấy nhiều rồi.”

“Vô lễ chó nhìn.” Cô giáo dục cậu, “Cậu không thể nào nhìn cứ chằm chằm đồ lót của mình như vậy.”

Diệp Kính chuyển tầm mắt sang TV, với lấy điều khiển bật TV lên.

Cô nói: “Hai phòng vệ sinh, chúng ta chia ra dùng.” Trong phòng ngủ của cậu có cả phòng tắm lẫn nhà vệ sinh tiêu chuẩn. Còn cô dùng nhà vệ sinh cho khách.

“Ừ.” Cậu nhàn nhả ngả mình vào chỗ tựa lưng, ánh mắt như có như không nhìn về phía cô, “Cậu có muốn đổi đến ở phòng ngủ chính hay không?”

Diệp Kiều Lục lắc đầu, “Trong phòng đó đều là đồ đạc của cậu, chuyển qua chuyển lại phiền phức lắm.”

“Ồ phòng trong tương đối tốt, có cả bồn tắm. Cậu thích tắm như vậy, đổi phòng chính cho cậu.”

“Có bồn tắm?” Cô cười, lập tức muốn vào xem.

Diệp Kính nhanh chóng bay qua ghế salon, giữ cô lại trước cửa phòng.

Cô kinh ngạc quay đầu lại.

Cậu buông tay ra. “Khóa cửa, chìa khóa ở chỗ mình.”

Đôi mắt hạnh của cô đối diện với mắt phượng của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 18

Editor: HeLiX

Diệp Kiều Lục khó hiểu nhìn Diệp Kính.

Từ trước đến nay Diệp Kính luôn bình tĩnh thờ ơ, cô chưa bao giờ thấy cậu luống cuống thế bao giờ.

Cô định mở miệng hỏi nhưng đột nhiên hiểu ra.

Cũng giống như cô có tâm sự của thiếu nữ, thì khi trưởng thành Diệp Kính cũng có tâm tình của thiếu niên. Có lẽ cậu cũng giống cô, không thích quần lót của mình bị người khác nhìn thấy. Cô trưởng thành thì cậu cũng trưởng thành, bọn họ đều có những bí mật riêng.

Nghĩ đến đây, Diệp Kiều Lục nở nụ cười, “Mình không đòi phòng nữa đâu.”

“Chẳng phải cậu thích tắm bồn sao?” Năm chín tuổi ở nhà cậu, cô đã từng nói căn nhà của cô rất lớn, có cái bồn tắm cũng rất to. Cô thích ở bên trong ngâm mình nghịch bong bóng xà phòng.

Từ ngày không còn nhà lớn, cô không được nghịch nữa.

“Tắm vòi sen cũng có thú vui của tắm vòi sen. Nơi này rất lớn, tắm đứng cũng thoải mái.” Nói đến đây, cô lộ vẻ xúc động, bỗng nhiên cầm lấy tay cậu, “Diệp Kính, cậu đúng là một người tốt.”

Từ nhỏ đến lớn, cậu đều nhường nhịn cô. Hiện tại nhà cũng cho cô ở, còn muốn đổi bồn tắm lớn cho cô được tắm bồn. Cậu cứ lương thiện như thế này, cô rất lo lắng cậu sẽ bị người xấu bắt nạt.

Từ về thương tiếc trong ánh mắt cô, Diệp Kính nhìn ra được cô đang suy nghĩ cái gì. Cậu không tránh ra, để mặc cho cô nắm tay.

Diệp Kiều Lục nhanh chóng buông tay ra, lòng bàn tay cô rất dễ đỏ mề hôi, nếu nắm chặt như thế sẽ làm dính mồ hôi lên tay cậu mất.

Cô đoán, cậu phải đi rửa tay ngay.

Quả nhiên Diệp Kính đi lướt qua cô, mở cửa phòng ngủ đi vào rồi sau đó lại đóng chặt. Sau đó thì nghe thấy trong phòng loáng thoáng có tiếng nước ào ào truyền đến.D@Đ#L\$Q%Đ^^

Diệp Kiều Lục nhìn tay nắm cửa phòng ngủ chính.

Hình như Diệp Kính cũng không hề tra chìa vào ổ khóa để mở cửa...

Những suy nghĩ trong lòng cô đã được chứng thực. Quả thực là cậu không muốn cho cô tùy tiện xông vào phòng, nên mới lừa cô rằng cửa đang khóa. Xem ra tâm sự của thiếu niên này cũng có rất nhiều bí mật.

Hay là cậu cũng có quần lót đủ màu sắc nhì...

Diệp Kính tắm rửa sạch sẽ, lúc đi ra thì Diệp Kiều Lục đang ở trong phòng đọc sách.

Cô ở nhà không có thói quen đóng cửa phòng, hiện tại cũng không có.

Cậu đứng ở ngoài, gõ cửa một cái.

Cô quay đầu lại, “Chùng nào thì cậu dạy bù cho mình?” Cô giờ quyển sách đang cầm lên.

“Hơn mười giờ rồi, ngủ sớm một chút đi. Sáng mai mình không có giờ học, lúc đó sẽ bỏ tức cho cậu.” Tóc Diệp Kính mới khô được một nửa nên trông hơi lộn xộn, làm giảm bớt sự lạnh nhạt hàng ngày.

Ở nhà cậu luôn mặc áo T-shirt cổ chữ V tương đối sâu, lộ ra nửa đoạn xương quai xanh, vừa không quá bằng phẳng, vừa không quá lõm, nông sâu vừa phải, còn có cả một viên thủy châu đọng lại trên cổ.

Đường nét của xương quai xanh in hằn ra bên ngoài áo T-shirt, như ẩn như hiện.

Nếu như Chu Thái Thái ở đây nhất định sẽ thét chói tai cho xem.

Nhưng lúc này điều Diệp Kiều Lục nghĩ đến chính là: “Sáng sớm mai ăn cái gì vậy?”

“Cháo.” Thái độ của cậu trở nên lạnh nhạt. “Ngày mai cậu dậy sớm một chút, lấy gạo mà nấu. Tiền gạo không cần phụ, cứ bỏ sức lực ra là được.”

Cô gật đầu đồng ý, cứ có cái ăn là cô yên tâm. “Sau đó cô để sách xuống, ‘Mình cũng phải đi tắm.’”

“Ừ.” Diệp Kính xoay người đi vào phòng ngủ chính.

Lúc này cậu không đóng cửa.

Đúng lúc Diệp Kiều Lục đang cầm quần áo đi ra ngoài, tranh thủ liếc mắt nhìn bên trong một cái.

Không thấy quần lót đủ màu sắc.

Chỉ có chăn màu xanh lục cùng với ga trải giường.

Cô không dám nhìn lâu, chỉ sợ nhìn thấy bí mật của cậu khiến cho cậu không thích.

Diệp Kiều Lục tắm nước nóng rất đặc ý.

Kỷ túc xá ngày trước của cô là dùng máy nước nóng bằng năng lượng mặt trời, lúc trời đẹp thì nhiệt độ muốn bỏng người, lúc trời đầy mây thì nhiệt độ không khác gì nước đá.

Vẫn là ở nhà luôn thoải mái nhất.

Cô cột tóc lại, mặc áo ngắn tay quần cụt đi ra khỏi phòng tắm. “Diệp Kính, máy giặt của cậu mình có thể sử dụng không?”

“Ừ.” Cậu đáp lại.

Nhìn thấy cô lộ rõ hai cánh tay cùng bắp đùi, cậu đóng cửa phòng lại.

Thấy vậy, Diệp Kiều Lục cũng tự nhắc nhở mình, buổi tối nhớ khóa cửa.

Sáng hôm sau, hai người đều dậy sớm.

Ăn xong bữa sáng, Diệp Kiều Lục lại bắt đầu học bù.

Lúc này điều Diệp Kính không nghĩ tới chính là cô gái ngốc trước mặt mình, ở mười năm sau lúc mà giới kiến trúc lâm vào thời kỳ sa sút, cô ấy lại có thể đón nhận khó khăn mà vươn lên, tạo ra vinh quang và huy hoàng thuộc về chính cô.

Ở vào thời khắc đó, người đầu tiên Diệp Kiều Lục cảm kích chính là người đã đưa cô vào giới kiến trúc, Diệp Kính.

Là cậu nói cho cô, chẳng qua kiến trúc chỉ là một lớp vỏ, nòng cốt bên trong chính là nhân văn.

--

Tiết học đầu tiên của buổi chiều hôm đó là nguyên lý cơ bản của thiết kế kiến trúc.

Diệp Kính và Diệp Kiều Lục tách nhau đi ra.

Diệp Kiều Lục vừa bước vào tòa nhà của học viện kiến trúc, bất chợt bị một người vỗ vai từ phía sau.

Cô sợ hết hồn, quay đầu lại.

Trên lưng đang đeo thước chữ T, suýt chút nữa thì đập vào Trâu Tượng.

Cậu nhanh chóng lùi lại phía sau, nở ra nụ cười phóng khoáng lãng lợ, “Diệp Kiều Lục? Mình nhớ tên cậu là như thế phải không?”

Cô gật đầu, sau đó nói: “Cậu... cậu vừa dọa mình sợ.”

“Ồ, thật không phải.” Nụ cười của Trâu Tượng hơi phai nhạt, “Thật giống như lần nào mình và cậu gặp nhau cũng đều phải nói lời xin lỗi.”

“Không sao cả.” Nếu như cậu nói xin lỗi, cô cũng không để tâm.

Bạn học cùng lớp gặp nhau nên đương nhiên là sẽ đi cùng đường.

Đường đến lớp không xa, có điều Trâu Tượng lại tự làm ra vẻ thân thiết với cô. “Dáng vẻ của cậu không giống với sinh viên năm thứ hai.” Mặt cô tròn trịa, dáng dấp rất nhỏ, hơn nữa ánh mắt lại quá đơn thuần.

Diệp Kiều Lục cười, “Ừ.” Cô coi như đây là lời khen ngợi.

Trâu Tượng lại áp sát hơn một chút, “Chúng ta đều là sinh viên chuyển chuyên ngành mà vào, cuộc sống cũng không quen thuộc mấy, sau này hỗ trợ lẫn nhau nha.”

“Được thôi.” Cô cùng với kẻ nửa đường chen vào này cùng đi đến lớp học, nhất thời gặp mặt nên giao tiếp không được tốt.

“Cậu là người thành phố D?” Trâu Tượng hơi dè giọng, “Trong lớp hình như hơn một nửa đều nói Việt ngữ, mình nghe không hiểu được câu nào.”

“Cũng có không ít người ngoại tỉnh.” Khóa Kiến trúc đại học H, tỷ lệ người ngoại tỉnh và dân bản địa là 50-50. Bình thường trao đổi thuật ngữ đều là dùng tiếng phổ thông.

“À, hay là học thêm một chút tiếng bản địa nhì.” Trâu Tượng dần dần chuyển sang dùng giọng điệu từ tính, “Lúc nào rảnh rồi cậu dạy mình mấy câu nhé?”

“Được.” Diệp Kiều Lục cảm thấy giọng nói của cậu rất thích hợp với lúc đọc văn xuôi diễn cảm lúc nửa đêm thanh vắng, có một loại từ trường không giải thích được, hút lấy lòng người.

Lúc này hai người đã đi đến tầng lầu của lớp học. Phòng ngay bên cạnh cầu thang chính là phòng chuyên ngành của lớp một khoa Kiến trúc.

Diệp Kiều Lục vô tình liếc mắt về hướng cầu thang bên cạnh, thấy một sân phơi nhỏ cô liền khẽ giật mình.

Trâu Tượng nhìn sang, lo lắng, “Đi thôi, bị muộn rồi. Lớp trưởng còn phải sắp xếp chỗ ngồi cho chúng ta đó.”

“Ồ...” Cô thu hồi tầm mắt.

Chỗ ngồi của hai người được xếp ở hàng cuối cùng. Diệp Kiều Lục ngồi sát cửa sổ còn Trâu Tượng ở ngay bên cạnh cô.

Thầy giáo vẫn chưa tới, Trâu Tượng cười rồi chuyển sát băng ghế tới, “Đây chính là duyên phận mà.”

Diệp Kiều Lục cảm thấy câu này rất quen, hôm qua cô vừa nói xong.

“Cậu xem, tên của cậu bút họa (*) là 28, còn của mình là 18.” Trâu Tượng nhại lại y hệt giọng nói ngày hôm qua của Diệp Kiều Lục, làm ra vẻ dễ thương nói: “Vì cái duyên phận này, mình mời cậu ăn cơm nhé.”

(*)bút họa: Bút họa là các chấm và đường tạo nên hình thể chữ Hán, cũng là đơn vị kết cấu nhỏ nhất của chữ Hán. Theo yêu cầu khi viết chữ Khải, từ lúc hạ bút đến lúc nhắc bút là một nét (nhất bút), còn được gọi là một nét vẽ (nhất họa), hợp thành “bút họa”. Ví dụ như chữ Nhị 二 bút họa là 2.

Nữ sinh ngồi ở phía trước Trâu Tượng, vừa khéo chính là một trong hai người ngày hôm qua chứng kiến Diệp Kiều Lục đến bắt chuyện với Diệp Kính, tên là Dương Diễm Thu.

Vào lúc này nghe được lời của Trâu Tượng, cô quay đầu lại.

Nếu cái có ‘người cùng họ’ ngày hôm qua của Diệp Kiều Lục là rách nát thì có ‘bút họa’ ngày hôm nay của Trâu Tượng càng rách nát hơn.

Xương Diễm Thu hết chỗ nói với hai bạn học mới chuyển đến này.

Diệp Kiều Lục lắc đầu.

Bữa ăn bá vương không thể ăn lung tung, khinh suất có thể còn sinh ra vấn đề. Cho tới tận bây giờ cô mới chỉ ăn chực uống chùa của mỗi mình Diệp Kính. Bạn học mới này không quen biết với cô, nên đương nhiên cô sẽ không đồng ý.

Trâu Tượng nói: “Hidoi.” (Quá đáng)

Diệp Kiều Lục mơ hồ.

Cô cảm thấy bạn học này rất kỳ quái.

Cô tình nguyện tự nói tự nghe với Diệp Kính còn hơn là cùng kẻ kỳ quái Trâu Tượng ăn cơm.

--

Tiếp theo là Anh ngữ đại học, tiết học tập thể cùng vài người chuyên nghiệp. Lớp học này nằm ở tầng lầu tổng hợp của tòa nhà.

Diệp Kiều Lục ra khỏi phòng chuyên ngành, nhìn các bạn học đi về hướng cầu thang.

Cô lại lần nữa ngấm nhìn sân phơi nhỏ bên cạnh cầu thang, sau đó đi tìm Diệp Kính.

Lại thấy cậu đang đi về phía bên kia.

Cô thở than một tiếng, đi theo các bạn học xuống lầu.

Trong giờ nghỉ ngơi của lớp Anh ngữ, Diệp Kiều Lục lại nghĩ đến sân phơi nhỏ đó. Cô có lời muốn nói với Diệp Kính, vì vậy đổi chỗ ngồi định đến ngồi bên cạnh cậu.

Ái ngờ, trước sau trái phải cậu đều bị nữ sinh bao vây. Thậm chí cái vòng vây này còn lan tràn đến ba hàng ghế ở phía bên ngoài.

Diệp Kiều Lục chọn một chỗ trống cách cậu gần nhất, rút ra một tờ giấy rồi viết viết vẽ vẽ bừa bãi. Sau đó gấp đôi lại, chìa tay đưa cho nữ sinh ngồi hàng trước, “Xin chào, phiền bạn giúp mình đưa cho Diệp Kính được không?”

Nữ sinh đó quét tới một ánh mắt sắc nhọn.

Diệp Kiều Lục mỉm cười, “Cảm ơn.”

Nữ sinh không nhúc nhích.

Diệp Kiều Lục chấp hai tay trước ngực, “Làm ơn.”

Nữ sinh bên cạnh chen vào nói, “Cậu không biết những người xung quanh đây đều là tình địch của cậu sao?”

“Không biết...” Diệp Kiều Lục thật sự không nghĩ tới Diệp Kính ở trường học được hoan nghênh như vậy. Mức độ này cũng sánh ngang với ‘chính phục hàng vạn thiếu nữ’ của anh Nhị Cầu.

Lúc cô đang định vứt bỏ ý định gửi tờ giấy thì Diệp Kính quay đầu lại.

Cô nhìn ra từ trong ánh mắt của cậu đang muốn hỏi cô muốn làm gì.

Cô dùng khẩu hình miệng trả lời: Chờ.

Cô mở tờ giấy ra, gấp thành hình máy bay giấy, sau đó thổi một hơi vào đầu máy bay rồi ném về phía cậu.

Kỹ thuật bay lượn rất ‘siêu đẳng’, máy bay giấy rơi xuống bàn của nữ sinh ngồi hàng ghế trước.

Diệp Kiều Lục hơi xấu hổ.

Diệp Kính cười cười với nữ sinh phía trước, rồi nói câu gì đó.

Nữ sinh kia rất vui vẻ đưa tờ giấy cho cậu.

Cậu cầm được tờ giấy, không hủy đi mà lại đứng dậy.

Các nữ sinh nhao nhao nhường đường cho cậu.

Diệp Kính ngồi xuống ghế bên cạnh Diệp Kiều Lục, “Nói đi, chuyện gì?”

Cô kinh ngạc nhìn sang bốn phía.

Ánh mắt của những ‘tình địch’ kia rất kỳ dị.

Nhưng những bạn nữ này cũng không mặc áo hai dây, không nhìn ra người nào có hình xăm con hổ.

“Này?” Đưa trẻ tự kỷ bên cạnh thấy cô không nói lời nào, lần nữa mở miệng.

Diệp Kiều Lục vội vàng nói đến chính sự. “Diệp Kính, mình thấy sân phơi nhỏ bên đó.”

Cô chò hần nói chuyện.

Kết quả, hần không nói.

Cô liền hỏi: “Có phải cậu cũng không đi lối cầu thang bên kia hay không?”

Cầu thang bên cạnh sân phơi nhỏ đó, trên mặt đất có một bãi nước lớn, còn có đồng bàn ghế bỏ hoang cùng với đồ đạc linh tinh. Tóm lại là cực kỳ lộn xộn.

Cô chỉ liếc mắt nhìn thôi cũng cảm thấy bản, hướng hồ là Diệp Kính.

Vậy mà lúc các bạn học đi ngang qua cái xô xinh mục nát đó vẫn có thể đi thẳng không chớp mắt.

“Ừ.”

“Mình nghĩ là...” Hai tay Diệp Kiều Lục chồng lên bàn học, gối đầu lên, “Chúng ta sẽ phải học ở phòng chuyên ngành đó nhiều năm, sau này lại là kiến trúc sư, phải xây dựng một không gian thoải mái cho người khác...”

Cô đảo mắt nhìn cậu, “Thế mà ngay cả quanh cảnh xung quanh lớp học cũng không đi cải tạo lại.”

Diệp Kính không ngờ lần đầu tiên cô tới lớp học lại có thể phát hiện nguyên nhân cậu phải đi đường vòng.

Bởi vì ngày bé đã được huấn luyện thị giác, nên ánh mắt của cậu khi quan sát xung quanh cũng không giống người bình thường. Ví dụ như người khác nhìn thấy chỗ đó dơ bẩn, nhưng nhìn lâu dần cũng sẽ thấy không hề gì. Còn cậu sẽ tuyệt đối không muốn nhìn lại lần nữa.

Lúc này Diệp Kính mới mở máy bay giấy ra.

Trên giấy vẽ ra một khuôn mặt đang khóc: Diệp Kính Diệp Kính, mình có điều hoang mang.

(Tác giả có lời muốn nói: Trong truyện tổng hợp cảnh tượng khoa Kiến trúc của vài trường đại học.

Xin chớ thu thập đôi chiều.

Cảm ơn các bạn.)

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 19

Editor: HeLiX

Diệp Kính là một người rất lạnh nhạt.

Cái gen lạnh nhạt này là do di truyền. Dưới sự giáo dục của Thi Dữ Mỹ cậu sôi nổi lên được một thời gian nhưng rồi sau đó lại ít nói trở lại. Thi Dữ Mỹ lại cố gắng cứu vãn nhưng cũng chỉ có thể đạt đến trình độ này.

Bình thường Diệp Kính chỉ tán gẫu với người nhà nhiều hơn một chút. Còn lại cậu rất ít khi quan tâm.

Cơ sở vật chất của trường học thế nào cũng chẳng liên quan gì đến cậu. Cậu không chịu nổi cái sân phơi đó nên mới đi đường vòng. Núi không di chuyển thì chuyển đường.

Cậu truyền đạt kiến thức về kiến trúc cho Diệp Kiều Lục chẳng qua chỉ là tranh luận thôi.

Tính cách của cậu cũng có điểm mâu thuẫn với những tranh luận đó.

Diệp Kính nói với Diệp Kiều Lục, kiến trúc quan trọng nhất là nhân văn. Trên thực tế, cậu chú trọng đến địa hình và khí hậu hơn, những thứ liên quan đến yếu tố thiên nhiên.

Về khía cạnh giao lưu giữa người với người, cậu tương đối thiếu sót.

Mà cảm nhận của Diệp Kiều Lục ở khía cạnh này lại hơn xa so với Diệp Kính.

Diệp Kính lại lần nữa gấp tờ giấy lại thành mảnh nhỏ, “Cậu hiểu học thuật hoàn cảnh là như thế nào?”

“Tất cả nhu cầu của hoàn cảnh xung quanh, gom lại còn bốn chữ: Lòng hướng bình an.” Diệp Kiều Lục ngẩng đầu, “Minh hiểu là như vậy.” Cô muốn trong bốn năm tới, nếu như ngày ngày phải nhìn thấy sân phơi như vậy tâm tình sẽ rất tồi tệ.

Diệp Kính nhìn cô.

Từ nhỏ cô đã ngốc, lời nói thì riu ra riu rít, quay đi quay lại cũng đều là những chuyện nhảm nhí mất não trong lớp học. Bây giờ lại có thể nói ra câu “lòng hướng bình an” như thế.

Cô gái nhỏ với ước mơ cổ chấp này, tương lai có thể tiến được bao xa?

Diệp Kính cầm mảnh giấy nhỏ, “Chỗ đó đã bỏ hoang mấy tháng rồi.”

Đầu tiên là bởi vì mùa hè mưa như trút nước nên nước mưa không rút kịp, khiến cho góc phía đó rất ẩm ướt. Sau khi học sinh năm thứ năm tốt nghiệp thì bàn ghế hư hỏng được thay mới, những cái cũ chất đống vào bên đó.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, cái sân phơi đó được coi luôn là khu vực chứa những thứ phế phẩm. Đồ đạc không dùng đến của bọn học sinh cũng đưa đến đó chứa.

“Tại sao không thu dọn lại? Thầy cô cũng không quản lý sao?” Diệp Kiều Lục hỏi.

“Thầy giáo cũng đã nói rồi nhưng không có kết quả.” Thầy giáo đã từng để cho lớp trưởng lớp một đi dọn dẹp. Nhưng vẫn chưa dọn xong thì lại có rác mới thải vào. Dần dần các bạn học dứt khoát nhắm mắt làm ngơ.

Diệp Kiều Lục cau mày, “Trong lớp có ba mươi mấy người, mỗi người góp sức một chút chẳng phải sẽ dọn sạch rất nhanh sao?”

“Không được cau mày.” Diệp Kính nhìn giữa lông mày cô, “Cậu cứ thích cau mày, mặt và lỗ mũi sẽ bị nếp nhăn.”

Cô vội vàng điều chỉnh lại nét mặt của mình. “Có biện pháp gì không, biến nơi đó thành chỗ để các bạn học nghỉ ngơi. Phong cảnh ở sân phơi cực kỳ tốt, cậu nghĩ mà xem, lúc nào vẽ họa đồ một môi đều có thể đến đó ngồi, gió mát trăng thanh, thu hoạch vô biên. Có phải hay không?”

Lúc này chuông vào học vang lên kết thúc giờ nghỉ giữa giờ.

Thầy giáo tiếng Anh nói: “Các bạn học, vào học thôi.”

“Tan học rồi nói tiếp.” Diệp Kiều Lục lập tức ngồi ngay ngắn lại.

Mặc dù đang là tiết tiếng Anh nhưng trong đầu cô lại luôn hiện lên những ý tưởng cải tạo sân phơi.

Nếu vấn đề trong phạm vi kiến trúc học thì năng lực của các bạn học kia cũng không kém. Ví dụ như xây dựng mấy công trình phụ, giống như đình nghỉ chân nhỏ, đồ dùng gia đình nhỏ, rồi lại đặt vài chậu hoa, v.v... Hoàn toàn có thể xây dựng nên một bầu không khí an nhàn hưởng thụ.

Tay cô hơi nhột nhột, muốn lập tức về ra mấy bản phác thảo để thử nghiệm tính hiệu quả.

Diệp Kiều Lục là một người có năng lực hành động rất mạnh. Buổi tối hôm đó cô về liền tù tì mấy tác phẩm. Cô mới bắt đầu học kiến trúc nên có nhiều thiếu sót trong việc nắm chặt tiểu tiết, có điều hình dạng chức năng sơ lược cũng vẽ ra được.

Cô phán chán cảm đến cho Diệp Kính nhìn.

Diệp Kính nhìn xong, nói: “Mấy đồ này mà để vào sân phơi đó thì phong cách tao nhã như cậu vẫn mong đợi sẽ biến mất sạch bách.”

“Tại sao?” Cô ngồi xuống cạnh cậu trên ghế salon.

“Ý tưởng rất tốt, nhưng mà...” Diệp Kính cầm bản vẽ, “Có bút không?”

Cô vội vàng chạy đi lấy.

Lấy bút xong, đi được hai bước cô lại quay lại cầm lấy cuốn sổ ghi chép, rồi mới chạy vội đến bên cạnh cậu.

Diệp Kính quẹt quẹt vài nét bút lên giấy, vẽ ra một ông mặt trời.

“Ah!” Diệp Kiều Lục lập tức hiểu ra.

Ở thành phố D này một năm có tới sáu tháng là mùa hè, sân phơi này sẽ biến thành cái lò nướng. Cho dù có làm mái che cũng không tránh khỏi khí nóng

bóc lên cuộn cuộn.

“Hiểu rồi chứ?” Diệp Kính hỏi.

Cô gạt đầu, cầm chén nước trên khay trà lên uống hai ngụm, ảo não hỏi: “Minh sai rồi, lúc vẽ phác thảo mình không nghĩ đến yếu tố thời tiết.”

Diệp Kính lại gạch gạch vài cái nữa trên giấy.

Lần này, cậu vẽ con muỗi.

Cây cối trong trường học rất xanh tốt.

Bên ngoài hành lang của tòa nhà viện Kiến trúc cùng với bên trong viện đều được cây cối bao quanh. Đừng nói là buổi tối, ngay cả lúc mặt trời còn chưa xuống núi cũng có thể nhìn thấy từng đàn muỗi bay đi bay lại.

Cậu trả lại bản vẽ cho cô, “Gió mát trắng thanh, thu hoạch vô biên của cậu cuối cùng sẽ bị muỗi đốt cho sưng thành cái bánh bao.”

Cô cau mày nhận lấy mấy bản vẽ, “Vậy thì có phương án nào tốt hơn không?”

Cậu lạnh nhạt, “Không được cau mày.”

Cô vội vàng buông lỏng cơ mặt.

Thấy dáng vẻ nghĩ mãi không ra của cô, Diệp Kính hỏi: “Cậu thật sự muốn cải tạo sân phơi?”

“Phải.” Cả người Diệp Kiều Lục dựa vào góc ghế salon, “Sân phơi đó sát bên cửa sau phòng học của chúng ta. Phòng học của các lớp khác đều có thể mở cả hai cửa, còn lớp chúng ta lại phải khóa chặt cửa sau. Điều này cho thấy mọi người biết rõ chỗ đó bẩn, chẳng qua là không muốn nhúng tay vào làm thôi.”

“Một mình cậu có thể làm được bao nhiêu việc?”

“Động viên các bạn học nữa chứ, dù sao thì mọi người sẽ sẵn lòng giúp đỡ người khác để có được niềm vui.” Cô cho rằng bạn học có thể đi vào đại học H thì nhất định sẽ có tư tưởng giác ngộ, chẳng qua là không có ai tiên phong thôi.

Diệp Kính trầm mặc một lát, “Cậu vẫn còn đang nghĩ phương án cải tạo.”

Cô trả lời, “Ừ.”

Cậu đứng lên, đi về hướng phòng làm việc, “Minh cũng suy nghĩ.”

Nghe thấy thế, Diệp Kiều Lục càng an tâm hơn, “So với mình thì nhất định cậu sẽ nghĩ ra phương pháp tốt hơn.” Dù sao cậu cũng là tiền bối dạy thêm của cô.

--

Thi Dữ Mỹ cho biết, buổi sáng thứ ba hàng tuần Diệp Kính không có tiết học.

Nhưng thực ra thứ tư, thứ năm, sinh viên năm một và hai cũng đều không có tiết.

Ngày trước lúc Diệp Kiều Lục chưa tới thì chủ nhật và thứ năm là Diệp Kính ngủ ở ký túc xá. Mà bây giờ cô tới đây rồi thì cậu lại không trở về ký túc xá nữa.

Cả hai người lúc đi học hay lúc tan trường đều rất ít khi đồng hành. Bởi vì thẻ com của Diệp Kiều Lục đã nạp tiền nên tạm thời cô không ăn chực com nữa.

Có điều, trong tiết Mỹ thuật hôm đó Diệp Kiều Lục chủ động đến gần, khiến cho không ít bạn học trong lớp gán ghép cô với Diệp Kính.

Tiết thể dục, có mấy bạn học nữ tới hỏi: “Diệp Kiều Lục, cậu và Diệp Kính là quan hệ gì?”

Suýt nữa thì Diệp Kiều Lục trả lời là rất tốt, cũng may mà kịp thời sửa lại thành: “Tạm được.”

Các nữ sinh còn muốn hỏi thêm nữa nhưng thầy giáo thể dục đã đến.

Đề tài này tạm thời gác lại.

Làm nóng người xong xuôi, các nữ sinh lại phát hiện năng lực thể thao của Diệp Kiều Lục không tệ.

Nội dung cuộc nói chuyện phiếm lại chuyển tới các hạng mục thể dục từ thấp đến cao.

Thành tích của Diệp Kiều Lục rất tốt, không chỉ gói gọn ở các môn học thuật. Từ nhỏ cô đã quyết tâm trở thành một học sinh giỏi toàn diện đạo đức – trí tuệ - thể lực, cho nên ở phương diện thể thao cô cũng rất nghiêm túc.

Xương Diễm Thu hơi buồn chán, trong lúc nghỉ ngơi rảnh rỗi hỏi, “Diệp Kiều Lục, hàng ngày cậu cũng đều tập thể thao sao?”

Diệp Kiều Lục trả lời: “Lúc ở nhà mình đều tập vận động mà.” Chủ nhật cô về nhà sẽ chạy vài vòng ở phố Hương Sơn.

Xương Diễm Thu quan sát dáng người của Diệp Kiều Lục, không thể nói là mập nhưng rất có da có thịt, nhìn không giống những người thường xuyên vận động. Cũng giống như người ăn khỏe.

Đại hội thể dục thể thao của đại học H nửa tháng sau sẽ khai mạc, các học viện phải ghi danh trước thời hạn. Tiết học này thầy giáo sẽ để cho các bạn học chạy thử 800 mét.

Toàn bộ nữ sinh đều kêu than.

Có hai bạn học lập tức giơ tay xin nghỉ, nói là ngày hôm nay hơi bất tiện.

Diệp Kiều Lục cũng đứng lúc đang có kinh. Cô vốn đang ngại ngần định mở miệng thì thấy trước mắt có mấy bạn học xin nghỉ, cô liền giơ tay theo.

Ba nữ sinh đứng dưới tàng cây nói chuyện phiếm.

Xương Diễm Thu nói đến đại hội thể dục thể thao, “Mình chạy không được, nhưng sẽ rất tốt nếu mình tham gia vào đội cử động viên.”

Một nữ sinh khác gật đầu phụ họa, cô ấy nhìn đám bạn học đang bị 800 mét hành hạ, nói: “Lớp mình con gái chạy bộ thành tích đều không tốt. Bên lớp hai lại rất lợi hại.”

Xương Diễm Thu quay sang Diệp Kiều Lục, “Ban nãy nhìn cậu làm nóng người, bước nhảy rất đúng tiêu chuẩn, cậu có đăng ký đại hội không?”

“Năm ngoái mình đã đăng ký thi chạy tiếp sức, nhưng lớp mình không đoạt được giải gì cả.” Bởi vì có một bạn làm rơi mất cây gậy. D#@Đ#L\$Q%Đ^^

“Lần sau đi học cậu hãy tập chạy một chút, để vượt qua thành tích của lớp hai.” Xương Diễm Thu nói: “Mình chỉ hy vọng lớp chúng ta có người dự thi, nếu không thì toàn bộ vinh quang bị lớp hai đoạt hết mất.”

“Lớp hai thì cũng vẫn là khoa Kiến trúc mà, đều là một tập thể.” Diệp Kiều Lục cười nói: “Nếu bọn họ lợi hại hơn mình thì cũng coi như mình là cử động viên cho họ.”

Xương Diễm Thu đắc chí nhướn mày, “Lúc đó chúng ta mặc váy ngắn thật đẹp, nói cho bọn con trai biết khoa Kiến trúc cũng có nhiều mỹ nữ.”

Diệp Kiều Lục gật đầu, thành thật nói: “Cậu cũng là mỹ nữ đó.”

Xương Diễm Thu là cô gái Tứ Xuyên, nên khí chất rất thông tuệ nhạy bén. Cô nghe xong rất vui vẻ, thẳng thắn muốn kết giao bạn bè với Diệp Kiều Lục.

Diệp Kiều Lục cũng rất vui.

Tiết thể dục này đã kéo cô và các bạn nữ cùng lớp lại gần nhau hơn.

Trên đường quay lại lớp, Xương Diễm Thu trả lễ khen ngợi Diệp Kiều Lục dễ thương, cô nói: “Cậu đừng có thấy các bạn nữ lúc nào cũng kêu gào phải gầy gầy gầy, thật ra thì nam sinh lại thích những người đầy đặn một chút. Những chỗ cần thiết vẫn phải có thịt một chút...”

Diệp Kiều Lục gật đầu, “Đúng vậy!”

Điều này thì cô thừa nhận, bởi vì cô cảm giác bản thân mình mập sẽ đẹp hơn là gầy.

Ai ngờ ngay vào buổi chiều hôm đó, trên bảng đen của phòng học chuyên ngành có mấy chữ to viết nguệch ngoạc: “Diệp Kiều Lục là một đứa béo chết bầm! Mập chết bầm còn tự sướng rằng mình rất đẹp!”

Mấy bạn học đến sớm đã đọc được.

Lớp trưởng lập tức cầm lấy khăn lau bảng vội vàng lau sạch.

Xương Diễm Thu bùng nổ: “Thằng ngu nào dám đến lớp mình thả phân vậy!”

“Xuyt.” Lớp trưởng an ủi để cô bình tĩnh lại, “Không sao, hầu hết mọi người đều không nhìn thấy. Buổi trưa mình đến sớm mở cửa, không biết đã có kẻ nào lên vào.”

“Grào.” Xương Diễm Thu gằn giọng, “Nhất định là một đứa xấu xí viết.”

Lớp trưởng vội vàng khuyên giải: “Được rồi, đừng chửi bới nữa.”

Các bạn học tới muộn không nhìn thấy chữ trên bảng đen. Thế nhưng bạn học tới trước cũng nhắc lại chuyện này.

Kết quả, đa số người đều biết.

Hơn nữa, cứ truyền đi truyền lại thành ra tam sao thất bản.

Đến khi truyền đến tai người trong cuộc thì đã bị biến thành: Thảm mỹ của Diệp Kiều Lục lệch lạc so với quần chúng.

Diệp Kiều Lục sợ ngây người. Cô nhìn Trâu Tượng đang truyền lời đến cho mình, “Thảm mỹ của mình có chỗ nào lệch lạc?”

“Có lẽ là bởi vì...” Trâu Tượng úp úp mở mở, khẽ lắm bảm: “Mình anh tuần lại tiêu sái đẹp trai như vậy, vậy mà cậu có mắt không trông.”

Thế nhưng Diệp Kiều Lục không thèm nghe lời cậu nói.

Ai?

Là ai?

Là ai vậy bản cô?

Học sinh khoa Kiến trúc trước tiên bắt buộc phải có khiếu thảm mỹ cơ bản. Theo cô, đối phương tạo ra loại tin nhảm thế này tương đương với bác bỏ khả năng làm kiến trúc sư của cô.

Cô rất tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 20

Editor: HeLiX

Diệp Kiều Lục cho rằng người viết chữ trên bảng đen kia nhất định là cô gái có hình xăm hổ.

Lần cuối cùng cô nhìn thấy người viết chữ mắng chửi người khác là năm cấp ba trên cửa phòng vệ sinh. Trên đó viết tên bạn học của cô.

Làm ra hành động mờ ám vắn vẹo đến bậc này, không phải là hảo hán lục lâm.

Vốn là Diệp Kiều Lục nghe được lời La Tích kể về cái kẻ du thủ du thực đó, nên tương đối sợ sệt Tiền Tú.

Vậy mà khi Trâu Tượng truyền lời đến lại làm châm ngòi thêm ý chí chiến đấu của cô, cô sẽ không giữ khoảng cách với Diệp Kính nữa, quang minh chính đại mới là anh hùng thực sự.

Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Đại hiệp có gì phải sợ.

Tiết Mỹ thuật hôm nay, cô bê giá vẽ đến đặt bên cạnh Diệp Kính.

Xương Diễm Thu nhìn một cái rồi tránh ra nhường chỗ.

Diệp Kiều Lục nhìn Xương Diễm Thu với ánh mắt tràn đầy cảm kích.

Xương Diễm Thu cười cười.

Diệp Kính lạnh nhạt liếc Diệp Kiều Lục một cái.

Cô quay đầu lại cười với cậu.

Lúc đang pha màu nước, Diệp Kiều Lục tiến sát lại, “Diệp Kính, cậu có biết không?”

Cậu đang tô lại những nét vẽ trên giấy, “Không biết.”

“Vậy thì mình nói cho cậu biết.” Cô phải nói rõ ràng chân tướng ra cho cậu, “Thứ năm tuần trước, trong phòng học lớp mình có người viết chữ lên bảng mắng mình.”

Ánh mắt Diệp Kính lạnh nhạt. Bút chì trong tay dùng sức kéo ra một đường dài trên giấy, cuối cùng gãy luôn ngòi.

Diệp Kiều Lục kinh ngạc nhìn giấy vẽ, “Cậu vẽ nhầm rồi...”

“Viết cái gì?” Cậu ném bút đi, cuộn trang giấy vẽ lên.

“Phê bình khiếu thẩm mỹ của mình có vấn đề.” Nghĩ tới đối phương nghi ngờ năng lực chuyên ngành của mình, cô hừ một tiếng, “Mình muốn bắt được người này, cho nên hôm nay mình không đem theo thẻ com” Cây ngay không sợ chết đứng, trong lòng đã có dự tính nên không sợ nguy hiểm. Cô chờ Tiền Tú tìm tới cửa.

Diệp Kính chờ cô hạ màn.

Cô hỏi: “Buổi trưa cậu có mời mình ăn cơm không?”

Cậu gật đầu.

Các bạn học cũng chẳng hiểu tại sao Diệp Kiều Lục cứ bất thành linh ăn cơm chung với Diệp Kính. Hơn nữa lại toàn dùng những cái cốc rách nát khiến cho người khác phẫn nộ.

Hoặc là quên mang thẻ com, hoặc là thẻ com không có tiền, hoặc là không có tiền nạp thẻ.

Kỳ lạ là lần nào Diệp Kính cũng tin.

Nửa tháng trôi qua, Diệp Kiều Lục đều đi theo Diệp Kính, ăn cơm từ đầu đường đến cuối phố, chỉ số hạnh phúc vọt hẳn lên cao.

Bạn học trong lớp cũng suy đoán, Diệp Kiều Lục đã cưa đổ được Diệp Kính.

Có rất nhiều nữ sinh nắm cổ tay mà thở dài. Một người tuyệt sắc như Diệp Kính, thế nào lại bị một ‘tiểu bàn tử’ (ý nói người béo) lừa đi mất. Trong tưởng tượng của các cô, cậu đứng ở trên đỉnh Tuyết sơn, tự cao tự đại, coi thường chúng sinh.

Ngược lại Xương Diễm Thu lại cười ha hả, “Mình đã nói rồi, nam sinh ấy mà, thích ôm người nào có thịt.”

Sau mấy lời ong tiếng ve này, Tiền Tú vẫn không xuất hiện.

Diệp Kiều Lục thường xuyên quan sát bả vai để trần của nữ sinh trong trường, nhưng cũng không thấy ai có hình xăm hổ.

Cô nghĩ, tà không thắng được chính.

Đối phương không chiến mà tự bại.

Diệp Kiều Lục muốn đến hỏi Trâu Tượng xem gần đây có nghe được lời chửi bới hay bôi nhọ cô không. Cô ăn trực Diệp Kính lâu như vậy cũng thấy ngại, nên cô muốn mở lại thẻ com của mình.

Không ngờ Trâu Tượng lại đột nhiên phải nằm bệnh viện.

Cậu đau đớn kể lại rằng trên đường về gặp phải sói dữ, cắn cậu bị thương.

Lớp trưởng đi thăm bệnh về nói rằng vết thương kia không phải là do sói dữ cắn, giống như bị ai đó đánh bị thương.

Nhưng Trâu Tượng khẳng khái nói là gặp phải sói dữ. Cậu nói. “Người phạm trần thì sao làm tổn thương mình được.”

Các bạn học đành bất đắc dĩ mặc kệ cậu.

--

Bảy giờ phải hai tuần Diệp Kiều Lục mới trở về nhà một lần.

Trước đó cô rủ Diệp Kính về chung nhưng cậu từ chối.

Cô tỏ vẻ đã hiểu.

Nhà số 602 phố Hương Sơn có hai phòng, mỗi lần Diệp Kính đến ở qua đêm thì Diệp Trình Phong đều phải ngủ ở ghế salon. Nhiều lần như vậy, có lẽ Diệp Kính cảm thấy ngại.

Giữa tháng mười, Diệp Trình Phong đi công tác mấy ngày.

Diệp Kiều Lục biết, cười ha ha với Diệp Kính, “Chủ nhật này cậu về nhà cùng mình đi. Ba đi công tác rồi nên có đủ phòng ở.”

Diệp Kính liếc mắt nhìn mặt trời, “Thuê xe về.”

“Vây cậu trả tiền nhé... Tháng này mình đã mua nhiều sách với kẹp giấy quá rồi, nghèo rớt mồng tơi.” Ban đầu là cô muốn tiết kiệm tiền ăn uống để mua quà cho La Tích, ai ngờ chi phí học kiến trúc thật lớn. Cô cứ mua rồi lại mua mới phát hiện tiền mua quà còn phải tiết kiệm thêm nữa.

Đáng thương cho anh Nhị Cầu, không biết đến năm nào tháng nào mới có thể nhận được quà.

“Ừ.” Diệp Kính sẽ không làm khó cô ở phương diện tiền bạc.

“Diệp Kính, không phải ba cậu có rất nhiều tiền sao?” Cô đã sớm tò mò về cái vấn đề này. Mỗi tháng trôi qua cô đều phải cân nhắc chuyện chi tiêu, nhưng cậu lại xa hoa lãng phí. Một cái mô hình PG (Perfect Grade, đồ chơi mô hình người máy cao cấp) mấy ngàn tệ cậu cũng không chớp mắt một cái mà mua về.

“Tạm được.” Cậu không muốn nói đến chuyện của ba, liếc nhìn đồng hồ. “Quay về sớm một chút.”

Thi Dữ Mỹ biết được con trai mình cũng trở về, vui vẻ chuẩn bị một bàn thức ăn.

Lúc ăn cơm, bà gấp một miếng cá bỏ vào trong chén của Diệp Kính, “Con ở trong ký túc xá có quen không?” Đứa trẻ này càng lớn lên càng xinh đẹp, không biết ở trong trường học đã làm điên đảo biết bao nhiêu nữ sinh rồi.

Câu hỏi của Thi Dữ Mỹ làm cho Diệp Kiều Lục chột dạ cắn đầu đũa.

Diệp Kính liếc mắt nhìn Diệp Kiều Lục, trả lời: “Vâng.”

“Ồ đó mấy phòng cho thuê điều kiện không tốt.” Thi Dữ Mỹ múc một chén canh cho Diệp Kính, “Hôm trước Lão Diệp nói, muốn đi xem mấy phòng cũ xung quanh đại học H.”

Năm 2004, thị trường cao ốc ở thành phố D bắt đầu nóng lên.

Không ít những cao ốc xập xệ đổ nát cũng bị đem ra bán. Nếu không tính đến báo cáo kế hoạch xây dựng ban đầu thì hồi vốn cũng tương đối nhanh. Vài cao ốc cũ ở vị trí trung tâm đặc địa liên tiếp được xây dựng lên, sau khi bắt đầu phiên giao dịch được mấy tháng liền tăng từ 6000 lên 9000.

Lúc đó Diệp Trình Phong rất dè chừng.

Kết quả của việc dè chừng chính là, năm sau còn đắt hơn năm trước. Tốc độ tăng giá cao ốc ở thành phố D là 20% so với năm qua.

Diệp Trình Phong không thể đợi thêm nữa. Và lại, chuyện Diệp Kiều Lục bị bạn cùng phòng xa lánh cũng đau đầu trong tim ông, làm cho ông muốn chuyển nhà càng sớm càng tốt.

Lúc này Thi Dữ Mỹ cũng đồng ý. Bà cũng nhận ra giá nhà hiện nay đã khiến cho rất nhiều người trầy trật, còn do dự nữa sẽ không kịp.

“Vâng.” Diệp Kính tán đồng chuyện mua nhà này. Năm 2006, thành phố D bắt đầu bán đấu giá những khu cao cấp. Ngay lúc đó cậu đã cảm thấy giá nhà rất khó hạ.

Thi Dữ Mỹ cũng múc cho con gái một chén canh, “Có phải bên đó so với Kiến Lâm Tác Duyệt cũng tương đối khá?”

“Mua nhà có hai hay là ba phòng ạ?” Diệp Kiều Lục hỏi.

“Ba phòng.” Thi Dữ Mỹ quay sang Diệp Kính, “Có thêm một gian phòng cho con. Con tới đây thường xuyên thì lão Diệp cũng không cần phải ngủ ở ghế salon.”

“Không cần suy tính cho con.” Diệp Kính thản nhiên, “Trước tiên cứ tính đến nhu cầu và khả năng kinh tế của mọi người.”

“Ừ.” Thi Dữ Mỹ cười cười, “Hiện tại con và Tiểu Lục ở bên đó, có rảnh rồi thì cũng để ý một chút. Lão Diệp cũng nhờ mấy người trung gian, nếu thấy thích hợp thì sẽ tiến hành.”

Buổi tối, Diệp Kiều Lục tháo ga giường màu phấn hồng của mình ra, sau đó thay hàng loạt thành màu xanh lục.

Diệp Kính tắm xong đi ra ngoài, thấy giường phủ toàn màu xanh lục nhưng ngược lại áo gối lại màu phấn hồng.

Cô quay đầu lại cười, “Mình biết cậu thích màu xanh lục, nên đặc biệt để cho mẹ giặt sạch sẽ, chờ cậu tới ngủ mới mang ra.”

Cậu trầm mặc, đi thẳng ra cạnh cửa sổ lau đầu.

“Hồi nhỏ mình không biết nên trả lại cho cậu áo gối màu xanh lục.” Diệp Kiều Lục phúi phúi gối, “Hiện tại mình đã biết thơ của Lý Bạch ‘Lục trách thủy gia tử, mĩ châu kinh bạc nhi.’ (*) cho nên đổi cho cậu áo gối màu phấn hồng. Để cho cậu trong tươi mát lộ ra vẻ trang nhã, trong trang nhã lại đề cao sự sang trọng.”

(*) Đây là một câu thơ trong bài Cổ Phong 8 của Lý Bạch, khả năng có hạn nên mình không dịch được thơ. ‘Lục trách’ nghĩa là cái khăn đội đầu màu xanh lục, đồng nghĩa với đội nón xanh, bị cấm sùng. Ý nói Diệp Kiều Lục không muốn để Diệp Kính dùng vỏ gối màu xanh lục để tránh biến thành kẻ bị cấm sùng.

Diệp Kính không muốn đáp lại một câu nào.

Lúc này chuyện cậu muốn làm nhất chính là tóm lấy cái mặt tròn của cô rồi dùng sức mà nheo.

Thật là âm ỉ.

--

Từ hôm nay trở đi, lúc rảnh rỗi Diệp Kiều Lục đều kéo Diệp Kính đi xem nhà cửa.

Xem mấy lần cũng gặp được chỗ tâm đắc. Trong lòng cô đều hiểu rõ ưu khuyết điểm của đủ loại mô hình nhà cửa.

Trong quá trình này, Diệp Kính phát hiện con mắt phân tích mặt bằng kiến trúc của Diệp Kiều Lục vô cùng sắc bén.

Không biết tại sao Diệp Kiều Lục suy nghĩ rất lâu về việc cải tạo sân phơi. Cô đặt nhiều hy vọng lên Diệp Kính, hàng ngày đều chớp chớp đôi mắt to nhìn cậu.

Nhìn lâu dần, cậu liền nghĩ ra giải pháp.

Các phương án Diệp Kiều Lục nghĩ đến đều tiến hành vì mục đích liên quan đến con người. Còn điểm xuất phát của Diệp Kính lại là về khía cạnh thưởng thức phong cảnh.

Khi đó, trong trường có một giáo viên cảnh quan tới diễn giảng.

Diễn giảng xong, Diệp Kính hàn huyên cùng thầy giáo rất lâu.

Lời nói trong một năm của Diệp Kính cũng không nhiều bằng hôm nay.

Thầy vẫn đang làm nghiên cứu về mái nhà xanh thực vật. Bọn học sinh rất ít khi đến nóc nhà và sân phơi của học viện kiến trúc, vì vậy tiến hành nghiên cứu ở đó là chuyện cực tốt.

Chuyện này, cuối cùng thầy giáo cảnh quan đến học viện để thảo luận.

Một tháng sau, nóc nhà và sân phơi của toàn nhà viện kiến trúc được phê duyệt làm căn cứ gây trồng thực vật.

Lúc nghe được tin tức này, mặt Diệp Kiều Lục tươi cười rạng rỡ.

Nếu như không phải chỗ này còn có cách bạn học khác thì Diệp Kiều Lục đã kéo lấy Diệp Kính mà khiếu vũ.

Mặc dù không một phương án nào cô đưa ra được áp dụng, nhưng lại in dấu cảm giác thành tựu rõ nhất, là quá trình trưởng thành của cô.

Lúc các bạn học vỗ tay, cô mỉm cười nhìn Diệp Kính ngồi cách ba hàng ghế phía trước.

Đội thầy giáo ra khỏi lớp học, cô lập tức tiến lên, “Diệp Kính, cậu thật là lợi hại.” Giọng nói của cô trộn lẫn với vẻ vui sướng.

Diệp Kính quay đầu lại.

Diệp Kiều Lục là một người cảm xúc gì cũng lộ hết ra ngoài, căn bản cô cũng không biết che giấu, hi vọng ai ở đâu bày hết lên mặt.

Cho nên, vào giờ phút này Diệp Kính phát hiện ánh mắt của cô nhìn cậu khác với trước kia.

Trong mắt cô tràn đầy vẻ kiêu ngạo và tôn sùng

Diệp Kiều Lục tấm xong, thấy Diệp Kính ngả người trên ghế salon xem TV, cô đi đến cạnh cậu: “Diệp Kính Diệp Kính.”

Cậu đảo mắt lại, “Ừ?”

Cô ngồi xuống bên cạnh, “Thầy giáo sẽ biết phương án này là do cậu nghĩ ra sao?”

“Không thể nói là phương án của mình, ngay từ đầu thầy giáo cảnh quan đã có ý định này.” Nếu không thì tại sao lại phải nghe lời của một học sinh.

“Như vậy cậu cũng rất lợi hại mà, mình cũng không nghĩ ra.” Cô cười nhìn cậu, “Mình vẽ nhiều họa đồ như vậy cũng thành vô ích, cậu chỉ tán gẫu một chút cũng giải quyết được vấn đề khó khăn.”

“Mình tình nguyện vẽ họa đồ.” Tán gẫu một chút đi được.

“Cậu dạy mình họa đồ, mình dạy lại cậu cách tán gẫu. Mình rất thích tán gẫu.”

“Cậu đó, không phải là tán gẫu, mà là tự biên tự diễn.” Chỉ có La Tích thích nghe mấy chuyện vụn vặt của cô, Phùng Hữu Vân và Trương Xuyên đều nghe được mấy câu liền chạy mất dép.

“Đó là bởi vì bình thường cậu không thích nói chuyện. Cậu xem, bây giờ chúng ta mỗi người nói một câu, tán dóc cũng rất tốt mà.”

Diệp Kiều Lục nghe Xương Diễm Thu nói, năm thứ nhất đại học, trong lớp Diệp Kính cũng rất ít nói. Nhưng thành tích của cậu tốt, nên các bạn học cũng không dám nói gì.

“À, đúng rồi.” Cô đột nhiên nghĩ đến chuyện này, “Bạn cùng lớp, tên là Xương Diễm Thu, cậu biết không?”

“Ừ.” Cũng là một người tương đối âm ỉ.

“Tuần trước mình thi chạy bộ cùng lớp hai, mình thắng.”

“Chúc mừng.” Cậu mắt húng.

“Xương Diễm Thu khuyên mình nên đi đăng ký đại hội thể dục thể thao. Mình muốn đăng ký thi chạy bộ.”

“Tùy cậu.”

“Sau đó, Trâu Tượng nói... Nữ sinh trong học viện chúng ta đều không đăng ký thi bơi lội.” Diệp Kiều Lục nhăn mũi, “Cậu ấy hỏi mình có muốn đi thi hay không.”

Ánh mắt Diệp Kính bắt đầu thay đổi. “Cậu trả lời như thế nào?”

“Mình không đi.” Cô lắc đầu, hỏi: “Tiết bơi lội trong trường là nam nữ học riêng sao?”

Đại học H từ năm 2007 trở đi, bắt đầu tổ chức thi bơi lội.

Nhóm bọn họ là học sinh năm hai, năm ngoài lúc nhập học chưa có quy định này. Năm nay nhà trường yêu cầu toàn bộ sinh viên nhất định phải nắm vững kỹ năng bơi lội. Tiết Thể dục còn trang bị thêm hạng mục bơi 25 mét.

“Hình như là một hồ bơi trong nhà.” Diệp Kính cũng chưa từng đến học khóa bơi lội, chẳng qua là cậu chỉ mới nghe nói.

“Trâu Tượng nói là cả trai lẫn gái cùng nhau xuống hồ bị bà bị bõm giống như nấu sủi cảo.” Nhắc đến Trâu Tượng, Diệp Kiều Lục không nhịn được nói, “Trâu Tượng này thật kỳ quái, rõ ràng là bị người ta đánh mà cứ khẳng khái nói là bị cắn. Ở ngoài đường thì lấy đầu ra sồi dừ.”

“Cậu ta?” Diệp Kính lạnh lùng, “Có lẽ là không muốn vết thương kia lành.”

Tác giả có lời muốn nói: Hình ảnh sân phơi sau khi đã cải tạo thành căn cứ gây trồng thực vật, mấy chương sau sẽ vẽ rồi bỏ vào weibo.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 21

Editor: HeLiX

Đại học có H rất nhiều cây, đập vào mắt đâu đâu cũng là rừng.

Loại cây cũng rất phong phú đa dạng, cây mận lá đỏ, quế bốn mùa, cây thông rù, dương ngọc lan, v.v...

Mùa xuân đâm chồi nảy lộc, mùa thu thom mát, dạo chơi trong sân trường cả bốn mùa đều gặp cảnh đẹp.

Trâu Tượng nằm viện hơn một tuần lễ, quay về trường ngửi thấy mùi hoa quế bay thoang thoảng lại nhớ lại vết thương của mình.

Cái đêm mà ác lang xuất hiện, trong không khí chính là tràn ngập mùi hương thanh khiết này.

Trăng thu sáng ngời bầu trời đêm, chiếu sáng rõ một bóng dáng thon dài phía trước.

Nếu như Trâu Tượng không phải vì thế mà bị thương, chắc hẳn cậu sẽ rất vui sướng khi tán dóc cùng người khác về cảnh tượng đẹp đẽ này.

Kẻ ngáng đường cậu, Diệp Kính, đáng ghét cực kỳ xinh đẹp.

Từ trước đến giờ, Trâu Tượng chỉ mới gặp cậu ta là nam sinh đầu tiên có thể dùng hai từ “xinh đẹp” để miêu tả, mà không có lộ vẻ nương khí chút nào.
(*)

(*)nương khí: dùng với nghĩa châm chọc, nói về đàn ông yếu đuối nhu nhược giống phụ nữ, hoặc lòng dạ hẹp hòi, nhiều tính toán.

Ngày trước lúc cậu chế nhạo một nam sinh khác, thì từ “xinh đẹp” này lại mang nghĩa rất xấu.

Nhưng khi dùng từ này để miêu tả Diệp Kính thì đó là Trâu Tượng đang khen ngợi từ tận đáy lòng, đẳng cấp của Diệp Kính không thể theo dõi bằng mắt được.

Trâu Tượng là người mở lời chào hỏi trước. Hoặc có thể nói, từ rất lâu trước đây cậu đã muốn nói ra câu này: “Diệp Kính, trùng hợp thật.”

Đèn đường mờ ảo xuyên qua cành lá rậm rạp của cây quế hoa, bóng Diệp Kính bị kéo dài dưới tàng cây. Cậu nhìn Trâu Tượng chăm chăm, trên mặt ẩn chứa màu đen. “Chữ trên bảng là cậu viết.” Lời nói ra chính là một câu khẳng định.

Trâu Tượng nhếch mày hiểu kỳ: “Tại sao cậu lại cho rằng đó là mình?”

Hôm đó Trâu Tượng đến lớp sớm.

Cửa lớp đã mở nhưng bên trong không có ai.

Cậu nhìn chỗ ngồi dựa vào cửa sổ ở hàng cuối cùng. Từ nhỏ cậu đã bắt đầu học hội họa, trực giác mỹ thuật rất nhạy bén, chỉ nhìn chỗ ngồi trống trơn đó cũng có thể vẽ phác họa hình dáng của Diệp Kiều Lục.

Trâu Tượng cười cười, nổi lên ý định xấu xa.

Cậu dùng tay trái vẽ mấy chữ lên bảng đen, không người nào đó nhìn thấy. Khi bạn cùng lớp tra hỏi cậu chuyện này, biểu hiện của cậu cũng không hề sợ hãi. Mà giờ đã qua hơn nửa tháng, cậu cũng đã quên khuấy mất chuyện này.

Diệp Kính im lặng, cậu không đích thân thấy chữ viết trên bảng thế nhưng lại có một bạn học chụp hình lại được.

Trong lúc vô tình Diệp Kính trông thấy hình ảnh đó, mỗi người khi viết chữ vẽ tranh đều có một đặc điểm riêng, nét chữ của Trâu Tượng lúc kéo xuống nét nghiêng, đoạn đuôi sẽ hất lên trên. Cho dù là cậu ta có đổi sang viết bằng tay trái thì thói quen cũng sẽ không thay đổi.

Trâu Tượng thấy Diệp Kính cũng không định trả lời vấn đề này, nhún vai một cái, “Chỉ là đùa giỡn chút xíu không ảnh hưởng đến toàn cục.”

Cậu không cho rằng mấy chữ này có thể làm Diệp Kiều Lục tổn thương. Sự thật đã chứng minh, điểm chú ý của cô đã lệch hẳn về phía chân trời.

Diệp Kính không thêm nói gì nữa, tiến lên vùng nắm đấm.

Trâu Tượng kinh hãi, gạt lùi về phía sau hai bước, vừa tránh được nắm đấm bên tay phải của Diệp Kính nhưng bụng lại bị đá một cước. Cậu không thể không hoàn hồn mà tự phòng ngự.

Sở dĩ Trâu Tượng hình dung Diệp Kính thành sói dữ là bởi vì thế tấn công của Diệp Kính rất ác liệt.

Trâu Tượng đi theo con đường nghệ thuật văn nhả nên đương nhiên không đỡ được. Ngay cả đạo lý đánh người không đánh mặt này mà Diệp Kính cũng không hiểu, đánh cho gương mặt của Trâu Tượng sưng lên thành mấy màu.

Trâu Tượng viện một cái cớ sứt sẹo chẳng ma nào thêm tin là gặp sói dữ để giải thích cho thương tích của mình.

Lúc nằm trong viện, cậu buồn chán đến mức phác họa ra hình dáng mạnh mẽ sắc bén của Diệp Kính, lại vẽ một nữ sinh với khuôn mặt tròn đầy phía sau lưng Diệp Kính.

Ở trong lớp lan truyền chuyện của Diệp Kính và Diệp Kiều Lục.

Một bạn học đến thăm bệnh nói, Diệp Kiều Lục kiên trì theo đuổi Diệp Kính, hơn nữa đã thành công.

Trâu Tượng nghe thấy thế bèn nhìn về phía bên ngoài cửa sổ phòng bệnh.

Sở dĩ Diệp Kiều Lục thành công là bởi vì Diệp Kính không hề cự tuyệt. Từ cuộc thi vẽ phác họa hôm đó Trâu Tượng đã biết rõ quan hệ giữa hai người bọn họ không hề đơn giản.

Mà Diệp Kính trả thù vì dòng chữ viết trên bảng cũng càng thể hiện rõ là Diệp Kính có tình ý.

Sau khi bạn bè ra về, Trâu Tượng nhớ lại hoàn cảnh lúc lần đầu tiên mình gặp Diệp Kính.

Đó là lúc nhập học năm nhất.

Diệp Kính là đại diện cho tân sinh viên khoa kiến trúc.

Phòng diễn thuyết lớn như vậy, cậu ta chỉ mặc quần áo giản dị hàng ngày với chất lượng cao cấp, đứng trên bục diễn thuyết, ngữ điệu thông thả, hờ hững nói về cảm tưởng mới nhập học của bản thân.

Cậu ta chính thức trở thành tiêu điểm của toàn trường. Diện mạo xuất sắc, vóc dáng cao to, lạnh lùng bình tĩnh, khí chất nổi trội.

Không biết tại sao Trâu Tượng lại nghe ra được Diệp Kính cũng không nhiệt tình lắm đối với ngành kiến trúc.

Bài diễn thuyết kia chẳng qua cũng chỉ là một tờ phác thảo.

Tư tưởng của Diệp Kính vượt ra ngoài bài diễn thuyết, từ trong lời nói của cậu như có như không hiện lên đầy khát vọng.

Trâu Tượng cười nhạo cái tên học sinh gỏi đạo đức giả này, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng chính vì bài diễn thuyết của Diệp Kính mà Trâu Tượng thấy hứng thú với ngành kiến trúc.

Diệp Kính nói: “Lấy tư tưởng vượt trội để áp dụng vào kiến trúc.”

Lúc đó Trâu Tượng là sinh viên mỹ thuật.

Loại kiến trúc này giản lược đồ vật và hiện tượng đơn giản vào không gian nghệ thuật của bản thân, đã vượt qua ranh giới cộng sinh với loại hội họa đơn thuần.

Kiến trúc bao hàm nhiều lý trí, nhiều kỹ thuật hơn so với mỹ thuật.

Trong nháy mắt đó, Trâu Tượng bắt đầu nảy ra ý tưởng chuyển đến học kiến trúc. Cậu dạo chơi trong ngành mỹ thuật đã nhiều năm rồi, nhưng chưa từng trải nghiệm qua loại lĩnh vực cân đối, tương hỗ nhau giữa tưởng tượng và thực tế.

Diệp Kính diễn thuyết xong, cúi chào lễ phép rồi rời đi.

Các bạn học bên dưới vỗ tay nhiệt liệt.

Mấy bạn nữ ngồi ở dãy phía trước Trâu Tượng hét lên, “Diệp Kính khoa Kiến trúc đẹp trai quaaaaa!”

Trâu Tượng nhìn một bên mặt của Diệp Kính lúc đi ra ngoài, cậu vỗ vỗ ba cái, trên khuôn mặt anh tuấn nở ra một nụ cười hào phóng, “Diệp Kính.”

--

Học sinh khoa Kiến trúc, ngoài giờ học ngoại khóa tự do thì đều có lớp học chuyên ngành và lớp học mỹ thuật. Đến tận đêm khuya, đứng trên nóc tòa nhà viện Kiến trúc nhìn xuống cũng thấy vài phòng học đèn đóm sáng choang.

Từ năm nhất đến năm ba, luôn có sinh viên vẽ đồ án. Sinh viên năm thứ tư chuyển sang vẽ bản đồ bằng máy tính, còn năm thứ năm là đi thực tập ngoại cảnh.

Theo bố trí giảng dạy của khoa Kiến trúc, học kỳ đầu tiên chủ yếu học dùng tay vẽ tranh. Đây là phương pháp nắm giữ được cảm hứng nhanh nhất.

Bảng vẽ, bút kim, thước chữ T, thước tỷ lệ, là tiêu biểu của sinh viên khoa Kiến trúc.

Năm thứ hai khoa Kiến trúc của đại học H, mỗi học kỳ có hai bài tập lớn về thiết kế kiến trúc, trước mỗi bài tập lớn lại có một bài tập nhỏ để hướng dẫn.

Bài tập nhỏ của tháng 10, là thiết kế biệt thự.

Gần tới ngày nộp đồ án, Diệp Kiều Lục đã hoàn thành xong một môn học tự chọn, đang quay về lớp chuyên ngành.D@Đ#L\$Q%Đ^^

Trong lớp đã có lác đác học sinh đi vào, cất lời chào hỏi lẫn nhau rồi lại vui đùa vào vẽ bản đồ.

Ngô Thiên Dã mang theo dàn âm thanh, loa bass để ở trên bục giảng, hai loa nhỏ bày chéo ở hai góc đối diện. Vừa nghe nhạc vừa sáng tác, hỗ trợ lẫn

nhau.

Về được vài nét cậu ta đã lắc lắc móng rồi khoa tay múa chân theo tiếng nhạc.

Mãi rồi các bạn học cũng luyện thành thói quen.

Sinh viên khoa Kiến trúc học, sự đoàn kết trong lớp tương đối mạnh. Phòng học chuyên ngành cũng như một ký túc xá thứ hai, các bạn học đều về thiết kế ở đây, lúc nghỉ ngơi thì nói chuyện phiếm. Nếu lỡ như mãi tán dóc đến 1-2h sáng cũng cùng nhau gọi đồ ăn bên ngoài đến lấp đầy bụng.

Dàn âm thanh là của Ngô Thiên Dã, những ca khúc được chọn cũng là những bài mà cậu ta thích nên căn bản đều là Việt ngữ.

Canh Ngọc cũng ngâm nga mấy câu hát theo.

Mạch suy nghĩ bị cắt đứt, cô nhìn xung quanh lớp học, ánh mắt dừng lại rất lâu trên người Diệp Kính.

Trước kia, buổi tối Diệp Kính đều không có ở đây, ngược lại gần đây lại thường xuyên xuất hiện. Có trai đẹp cùng thức đêm cho nên thức đêm cũng có niềm vui thú.

Ngô Thiên Dã lắc hông ở chỗ ngồi, cậu ta không thỏa mãn nên đứng lên làm mấy động tác khiêu vũ truyền thống mà đi về hàng ghế sau lưng.

Ngô Thiên Dã là bạn cùng phòng với Trâu Trọng, quan hệ của hai người không tệ, cậu ta xoay đến bên cạnh Trâu Trọng, nói bắt chước theo giọng nữ ca sỹ đang hát, “Cậu vu khống mình nghiện hôn môi.”

Trâu Trọng nghe không hiểu Việt ngữ, cậu nhìn Ngô Thiên Dã một cái rồi cúi đầu.

Ngô Thiên Dã lại quay sang Diệp Kiều Lục, “Cậu nghiện ghen tuông.”

Cô không hề bị ảnh hưởng, đang tập trung tinh thần vẽ đồ án.

Ngô Thiên Dã say mê trong âm nhạc, xoay vòng vòng ngoài hành lang.

Canh Ngọc nghe thấy giọng nói của cậu ta tiến đến ngày càng gần, bỗng nhiên cũng hát theo, “Mời cậu lăn đi, cút ra ngoài.”

Ngô Thiên Dã dừng lại, hát tiếp: “Cậu thích lăn, không xứng làm người, trèo ra ngoài đi.”

Hai người mắng nhau mấy câu, Ngô Thiên Dã không đầu lại giọng âm vực cao của Canh Ngọc, quay lại phía bên cạnh Trâu Trọng, giọng nói mang theo oán giận: “Mời cậu lăn đi, cút ra ngoài.”

Trâu Trọng ném bút kim xuống.

Cậu là sinh viên Mỹ thuật nên cũng quen mắt với các thể loại không bình thường.

Năm thứ nhất ở lớp cậu, từ thầy giáo cho đến học sinh đều không có ai bình thường. Thầy giáo Thư pháp lại càng đạt đến cảnh giới phi phạm, mỗi lần đến giờ dạy đều cầm chữ mình viết theo lối chữ thảo đến treo lên rồi đi luôn. Đại ý là sinh viên cứ thể bắt chước theo là được.

Suốt cả một năm học Thư pháp, Trâu Trọng chỉ gặp thầy giáo được ba lần.

Khoa Kiến trúc là khoa Vật lý – Kỹ thuật, lúc Trâu Trọng mới đến chỉ cảm thấy bầu không khí hoàn toàn bình thường. Sau này mới biết bọn họ đều bị bệnh thần kinh.

Nếu so sánh thì Diệp Kiều Lục ở bàn bên cạnh nằm trong khu vực bình thường.

Cậu quay đầu hỏi Diệp Kiều Lục: “Đang hát cái gì vậy?”

Diệp Kiều Lục không nghe thấy, cô đang mãi suy nghĩ về vị trí đặt cầu thang trong biệt thự.

Trâu Trọng cầm cục tẩy ném lên bàn của cô.

Cô giật mình, ngẩng đầu lên. Có vài sợi tóc nhỏ quét qua trán cô, nhẹ bay một chút rồi lại nằm im.

Trâu Trọng bắt được khoảnh khắc trong nháy mắt đó, trong đầu bắt đầu phác họa. Cậu lại tư duy theo quán tính hỏi lại câu hỏi ban nãy: “Đang hát cái gì vậy?”

Diệp Kiều Lục tập trung nghe Ngô Thiên Dã hát, đang định giải thích.

Diệp Kính đã đi đến từ lúc nào, lạnh lùng lên tiếng, “Cậu ấy đuổi cậu cút ra ngoài.”

Diệp Kiều Lục gật đầu, “Đúng như Diệp Kính nói.”

Trâu Tượng nhìn một nam một nữ trước mặt rồi cười cười. Cậu xóa đi hình ảnh ban nãy của Diệp Kiều Lục, dừng hình, bắt lấy hình ảnh của Diệp Kính.

Đối với kẻ tự kỷ như Trâu Tượng, thì tướng mạo mà cậu thường thức nhất hiện nay, chính là Diệp Kính.

Bỗng nhiên ngoài cửa thấy có sấm chớp.

Diệp Kiều Lục kinh ngạc, “Sắp mưa rồi?”

Ngoài cửa sỗ tối đen, không có trăng.

Diệp Kính cầm quyển sách đang xem đặt lên bàn vẽ của Diệp Kiều Lục rồi xoay người trở lại chỗ ngồi.

Cậu không nói tiếng nào, nhưng Diệp Kiều Lục hiểu, cậu đang muốn nói cho cô biết rằng cậu muốn đi về.

Trừ lúc ăn cơm thì thời gian còn lại cô đều cố ý tách khỏi cậu.

Diệp Kính thuê nhà ở bên ngoài, các bạn học đều biết cả.

Nhìn qua bàn học và giường của Diệp Kính trống không, rồi nhìn lại mớ đồ đạc lộn xộn càng ngày càng nhiều của mình, các bạn cùng phòng đều cảm thấy cái khoảng trống kia thật lãng phí. Thế nhưng nghĩ gì thì nghĩ, chẳng ai dám chất đồ đạc của mình vào chỗ của Diệp Kính.

Người trong lớp cũng biết Diệp Kiều Lục bị sắp xếp đến ký túc xá nữ của học viện khác, nhưng bởi vì không cùng tòa nhà nên rốt cuộc cô có ở đó hay không thì mọi người cũng không rõ.

Sau khi Diệp Kính đi được 15 phút, Diệp Kiều Lục chuẩn bị thu dọn đồ đạc.

Trâu Tượng giờ cổ tay nhìn đồng hồ, 11h36phút. Cậu tiến sát đến bên cạnh cô, “Muộn lắm rồi, để mình đưa cậu về.”

Diệp Kiều Lục đặt quyển sách của Diệp Kính vào ngăn kéo rồi khóa lại. “Không cần, tự mình đi về được.” Con đường ở cửa sau Đại học H đi đến Kiến Lâm Tắc Duyệt buổi tối rất yên tĩnh ít người qua lại, nhưng đèn đường lại rất sáng nên cô cũng không hề sợ hãi.

Hơn nữa, cô không thể để cho các bạn học phát hiện rằng cô ở cùng nhà với Diệp Kính.

Xương Diễm Thu thấy Trâu Tượng cứ liên tục tiếp cận Diệp Kiều Lục nhưng tất cả đều kết thúc bằng thất bại. Cho nên cô đồng cảm với Trâu Tượng, đi qua vỗ vỗ lên bàn vẽ của cậu, nói: “Minh và Canh Ngọc đi ăn khuya, cậu có tới làm hộ hoa sứ giả hay không?”

Trâu Tượng quay sang cười với Xương Diễm Thu: “Vinh hạnh của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 22

Editor: HeLiX

Diệp Kiều Lục rời khỏi phòng học.

Bên ngoài trời bắt đầu nổi gió, có vài phiến lá rơi xuống. Gió cuốn tung đám lá rụng dưới đất bay đến bên chân cô, đuôi váy cô cũng tung bay theo gió.

Cô ngược mắt nhìn bầu trời đen kịt rồi bước nhanh về phía trước.

Sấm chớp lại đánh rền vang.

Sợ rằng sẽ là một trận mưa lớn.

Diệp Kiều Lục chạy lao đi. Cô thầm hối hận, sớm biết như vậy đã đi về cùng Diệp Kính.

Tính thời gian, giờ có lẽ cậu đã về đến nhà rồi.

Sở dĩ cô ở lại, không những vì muốn lệch thời gian ra về với cậu, mà chủ yếu là vẫn còn một vấn đề trong thiết kế khiến cô chần chừ.

Nếu không phải vì kích thước biệt thự nhỏ, thì không gian thật sự sẽ thay đổi rất nhiều, có thể thể hiện tốt nhất những mô hình kiến trúc mà không bị bó

buộc.

Điều Diệp Kiều Lục đang đắn đo là sự đan xen giữa các tầng của biệt thự, vừa có thể lợi dụng được sự cao thấp của địa thế, vừa có thể phát triển thêm không gian kiến trúc.

Cầu thang trong biệt thự được coi như là một yếu tố gắn kết giao thông theo chiều dọc, đặc biệt quan trọng đối với việc thiết lập chuỗi không gian. Tối nay cô liên tục vẽ cầu thang, nhưng cho đến tận lúc ra về vẫn chưa hoàn thành xong.

Gió thổi càng ngày càng lớn, con đường trong trường học tràn ngập mùi hương hoa quế.

Cánh hoa nhẹ nhàng rơi trên vai cô, rồi lại trượt xuống đất theo bước chạy của cô.

Khắp nơi trên đường đều là cảnh tượng các bạn sinh viên đang chạy vội vã.

Diệp Kiều Lục giơ tay lên nhìn đồng hồ, hy vọng trời đừng mưa nhanh quá.

Cô chạy băng băng, tiếng bước chân vang vọng trên mặt đường.

Ra khỏi cổng trường, đi qua khu phố ẩm thực ở ngã ba, chỗ có đèn đường rất náo nhiệt. Nhưng hướng đi về phía Kiến Lâm Tắc Duyệt thì các cửa hàng đều đóng cửa hơi sớm, thời gian này trên đường chẳng có ai.

Ngay sau đó trời mưa.

Diệp Kiều Lục dừng chân lại thở hổn hển.

Cô mở ô.

Từ lúc mưa nhỏ đến lúc mưa tầm tã, thời gian chỉ ngắn ngủn không quá 1 phút. Mưa quá to khiến ánh đèn đường cũng trở nên mờ hồ, nước mưa xối xuống mặt đường cuốn trôi bao nhiêu cát đá xuống lỗ thoát nước.

Gió to, mưa lớn, váy của cô cũng bị ướt quá nửa. Cô vội vàng chạy về phía một cửa hàng để trú mưa.

Đi được một nửa liền thấy bên dưới mái che của cửa hàng có một bóng dáng thon dài thẳng tắp.

Mặc dù bị nước mưa cản tầm nhìn, nhưng cô vô cùng quen thuộc với người đó, kinh ngạc kêu lên, “Diệp Kính, sao cậu lại ở đây?”

Diệp Kính nhìn mưa ở phía trước, trên tay cậu là một cái ô, còn khô ráo.

Diệp Kiều Lục bước lên bậc thềm, gấp ô lại, từng giọt nước liên tiếp chảy xuống trên mặt ô ướt sũng. Cô gạt gạt mấy sợi tóc vương trên trán, “Chẳng phải cậu đã ra về từ sớm sao?”

Cậu không trả lời.

Cô khó hiểu quay lại nhìn cậu, lại theo tầm mắt của cậu nhìn về phía con mưa, “Minh nghĩ là cậu đang ngâm mình tắm nước nóng ở nhà. Vừa rồi tiếng sấm to thật.”

Diệp Kính thu tầm mắt lại, quay lại nhìn cô, “Biết trời sắp mưa mà sao vẫn quay về muộn như vậy?”

“Lúc cậu đi rồi, mình lại nghĩ ra một cách bố trí cầu thang nên muốn làm xong mới đi.” Diệp Kiều Lục giải thích: “Đáng tiếc ý tưởng đó lại sai lầm, cầu thang không thể lên tới được tầng 2.” Chiều rộng sau khi hoàn thiện của cầu thang, chiều rộng chiều cao bậc thang đều có quy chuẩn nhất định, ở đoạn chiếu nghỉ của cầu thang đòi hỏi phải tính toán thật cẩn thận độ dài, rộng, cao.

Mà phương án hiện tại của cô thì cầu thang bố trí không hợp lý.

Diệp Kiều Lục nghĩ đến mặt bằng của biệt thự, kết hợp với địa hình cao thấp, trong đầu cô bắt đầu sắp xếp vị trí tường ngăn giữa phòng ở và phòng ngủ. “Diệp Kính, buổi tối mình cho cậu xem phương án, cậu cho mình ý kiến nhé.”

Diệp Kính đồng ý.

Để bày tỏ sự công bằng, cô nói: “Cậu vương phái vấn đề gì cũng có thể tới hỏi mình nhé, chúng ta bỏ tức lẫn nhau.”

Cậu gật đầu.

Tiếng mưa nặng hạt rơi xuống, át hẳn tiếng động náo nhiệt của khu phố ẩm thực bên kia.

Sau mười mấy phút đồng hồ, mưa cũng nhỏ dần.

Diệp Kính nói, “Đi thôi.”

Cô nghe theo đi ở phía sau lưng cậu.

Đèn đường in xuống hai bóng người, cách xa nhau hai thước.

Bỏ xa tiếng động náo nhiệt bên khu phố ẩm thực, mưa cũng đã tạnh.

Đọc đường vô cùng yên tĩnh, hai bên đường có những bụi cây cối dày đặc, cành lá sum xuê, tối đen như mực.

Ngày trước Diệp Kiều Lục đi qua đây đều không cảm thấy có gì không ổn. Ngược lại vào lúc này lại thấy hơi hoảng sợ, nếu như có người muốn phạm tội thì cây cối chính là nơi ẩn nấp tốt nhất.

Cô nói ra suy nghĩ của mình với Diệp Kính.

Cậu lạnh nhạt “Ừ” một tiếng.

Diệp Kiều Lục nói, “Cũng may có cậu đi cùng.” Ngày trước cô chưa từng để ý đến bụi cây nên không sợ hãi. Mà một khi trong lòng đã ý thức đến sự nguy hiểm thì cô liền run sợ.

May cho cô mấy ngày trước không xảy ra chuyện gì.

Diệp Kiều Lục xoay chuyển con người, nhìn bóng lưng của Diệp Kính ở phía trước.

Nghe nữ sinh trong lớp nói, Diệp Kính không chỉ là ban thảo (*), thậm chí tên tuổi còn xếp hàng đầu trong trường.

(*)ban thảo: ban là lớp học, ban thảo là tiếng lóng chỉ nam sinh đẹp nhất lớp. Tương tự, hiệu thảo là nam sinh đẹp nhất trường.

Trong số nam sinh của Đại học H, Diệp Kiều Lục thấy nổi trội nhất vẫn là Diệp Kính. Hơn nữa thành tích lại xuất chúng, hiền lành tốt bụng, quả thực là có lên trời xuống đất cũng không thể tìm được nam sinh thứ hai hoàn mỹ giống Diệp Kính.

Nhưng cô thấy khó hiểu ở chỗ, trường học có nhiều nam sinh như vậy, danh hiệu ‘hiệu thảo’ này tuyển ra bằng cách nào. Cô cũng chưa từng thấy chỗ nào có bỏ phiếu.

Nghĩ đến đây, bước chân cô chậm lại.

Diệp Kính cũng dừng chân, quay đầu.

Gió thổi qua, nước mưa đọng trên phiến lá rơi xuống, rơi vào gò má của cậu.

Còn phía trên đầu Diệp Kiều Lục lại ào ào, rơi xuống không ít nước mưa. Cô che đầu, đuổi theo hấn hỏi, “Diệp Kính, cậu có biết cậu là hiệu thảo không?”

“Không biết.”

Cô sớm đã đoán được đáp án này. Cô cảm thấy Diệp Kính thuộc về loại đẹp mà không tự biết mình đẹp. Mà Trâu Tượng lại là loại hận không thể chiêu cáo thiên hạ là cậu rất anh tuấn.

Trở lại Kiến Lâm Tắc Duyệt, Diệp Kính đi tắm trước.

Diệp Kiều Lục ngã nhào vào ghế salon, cầm đầu bút nhìn bông hoa văn màu trắng trên trần.

Phòng này được trang trí giản lược lại theo phong cách Bắc Âu. Màu sắc chủ đạo là màu gỗ thô và màu trắng, điểm xuyết thêm màu xanh đậm, tạo nên cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái và sạch sẽ.

Cô cảm thấy mấy đường trang trí đó hơi giống bậc cầu thang, liền nghĩ tới bài tập thiết kế biệt thự.

Thiết kế kiến trúc nhấn mạnh ở sự xâu chuỗi giữa dòng chảy chuyển động và không gian. Kiến trúc sư cũng giống như các nhà nghệ thuật, cùng theo đuổi Thẩm mỹ học, nhưng các nhà nghệ thuật có thể không đếm xỉa đến những điều nhỏ nhặt, còn kiến trúc sư lại phải tính toán chu đáo hơn nhiều lần.

Suy nghĩ càng lâu thì trong đầu lại càng trống rỗng, mất hết linh cảm.

Đúng lúc này, tiếng điện thoại vang lên báo có tin nhắn tới.

Vừa đưa lên nhìn, Diệp Kiều Lục không cần nổi bút nữa.

Chu Thái Thái, khuôn viên Đại học thành phố, vậy mà lại biết nhân vật như Trâu Tượng. “Có phải khoa các cậu có một mỹ nam tên là Trâu Tượng?!”

Chỉ đọc chữ viết thôi mà Diệp Kiều Lục cũng có thể cảm nhận được về kích động của Chu Thái Thái. Cô chỉ biết nói: “Có người tên là Trâu Tượng,

nhưng không phải là mỹ nam” Lớp 1 khoa Kiến trúc có Diệp Kính trấn giữ, cái danh hiệu mỹ nam này không đến lượt Trâu Tượng.

“Bớt bớt lại, trên nhóm bạn học đẳng hình của Trâu Tượng, rất đẹp trai.”

Diệp Kiều Lục cũng không biết đến cái nhóm bạn học này. Cô vào QQ, lập tức Chu Thái Thái gửi hình Trâu Tượng qua.

Đó là một bên mặt của Trâu Tượng.

Kỹ thuật của người chụp bức hình này cực kỳ tốt.

Mặt của cậu chiếm hơn nửa bức hình bên trái, men theo bên phải ở phía xa xa là một gốc cây mận lá đỏ.

Vừa vặn trong khoảnh khắc đó bắt được cả ánh sáng lẫn hình ảnh, cả gió lẫn cảm xúc. Trâu Tượng đang nhìn về phía gốc cây mận lá đỏ, trong mắt phản chiếu ánh nắng, tràn đầy vẻ nhu hòa.

Nhìn từ bức hình này thì Trâu Tượng cũng thật sự đẹp trai.

Tầm mắt Diệp Kiều Lục lướt qua ánh mắt của cậu, nhìn đến góc phía bên phải.

Có một bóng lưng màu tím bị ánh sáng dưới tàng cây che phủ.

Cảnh vật có hơi hư ảo.

Cô phóng lớn bức hình lên, lớn đến mức không còn thấy rõ gì nữa.

Cô chắc chắn sẽ không nhận nhầm, đó chính là Diệp Kính. Cô quen biết cậu lâu như vậy, cho dù hình của cậu có mờ đến mức trắng xóa thì cô cũng sẽ không nhận nhầm.

Cô nói với Chu Thái Thái, “Người ở dưới tàng cây kia mới là mỹ nam.”

Chu Thái Thái không thèm nghe, “Mình lưu lại hình của Trâu Tượng để liếm bình rồi (*). Tạm biệt!”

(*)liếm bình: một cách nói phô trương gần đây của cư dân mạng khi nhìn thấy 1 người nào đó trong video hoặc hình ảnh, mà người đó quá hấp dẫn khiến người nhìn thấy chỉ muốn liếm luôn cái màn hình.

Diệp Kiều Lục nhìn kỹ lại hình của Trâu Tượng, cô thích Diệp Kính cứ như bây giờ, bên ngoài đẹp đẽ, tính cách không khoa trương.

Đến khi Diệp Kính tắm xong đi ra ngoài, cô nói với cậu, “Trông cậu đẹp hơn Trâu Tượng nhiều.” Cô thề sẽ bảo vệ địa vị hiệu thảo của Diệp Kính.

Diệp Kính giương mắt nhìn cô. Có một giọt nước chưa khô dính trên sống mũi thẳng tắp, mắt phượng nhỏ dài sâu đen như mực, “Dĩ nhiên.” Mang cậu ra so sánh với Trâu Tượng làm cậu không vui.

Cậu đi vào phòng bếp.

Cô đi theo phía sau, đứng ở cạnh cửa.

Cậu rót một ly nước trắng rồi ngửa đầu uống một ngụm.

Cô nhìn yết hầu cậu lặn lên lặn xuống.

Khoảnh khắc vừa rồi nếu như chụp hình lại được thì sẽ không hề thua kém bức hình kia của Trâu Tượng.

Diệp Kính để ly nước xuống, “Sao vậy?” Cô chẳng nói lời nào mà theo dõi cậu, rất kỳ lạ.

Cô cười, “Diệp Kính, đột nhiên mình cảm thấy đáng đáp cậu cũng không tệ.”

Cô khen ngợi cũng không khiến cậu bộc lộ ra chút vui sướng nào. Cậu vẫn lạnh nhạt như cũ, lại uống một ngụm nữa.

Diệp Kiều Lục cũng chẳng quan tâm cậu có trả lời hay không, dù sao cô nói rồi cũng coi như xong. Cô xoay người đi tắm.

Cô vừa đi khỏi, Diệp Kính đổ hết nước còn thừa trong ly đi.

Nam giới bên họ nội của cậu ai ai cũng là yêu nghiệt. Hồi nhỏ cậu đi theo Thi Dữ Mỹ nên tính tình không giống họ nội. Có điều, quay lại gia tộc nhiều năm như vậy nên thỉnh thoảng cũng có điểm hơi tương tự.

Chỉ không ngờ, cái thỉnh thoảng này mới xảy ra trong nháy mắt đã khiến cho Diệp Kiều Lục nhìn cậu với cặp mắt khác xưa.

Thứ bảy, chủ nhật cuối tuần, các bạn học tập trung trong lớp làm đồ án.

Buổi chiều thứ hai là phải nộp bài.

Theo sáng kiến của Diệp Kính, Diệp Kiều Lục vẽ mấy cái mặt cắt kiến trúc. Sau đó cô phát hiện chuyển vị trí cầu thang ra bên ngoài tòa nhà, rồi lại lấy thủy tinh để xử lý bố cục, có thể tăng cường thêm ánh sáng cho mặt chính tòa nhà.

Thiết kế theo chiều cao của cô, từ điểm kết nối cầu thang giữa các tầng lại dựng lên một không gian với chức năng riêng nằm rải rác ngẫu nhiên. Trên mặt bằng tầng trệt, quanh cảnh bên ngoài bố trí theo hình cung, càng tăng thêm cảm giác thú vị cho căn biệt thự hình vuông.

Yêu cầu của thầy giáo đối với bản vẽ là: mặt bằng tổng thể, mặt bằng các tầng trong biệt thự, bốn mặt chính, hai mặt cắt. Không cần lên màu.

Nhưng trước khi Diệp Kiều Lục đưa cho Diệp Kính lên màu cũng đã rất tâm đắc. Bản vẽ càng tỉ mỉ thì cảm nhận càng rõ ràng.

Cô lên màu nhẹ cho mặt bằng tổng thể.

Trâu Tượng ngồi ở bên cạnh nhìn cô lên màu liến tò mò, “Cứ phải liến tợ như vậy sao?” Chỉ mới bản vẽ đen trắng đã thỏa mãn yêu cầu bài tập rồi.

“Đây là thiết kế đầu tiên của mình.” Diệp Kiều Lục tiếp tục tô tô vẽ vẽ, “Mình hy vọng tác phẩm của mình có thể được coi là tác phẩm tốt nhất để đem ra trưng bày với quần chúng.” Cô xếp thiết kế này vào loại tác phẩm của bản thân, và lại còn chịu trách nhiệm về nó.

Trâu Tượng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Màu xám tro che phủ bầu trời, cây cối cành lá tươi tốt, bóng dáng cô cúi đầu bên bàn vẽ - trong đầu cậu đang phác họa lại cảnh tượng này.

Cô còn nghiêm túc hơn Diệp Kính nhiều.

Diệp Kính lại hoàn thành bài tập một cách hoàn mỹ, Trâu Tượng cho rằng mục đích của cậu đều là vì phân cao thấp. Đây là trực giác sinh ra ngay từ lần đầu tiên Trâu Tượng gặp gỡ Diệp Kính.

Trâu Tượng chuyển tầm mắt sang, bỗng chốc chạm phải ánh mắt Diệp Kính.

Diệp Kính lạnh lùng liếc sang một cái rồi đi ra khỏi lớp học.

Bài tập lần này, Diệp Kiều Lục đạt được điểm cao nhất trong lớp, cao hơn Diệp Kính 2 điểm.

Tin tức này khiến cho cả lớp bùng nổ. Có hâm mộ, có ghen tỵ, có bất mãn, có hoài nghi. Các bạn học cũng rất kinh ngạc, không biết Diệp Kính ngày trước vẫn luôn dẫn đầu bây giờ có cảm giác gì.

Diệp Kính lại rất bình tĩnh.

Thầy giáo vừa đi khỏi, Diệp Kiều Lục liền phấn khích chia sẻ niềm vui cùng Diệp Kính, trên mặt nở nụ cười rất rạng rỡ. “Diệp Kính, mình đứng thứ nhất, điểm số cao hơn cậu.” Nói nửa câu sau có vẻ rất đắc ý.

Cậu nói: “Chúc mừng.” Giọng rất lạnh nhạt.

Bạn học xung quanh vẫn vênh tai lên nghe, nhưng không phân biệt được Diệp Kính chúc mừng có thật lòng hay không.

Diệp Kiều Lục coi vẻ lạnh nhạt của Diệp Kính là lời chúc mừng tốt nhất từ đáy lòng, cô cười đến mức hai mắt híp lại thành một đường cong.

Xương Diễm Thu nhìn bóng dáng Diệp Kiều Lục và Diệp Kính, phán đoán đôi này thành rồi hay chưa. Quan hệ này thật khó phân biệt, cô không thể nào nhìn ra.

Nộp đồ án xong, bầu không khí trong lớp sôi nổi hẳn lên.

Lớp trưởng tổ chức một buổi họp mặt, cũng tiện để an ủi Trâu Tượng vừa bị sói dữ cắn xé.

Lúc lớp trưởng nói ra dự định này, nét mặt Trâu Tượng lập tức sa sầm xuống. Ánh mắt cậu liếc về phía Diệp Kính.

Diệp Kính ngồi yên tại chỗ ngồi, không mấy quan tâm đến mọi chuyện.

Ngược lại những bạn học khác rất âm ỉ, “Trâu Tượng, cậu gặp sói dữ ở chỗ nào trên đường vậy?”

Trâu Tượng do dự nói: “Quê thụ nào xơ xác, thu đến hoa càng thơm.”

Ngô Thiên Dã nhún vai, “Thiếu niên chó ra vẻ, ra vẻ gặp thiên lôi.” Những lời này là lúc cậu khiêu vũ bị Trâu Tượng chế nhạo, bây giờ trả lại nguyên văn cho Trâu Tượng.

Lớp trưởng thống kê số người tham dự trong nhóm QQ.

Kể từ lúc Diệp Kiều Lục chuyển khoa tới đến giờ cũng chưa từng tụ tập với mọi người, nên lúc này cô không muốn bỏ qua. Lần trước cô đã nói trên QQ.

Diệp Kính sao chép lại lời của cô trong nhóm.

Lớp trưởng nhìn điện thoại rồi gõ gõ lên bàn.

Diệp Kính chưa bao giờ tham gia họp mặt. Buổi đưa tiễn sĩ quan huấn luyện nhập ngũ, rồi buổi ăn nhậu lúc khai giảng năm thứ hai, cậu đều vắng mặt.

Lúc này thật sự là hiếm thấy.

Sau lời của Diệp Kính thì toàn bộ nữ sinh đều đăng ký tham gia.

Lớp trưởng và ủy viên sinh hoạt ký túc xá đều khinh bỉ trách mắng: “Lần trước tôi mời các cô đến ăn thịt nướng thì từng người từng người một ra sức từ chối.”

“Thế giới đi xem mất thôi.” Lớp trưởng rất bình tĩnh, “Chúng ta phải chăm chỉ đọc sách, lấy tài năng thu phục người.”

Ủy viên sinh hoạt nhìn nhóm QQ, “Diệp Kính đang hẹn hò với Diệp Kiều Lục thì phải?”

Lớp trưởng cười, “Có lẽ vậy.”

“Nhóm nữ sinh này xem nào nhiệt cái gì hả?”

Một bạn cùng phòng khác vỗ vỗ vai ủy viên sinh hoạt, “Tuy hoa đã có chủ, nhưng vẫn có thể tới đào đất.”

Ủy viên sinh hoạt lắc đầu, “Thói đời bạc bẽo.”

@Shileybk: mấy cái thông tin em đều lấy ở chỗ bạn cv, em không có weibo của tác giả đâu chị :))

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 23

Editor: HeLiX

Cách Đại học H hơn 2km, có một nhà hàng tiệc đứng kèm KTV mới mở.

Khai trương đại hạ giá.

Thuê một phòng lớn trong bốn tiếng, tiền phòng chỉ chưa đến 10 đồng, tiệc đứng mỗi người 29 đồng.

Có thể ăn, có thể uống, có thể hát, mà lại rất tiện nghi.

Sau khi tính toán kỹ lưỡng, ủy viên sinh hoạt liền lập tức đặt phòng.

Hết giờ học, Diệp Kiều Lục cùng đi tàu điện ngầm với mấy nữ sinh đến đó.

Xương Diễm Thu hỏi, “Thế Diệp Kính thì sao?”

“Cậu ấy tự đi tới.” Diệp Kiều Lục trả lời.

Mới vừa nói xong thì tàu điện ngầm đã ra khỏi đường hầm tối.

Tàu đã vào trạm.

Giờ này đang là đỉnh điểm của giờ tan tầm nên tàu điện ngầm đông nghịt.

Mấy bạn học đã vào được bên trong toa tàu.

Xương Diễm Thu và Diệp Kiều Lục đi phía sau nên chỉ có thể đứng ở cạnh cửa.

Cửa xe gần đóng mà váy của Diệp Kiều Lục vẫn vương ở ngoài cửa, cô cố gắng kéo lại nhưng đã muộn.

Váy cô đã bị kẹp vào cửa tàu.

Cô kéo kéo nhưng vô ích, nên chỉ có thể đứng ổn định, một tay vịn vào Xương Diễm Thu.

Xương Diễm Thu đứng giằng chân, cố gắng trở thành một điểm tựa cho Diệp Kiều Lục.

Đoàn tàu bắt đầu ổn định để khởi hành. Xương Diễm Thu hỏi: “Quan hệ hiện tại của cậu và Diệp Kính thế nào rồi?”

“Bọn mình là bạn tốt, cậu ấy mời mình ăn cơm.”

“...” Câu trả lời này khiến Xương Diễm Thu thấy vô vị, “Giữ chặt lấy cậu ấy, giờ cũng đến tháng 10 rồi, sắp tới mùa đông, tìm một nam sinh để sưởi ấm đi. Tiệc thể lên xuống xe cũng có người giữ váy cho cậu.”

Diệp Kiều Lục nghe xong cảm thấy rất khó hiểu.

Đoàn tàu lại đến trạm, cửa xe mở ra.

Góc váy Diệp Kiều Lục bị kẹp vào cửa giờ nhăn nhúm thành một nắm.

Xương Diễm Thu kéo tay Diệp Kiều Lục đi ra ngoài, “Diệp Kính rất được hoan nghênh, hôm nay là lần đầu tiên cậu ấy tham gia offline, chắc chắn sẽ có nữ sinh muốn ngo ngoe động dục đó.”

Lần này thì Diệp Kiều Lục nghe hiểu được, cô kinh ngạc: “Bạn học cùng lớp sao?” Cô cho rằng fans hâm mộ của Diệp Kính đều nằm ở khoa khác. Giờ học trong trường, vây xung quanh cậu ấy đều là nữ sinh cô không quen biết.

“Ừ.” Xương Diễm Thu muốn nhéo cái mặt tròn của Diệp Kiều Lục, “Diệp Kính đi đi về về cũng đều là độc lai độc vãng, nên không có cơ hội tỏ tình. Nhưng offline lại khác, tán gẫu ca hát, lại uống rượu, trước lạ sau quen.”

Vẫn luôn có nữ sinh mơ ước đạt được Diệp Kính, dù vô tình hay cố ý thì Xương Diễm Thu vẫn sẽ để cho Diệp Kiều Lục trấn giữ, nhắc nhở bọn họ rằng Diệp Kính đã có chủ.

Thế nhưng, dần dần các bạn học phát hiện Diệp Kính và Diệp Kiều Lục không giống tình nhân. Nhưng nếu nói không có quan hệ gì thì cũng không phải, dù sao cũng rất kỳ quái.

Nhìn từ bên ngoài, mặc dù Diệp Kiều Lục rất dễ thương, nhưng để xứng đôi với Diệp Kính thì vẫn còn khoảng cách rất xa.

Thời gian lâu dài, có vài nữ sinh liền tự động xem nhẹ Diệp Kiều Lục, định nghĩa kẻ độc thân cho Diệp Kính.

Ví dụ như Canh Ngọc, vì lần offline này mà ăn mặc rất chăm chút. Nhưng không phải là cô định tỏ tình, mà chỉ là muốn kéo gần quan hệ với Diệp Kính. D~Đ~L~Q~Đ~

Xương Diễm Thu ở cùng ký túc xá với Canh Ngọc, trước khi xuất phát thấy Canh Ngọc vẽ mắt trước gương liền đoán được. Quan hệ giữa cô và Canh Ngọc cũng không tệ, nhưng ở trong lòng của cô, người thuộc sở hữu của Diệp Kính chính là Diệp Kiều Lục đến trước chiếm ưu thế, cho nên tự nhiên sẽ thiên vị hơn.

Diệp Kiều Lục nghe lời của Xương Diễm Thu liền nhú mày. Lúc cô nói chuyện với Diệp Kính rất ít khi đề cập đến chuyện tình cảm. Cô cũng quên luôn việc có rất nhiều nữ sinh thích cậu.

Xương Diễm Thu kéo Diệp Kiều Lục đang suy tít chút nữa đụng vào tay vịn cầu thang máy lại, “Cậu đang mải nghĩ gì vậy?”

“Không có gì.” Diệp Kiều Lục cũng không biết mình đang suy nghĩ gì. Đầu óc cô hơi rối loạn, suy nghĩ cứ nhảy qua hết bên trái lại bên phải, không nắm bắt được.

Tình huống này giống hệt như lúc suy nghĩ phương pháp thiết kế, có rất nhiều ý nghĩ nảy ra nhưng bắt kẻ kết hợp lại thế nào cũng đều không hợp logic. Trong lòng cô, Diệp Kính là một cái tên biệt lập khỏi tình yêu. Ai có thể tưởng tượng ra được bộ dáng yêu đương của trẻ tự kỷ với nữ sinh chứ?

Xương Diễm Thu cười cười, “Đừng lo lắng, bây giờ cậu vẫn rất có ưu thế.” Ít nhất Diệp Kính chỉ đến gần một mình Diệp Kiều Lục, điều này đã có thể giết chết rất nhiều nữ sinh rồi. “Lên thang máy, cẩn thận một chút.”

“Ồ...” Diệp Kiều Lục thu hồi lại tâm trạng.

Nếu không thì buổi tối về nhà gọi Diệp Kính đến nói chuyện một chút về nỗi lòng trai gái là được.

Cô quên mất cậu cũng là một thiếu niên đang tuổi dậy thì rồi.

--

Ủy viên sinh hoạt đặt phòng này, có 3 micro. Một cái đã bị Ngô Thiên Dã nắm chặt trong tay.

Mọi người thừa hiểu tính nết của cậu ta nên cũng không thêm giành giật.

Ghế salon phân làm 3 khu. Khu thích uống rượu, khu thích đánh bài, khu thích ca hát, mỗi người tập trung vào chỗ mình thích.

Diệp Kiều Lục mặc kệ cho các bạn học xé rách tâm can, liên tục nhìn về hướng cửa ra vào.

Xương Diễm Thu cắn đưa hẩu, trong đầu nhắm đếm số từng người.

Những bạn học đã đăng ký, chỉ còn Diệp Kính và Canh Ngọc là chưa đến.

Xương Diễm Thu lại nhớ lại khuôn mặt sau khi trang điểm của Canh Ngọc, nói thầm, “Diệp Kính sẽ không dễ dàng bị người ta nâng tay trên (*) đâu.” Nói xong cô lại tự thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

(*) nguyên gốc là截胡 – tiết hồ. Đây là một thuật ngữ trong đánh mạt chược, hiểu rộng ra là đoạt mất vận may của người khác; vào lúc một người sắp thành công thì bị người khác đoạt mất thắng lợi.

Từ lúc lên Đại học, bên cạnh Diệp Kính xuất hiện biết bao mỹ nữ, trong đó không thiếu người xinh đẹp hơn Canh Ngọc, nhưng tất cả đều bị Diệp Kính đối xử lạnh nhạt. Cho nên hai người này chưa tới chắc chỉ là trùng hợp.

Canh Ngọc chưa tới nên Ngô Thiên Dã không tìm được người cùng song ca bài “Cút đi”, cậu ta gào lên trong micro với Xương Diễm Thu, “Canh Ngọc đâu?”

Xương Diễm Thu ném vỏ dưa hấu ra, lấy di động ra quơ quơ, quát: “Mình gọi điện thoại cho cậu ấy.”

Điện thoại đổ chuông nhưng Canh Ngọc không nghe.

Xương Diễm Thu nhếch miệng, trả lời Ngô Thiên Dã, “Không liên lạc được.”

Vừa dứt lời, cửa phòng bị đẩy ra. “Ngại quá, mình đến muộn.” Toàn thân Canh Ngọc mặc váy dài trắng, trong ánh sáng mập mờ của phòng KTV lại vô cùng nổi bật. Dáng người cô cao gầy, váy tơ tằm khẽ bay tôn lên vẻ thần tiên. Phấn mắt màu vàng hồng, giữa mí mắt lấp lánh thân thái của thiếu nữ.

Ngô Thiên Dã liếc mắt tới, cậu ta vừa hát bài của mình, vừa chọn cho cô bài hát: “Thình cầu của thiếu nữ.”

Xương Diễm Thu quát, “Canh Ngọc, cậu đến muộn.”

Canh Ngọc áy náy cười cười, nhẹ nhàng bước tới.

Cô vừa mới bước vào thì Diệp Kính cũng xuất hiện ở cửa.

Xương Diễm Thu quay người lại nhìn.

Cậu đang gọi điện thoại, nửa người vẫn còn ẩn ngoài hành lang nên cô chỉ nhìn thấy được áo sơ-mi trắng của cậu. Cô rất thích nam sinh mặc áo sơ-mi trắng, nhất là đôi phương lại là một người cực kỳ đẹp trai.

Diệp Kiều Lục chớp mắt mấy cái rồi nhìn ra cửa. Lúc bóng dáng Diệp Kính xuất hiện ở cửa, cô thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Lúc này bỗng nhiên Canh Ngọc dừng bước, quay đầu lại nói, “Mình đi vào trước đây.”

Diệp Kính nghe thấy thế, khép mắt nhìn về hướng Canh Ngọc.

Canh Ngọc mỉm cười.

Mặt Diệp Kính không biểu cảm, đưa tay đóng cửa lại tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Góc áo sơ-mi trắng bị cửa gỗ dày cộm nặng nề che kín, trong nháy mắt chỉ còn sót lại Canh Ngọc váy trắng.

Sau khi vào Đại học, Canh Ngọc càng ngày càng xinh đẹp. Bởi vì cô biết trang điểm kết hợp với ăn mặc hợp thời trang. Từ một em gái thôn quê ngoại thành của năm nhất, giờ đã trở thành một tiểu mỹ nữ.

Canh Ngọc nghiêng người, gương mặt xinh đẹp cùng mái tóc dài đen bóng khiến cho Ngô Thiên Dã đứng trên đài hát sai một câu hát.

Trừ bạn cùng hát song ca thì những người khác không chú ý đến.

Xương Diễm Thu nói thêm ghé salon bên cạnh, “Làm gì mà trẻ thế này mới tới?”

“Có chút việc.” Canh Ngọc khẽ mỉm cười, lúc nụ cười kia chuyển hướng sang Diệp Kiều Lục thì dừng lại một cách cực kỳ tinh tế, sau đó tự nhiên cong lên khóe môi.

Diệp Kiều Lục trì hoãn chẳng mấy may phát giác.

Nhưng Xương Diễm Thu lại chú ý tới, cô liếc về hướng cửa, trong lòng trăm mối tơ vò.

Cô rất khinh thường loại người nhỏ nhen thích chen chân vào quan hệ của người khác.

Nhưng Diệp Kính và Diệp Kiều Lục đã lâu như vậy rồi vẫn không xác định rõ quan hệ, khiến cô rất sốt ruột. Nữ sinh theo đuổi ngược lại nam sinh thì cũng làm gì có dừng khi mà bộc lộ quá thẳng thắn, tất cả đều có mức độ. Hay điểm mấu chốt lại là muốn nam sinh chủ động tấn công

Diệp Kính đẩy cửa đi vào.

Bên trong phòng tiếng động huyền ảo, bầu không khí ngọt ngào.

Thần sắc cậu lạnh lùng, nói xong câu cuối cùng với người đầu dây bên kia rồi cúp máy.

Diệp Kiều Lục đứng dậy, định bước ra đón cậu. Cô muốn hỏi nguyên nhân vì sao cậu đến muộn. Chưa kịp cất bước thì bạn học đã hô to một tiếng, “Diệp Kiều Lục, bài tiếp theo cậu hát.”

Ngô Thiên Dã hát sắp xong, trên màn hình hiện lên dòng thông báo rất lớn, bài hát tiếp theo: Dạy tôi làm thế nào để đi tè.

Ngô Thiên Dã nhìn thấy 8 chữ kia liền thu lại khóe miệng đang cười tùm tùm rồi mím chặt lại. Cậu ta để micro xuống rồi bước xuống đài.

Diệp Kiều Lục che nắm đấm lên môi, khụ khụ hai cái, nhận lấy micro từ trong tay bạn học. Cô thích nhất là phim “Vườn trẻ Xuân Điền Hoa Hoa.”

Giọng hát của cô vừa vang lên, Diệp Kính mới đi được một nửa liền dừng lại, ngay lập tức nhú mày.

Cô luôn luôn hát lệch điệu.

Ngô Thiên Dã nép vào tận trong góc ghế salon, vẻ mặt nặng nề. Cậu ta rất chán ghét những người giọng hát không ra gì nhưng lại cứ dưng cảm gào lên.

Diệp Kiều Lục hát rất phấn khích, gõ chân đánh nhịp, “Sau này toàn bộ dựa vào chính mình...” Hát đến chỗ này, cô quay đầu nhìn về phía Diệp Kính, đối diện với đôi con ngươi đen của cậu rồi nói: “Một người đi tè...”

Sắc mặt Diệp Kính không dao động, im lặng nghe cô hát.

Trước mặt liền xuất hiện một cái bóng trắng, cắt đứt tầm mắt giữa Diệp Kiều Lục và Diệp Kính.

Là Canh Ngọc với khuôn mặt xinh đẹp, thướt tha đa tình. Cô nói thật to để át đi tiếng huyền ảo: “Diệp Kính, giọng hát của cậu thế nào? Mình chọn cho cậu một bài nhé.”

Diệp Kính lắc đầu, vẻ mặt lạnh nhạt, còn hơi có vẻ âm ỉ. Lúc cậu quay lại nhìn Diệp Kiều Lục thì cô đã quay đầu qua bên kia nhìn lời bài hát.

Xương Diễm Thu đang tựa vào ghế, ánh mắt theo sát Diệp Kính và Canh Ngọc.

Nếu nói về đáng về thì hai người bọn họ rất xứng đôi.

Nhìn lại cái kẻ dương dương tự đắc không buồn không lo Diệp Kiều Lục kia, Xương Diễm Thu thở than một tiếng: hết thuốc chữa.

Thờ dài xong thì Xương Diễm Thu lại bắt được một đầu mối. Nếu như Diệp Kính không hề có tình ý gì với họ Diệp ngốc ngếch kia thì quan hệ giữa hai người bọn họ chắc chắn cũng không phải chuyện đùa. Nếu là người khác, đừng nói là mời cơm, mà ngay cả tiếp chuyện còn chẳng được.

Hồi năm thứ nhất, trong một quán com ở khu phố ẩm thực, Xương Diễm Thu tình cờ gặp được Diệp Kính, cô nhiệt tình mời cậu vào ngồi nhưng cậu trực tiếp từ chối.

Lạnh nhạt mới đúng là biểu hiện nên có của Diệp Kính. Khi cậu qua lại cùng với Diệp Kiều Lục thì càng ngày càng tỏ ra không bình thường.

Canh Ngọc đứng ở ngay phía trước Trâu Tượng, cậu cũng chẳng kiêng dè gì mà quan sát cô.

Cô cao hơn Diệp Kiều Lục, cũng gầy hơn Diệp Kiều Lục. Mặc bộ váy trắng như thế này, cũng chỉ có dáng người mảnh khảnh cao gầy như cô mới có thể toát lên vẻ thần tiên.

Cậu khẽ cười hừ một cái rồi nhìn về phía Diệp Kiều Lục đang đứng trên đài.

Cô hát thật sự rất vui vẻ, nhưng tiếng hát này lại làm cho không ít bạn học bực bội.

Trên mặt Ngô Thiên Dã viết lên hai chữ to: Chướng tai.

Nhìn qua Xương Diễm Thu, cô đã che lỗ tai, tử trận ngay trên ghế salon.

Mà Diệp Kính lại không hề để lộ ra chút nào về thiếu kiên nhẫn, cứ như không hề nghe thấy tiếng hát của Diệp Kiều Lục.

Trâu Tượng cười cười, quay đầu gào lên rủ các bạn học chơi trò Quốc vương.

Các bạn đều tán thành.

Xương Diễm Thu như được sống lại, Trâu Tượng chỉ nói một câu, cô liền gật đầu.

Hát hết bài hát của mình Diệp Kiều Lục liền trở về chỗ ngồi. Không có Xương Diễm Thu hát chung nên cô cảm thấy nhàm chán.

Tầm mắt của cô dán ở phía trước.

Cậu đứng ở bên cạnh tường, nghe Canh Ngọc đang lớn tiếng nói chuyện. Thần sắc cậu thân nhiên, thảnh thơi mấp máy môi đáp lại.

Canh Ngọc đứng đưa bàn tay trái từ sau ra trước, ngón tay thon dài ngọc ngà giống như vô tình vén góc váy lụa trắng lên.

Lại đến lượt ‘gào thét’ của Ngô Thiên Dã, “Để cho váy kia bay gây ra chiến tranh.”

Diệp Kiều Lục chống cùi chỏ lên đầu gối, hai tay đỡ mặt, nhìn chăm chú từng lớp váy lụa trắng.

Cô lớn lên cùng với Diệp Kính, chưa từng có nữ sinh nào tiếp xúc với cậu quá gần, hình như... bạn nữ thân thiết nhất với hắn chính là cô.

Trong phòng rất ấm ỉ, cô không nghe được đoạn đối thoại của Diệp Kính và Canh Ngọc, chỉ nghe thấy tiếng hát khản cầu mà mê muội của Ngô Thiên Dã: “Vì lần váy kia xoay, chêt ta cũng may mắn. Vì mỗi bộ váy thướt tha, cả đời làm bẽ tôi.”

Diệp Kiều Lục hạ mắt, cúi nhìn bộ váy liền quần màu xanh lục của mình.

Chỗ bị cửa tàu điện kẹp vào đến giờ vẫn còn nhăm nhúm. Cô thích mặc váy ngắn, nhưng có hát váy lên cũng không thể làm điên đảo chúng sinh như trong lời bài hát kia.

Trong một khoảnh khắc, cô đột nhiên muốn mặc váy lụa mỏng, đứng tung bay trong gió.

Cái ý nghĩ này bắt đầu nảy sinh, cô mới hiểu rõ ngụ ý bên trong lời ca.

Cô nhìn MV, lần váy bay qua bay lại trước ống kính, một giây kế tiếp, nam chính cúi đầu định hôn cô gái mặc váy đỏ.

(Bài này là bài Quần hạ chi thần của Trần Dịch Tấn, nếu ai muốn xem thì search nhé)

Ý nghĩ vừa nảy ra, đột nhiên cô đảo mắt nhìn về phía Diệp Kính.

Tầm mắt của cậu cũng đang chiếu thẳng vào cô.

Cô sợ run lên.

Diệp Kính hơi quay đầu đi chỗ khác, đuôi lông mày khẽ nhếch. Đang nói chuyện với Canh Ngọc, lúc này liền lạnh nhạt kết thúc rồi rời đi.

Diệp Kiều Lục lập tức ngồi thẳng người, cười cười rồi vẫy tay gọi cậu tới.

Kiểu vẫy tay kia làm Canh Ngọc cảm thấy rằng cô đang gọi một con cún con.

Vậy mà Diệp Kính lại đi tới.

Cô lau lau ghế bên trái vài cái, nhường chỗ ngồi cho cậu.

Cậu lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh, biết là cô có lời muốn nói.

Quả nhiên, cô cười tươi như hoa, thành tâm yêu cầu: “Diệp Kính, chúng ta cùng song ca đi!”

Quen biết lâu như vậy mà cô chưa từng hát song ca cùng với cậu. Cô cùng với các bạn học khác từ nhỏ đã song ca quá nhiều lần. Vì để công bằng nên cô muốn hát cùng với Diệp Kính một lần. Cái này gọi là tất cả đều bình đẳng (*)

(*)nguyên gốc là Vũ lộ quân triều, ý nói đối xử với một hoặc nhiều người không quá yêu thích cũng không quá căm ghét, tất cả đều bình thường công bằng.

Trên mặt Diệp Kính nổi lên mấy tầng sương lạnh, “Không.” Nghe cô hát không khớp nhạc là một chuyện, cố nhin một chút là xong. Nhưng hát chung với cô để cả hai cùng lệch ra khỏi giai điệu lại là một chuyện khác. Cậu sẽ không ném mặt mũi đi như vậy đâu.

“Chúng ta hát một bài đơn giản thôi, để mình chọn bài.” Diệp Kiều Lục vỗ ngực một cái, cực kỳ tự tin đối với khả năng âm nhạc của mình.

Diệp Kính không thèm đếm xỉa đến cô, kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

“Mình nghĩ xong rồi, hát bài “Cô gái A Lý Sơn.” Cô xích mông đến gần cậu, “Ngày trước mẹ cũng hay hát bài này, cậu đã từng nghe chưa? Cô gái xinh đẹp như nước, chàng trai cường tráng như núi.”

“Chưa từng nghe qua.” Cậu lạnh lùng đứng lên, “Không hát.”

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 24

Editor: HeLiX –

Đang giảng co thì Xương Diễm Thu giữ chặt tay của Diệp Kiều Lục, “Có chơi trò Quốc vương không?”

Diệp Kiều Lục ngoảnh lại, “Mình muốn lên hát.” Hai năm cô mới đến KTV một lần, mới hát được một bài nên chưa đã ghiền.

Ý cười của Xương Diễm Thu lập tức biến mất, vẻ mặt như vừa bị giật mắt người yêu, đau khổ kêu rên: “Buông tha cho bọn mình đi.”

Ủy viên sinh hoạt đẩy đẩy kính mắt, bắt chước nói: “Buông tha cho bọn mình đi.”

Diệp Kiều Lục mím môi, hỏi lại Diệp Kính, “Mình hát nghe không lọt tai sao?”

“Không phải vậy.” Thấy cô không hề tự ý thức được, nên cậu không nỡ đập tan ảo tưởng của cô.

Nghe thấy thế, vẻ mặt cô rất đắc ý. Từ trước đến nay một câu khen ngợi của Diệp Kính còn hơn trăm câu của người khác, có thể coi đó là chân lý.

Xương Diễm Thu trao đổi ánh mắt cùng ủy viên sinh hoạt. Vì không để cho tiếng hát của Diệp Kiều Lục cất lên lần thứ hai, Xương Diễm Thu rút ra một quyển ‘Architecture Theory since 1968’ (Lý thuyết Kiến trúc từ 1968) rồi kéo Diệp Kiều Lục chơi trò chơi.

Trâu Tượng bắt đầu đảo bộ bài tây, thông thả nói: “Quy tắc đơn giản, chúng ta có 8 người chơi nên sẽ dùng lá bài từ A đến 8 để đại diện, thêm một lá Joker để làm Quốc vương. Tổng cộng có 9 lá bài, mỗi người rút ra 1 lá, người nào lấy trúng lá Joker thì phải lập tức mờ bài. Sau khi mọi người lấy hết 8 lá, còn lại một lá đang úp thì chính là con số của Quốc vương. Quốc vương có thể tùy tiện yêu cầu các con số làm bất cứ chuyện gì. Thế nhưng Quốc vương không biết lá bài úp là số mấy, cho nên cũng có khả năng tự mình hại mình.” Trâu Tượng cúi xuống, bổ sung thêm: “Đương nhiên chỉ là chơi cho vui, đùa giỡn một chút đương nhiên không ảnh hưởng đến đại cục.”

Diệp Kiều Lục nghe xong quy tắc liền quay sang Xương Diễm Thu hỏi lại lần nữa, “Cậu tặng sách cho mình sao?”

Xương Diễm Thu gật đầu, “Dày lắm, mình lười đọc.”

Diệp Kiều Lục lập tức đồng ý, “Được, mình cũng tới chơi.” Tiền tiêu vật tháng này của cô đang trong tình trạng nguy cấp, không mua nổi sách Kiến trúc nữa rồi. Cô ngoảnh lại hỏi, “Diệp Kính, cậu cùng chơi với mình không?”

Diệp Kính nhìn động tác đảo bài của Trâu Tượng.

Mười ngón tay Trâu Tượng linh hoạt xếp bài. Lúc đảo bài, đầu ngón tay phết nhẹ qua lá bài bên cạnh.

Mắt Diệp Kính sa sầm. “Chơi.”

Vì thế, số người tăng lên đến mười người.

Trâu Tượng đặt bài lên bàn, ra hiệu cho mọi người rút bài lần lượt theo hướng ngược chiều kim đồng hồ. “Rút đi.”

Các bạn học nhao nhao rút bài.

Diệp Kiều Lục nhìn chăm chú cây bài của mình: Số 4.

Cô vội vàng che lại.

Trâu Tượng cười mở ra lá bài Joker, “Thật ngại quá, lần này mình là Quốc vương.”

Xương Diễm Thu cất giọng khinh bỉ, “Lần thứ 2 cậu làm Quốc vương rồi.”

“May mắn thôi.” Trâu Tượng cười nhạt. Cậu nhìn các bạn học che bài. “Ừm... Hay là chúng ta phân tổ để hợp tác làm bài tập lớn đi.”

Sau khi làm bài tập nhỏ về biệt thự, sẽ có một bài tập lớn về xây dựng nhà ở mật độ cao, cần phải có hai người hợp tác. Hôm qua thầy giáo đã đề cập đến, văn kiện về nhiệm vụ phải thiết kế sẽ được công bố vào tuần sau. Các bạn học đều phải chờ đợi, cũng chưa phân tổ.

Đột nhiên Trâu Tượng nhắc đến chuyện này, trong lòng các bạn học háo hức hẳn lên.

Bảng thành tích bài tập nhỏ, Diệp Kiều Lục và Diệp Kính đứng thứ đầu và thứ hai của khoa Kiến trúc năm thứ hai. Lỡ như hai người này hợp tác trong một tổ thì thực sự là đánh đầu tạуг đó không gì cản nổi rồi.

Trâu Tượng nói: “Mình nói rõ trước. Cho dù là trò chơi, nhưng một khi đã bắt đầu thì phải tuân thủ quy tắc. Đừng để đến lúc mình gọi số rồi lại không thừa nhận nhé.”

Ủy viên sinh hoạt nói: “Đương nhiên.”

Xương Diễm Thu sáng khoái, “Dám chơi dám chịu.”

Trâu Tượng nở nụ cười, “1 với 10 vào một đội, 4 với 8 vào một đội.” Cậu nói xong, ánh mắt liếc về phía Diệp Kính.

Diệp Kính lạnh lùng nhìn lại.

“Mình là số 4.” Diệp Kiều Lục kinh ngạc hô to, “Ai là số 8 đây.” Cô thò đầu nhìn bài của Diệp Kính. “Diệp Kính, cậu số mấy?”

Cậu trực tiếp lật bài: Số 1.

Xương Diễm Thu kéo dài giọng, “Vì sao mình không phải số 8.”

Canh Ngọc vốn đang trầm mặc hồi lâu bỗng mỉm cười, “Mình là số 10.” Sắc mặt của cô khẽ biến, phấn mắt màu vàng hồng khiến đôi mắt cô càng long lanh nổi bật.

Diệp Kiều Lục giật mình, hỏi các bạn học, “Số 8 đâu?”

Không ai đáp lại.

Ủy viên sinh hoạt lẩm bẩm, “Không phải là Quốc vương chứ.” Cậu mở ra lá bài đang úp trên bàn.

Quả nhiên là số 8.

Diệp Kiều Lục kinh ngạc, “Mình phải làm bài tập lớn cùng Trâu Tượng sao.”

“Xin chỉ giáo nhiều hơn.” Khóe môi Trâu Tượng chứa ý cười nồng đậm.

Diệp Kính vẫn trầm mặc, trong lòng cậu vẫn đang đắn đo gì đó.

Vấn này đối với các bạn học mà nói chỉ là một tiết mục nhỏ mà thôi. Có điều kết quả nảy sinh lại ảnh hưởng đến quá trình thiết kế bài tập lớn của bốn người.

Người mừng thầm nhiều nhất chính là Canh Ngọc. Cho dù có kết quả với Diệp Kính hay không thì hiện tại còn chưa biết, nhưng bây giờ cô đã có hy vọng, ít nhất cô cũng có cơ hội cùng làm chung bài tập với cậu.

Diệp Kiều Lục thấy mất tinh thần. Cô lấy khuỷu tay đập đập vào Diệp Kính, khẽ nói, “Diệp Kính, đứng ra mình định lập tổ làm bài tập với cậu.” Hậu quả lại mọc đầu ra một tên Trâu Tượng kỳ quái.

Diệp Kính nhìn chăm chăm xấp bài trên tay Trâu Tượng, không nói gì.

Lượt rút bài tiếp theo lại không có người nào rút phải lá Joker.

Trâu Tượng mỉm cười, mở lá bài đang úp ra, đó chính là Joker.

Cậu đưa tay thu về toàn bộ lá bài, “Chỉ có thể rút lại.”

Xương Diễm Thu cười tăng bóc: “Cậu là dân cờ bạc lão luyện sao?”

Trâu Tượng khẽ nhếch môi cười.

Diệp Kính vẫn lạnh lùng, cậu đã nhìn thấu tất cả. Thứ tự của 11 lá bài này là cố định. Năm lá phía trên để chồng lên sáu lá phía dưới. Chỉ cần nhớ kỹ trình tự lúc đầu rồi lại căn cứ vào số lần đảo bài mà tính toán thì lá bài nào rơi vào tay ai cũng chẳng có gì bất ngờ.

Lần này Trâu Tượng đảo bài 6 lượt, tương đương với đảo ba lá dưới cùng theo thứ tự ban đầu lên trên cùng. “Các bạn học, mời.” Cậu tươi cười thân thiện.

Diệp Kiều Lục định rút bài thì mu bàn tay lại bị Diệp Kính vỗ một cái. Cô giật mình thu tay về, trừng mắt lườm Diệp Kính.

Diệp Kính đưa tay rút lá bài thứ ba.

Trâu Tượng nheo mắt nhìn lá bài đang kẹp trong ngón tay thon dài của Diệp Kính.

Diệp Kiều Lục xoa xoa mu bàn tay, khiển trách: “Cậu đánh mình để làm gì?” Cô thấy mấy bạn học đều đã rút bài, vội vàng rút lá bài gần nhất.

Cô nhìn một cái, lại là số 4.

Diệp Kính liếc mắt bài rồi ném ra, “Joker.”

Trâu Tượng âm thầm hừ một tiếng.

Diệp Kiều Lục oán trách, “Đúng ra là mình rút được lá Joker kia.”

Diệp Kính liếc về phía cô, thấy cô đang sợ cậu nhìn trộm bài, giật mình áp lá bài lên ngực để che, cậu nói: “Vậy thì mình nhường quyền lợi này lại cho cậu?”

“Không cần đâu, mình chỉ góp ý một chút về hành vi của cậu thôi.” Diệp Kiều Lục cười một cách khoan hồng đại lượng.

“Ừ.” Diệp Kính chỉ hỏi thôi, đương nhiên cậu hiểu rõ cô sẽ không truy xét.

Các bạn học rút bài xong đều đồng loạt nhìn về phía Diệp Kính, chờ cậu ra lệnh.

Diệp Kính cúi mắt nhìn lá bài cuối cùng còn lại trên bàn.

Trâu Tượng nở nụ cười. Cậu rất tò mò Diệp Kính sẽ nói ra yêu cầu gì trong trường hợp này. Trâu Tượng chơi bài cùng các bạn học đều là giờ trò lưu manh và nhìn lén. Cậu cảm nhận được suy nghĩ của Diệp Kính nhất định không giống người dung tục, tầm thường.

Ai ngờ, Diệp Kính nói, “4 và 9 ôm một cái.”

Khóe mắt Trâu Tượng giật giật, những tưởng tượng vừa rồi vỡ tan tành. Được lắm, thật ra sinh vật nam tính này lại cực kỳ tầm thường.

Các bạn học im lặng.

“Số mấy?” Vừa rồi Diệp Kiều Lục không nghe rõ.

Diệp Kính quay đầu nhìn cô, “4 và 9.”

Giữa tiếng ồn ào huyên náo, giọng nói trầm trầm của cậu xuyên thấu vào trong tai cô.

Diệp Kiều Lục nhìn lá bài của chính mình, ý nghĩ đầu tiên là: Cô không muốn phải kéo thêm quan hệ cùng với Trâu Tượng đâu.

Tiếp theo, cô chỉnh sửa lại ý nghĩ này: Cô không muốn ôm nam sinh nào khác ngoại trừ Diệp Kính.

Sau đó, cô lại chỉnh sửa: Số 9 là nữ sinh thì tốt nhất.

Cuối cùng cô quay về hướng Diệp Kính kêu la, “Cậu đó, đồ Quốc vương không đứng đắn.”

Diệp Kính nghiêng người nói nhỏ, “Loại trò chơi này không phải chơi như vậy.” Cô ngốc cho nên mới tùy tiện đồng ý. Không giáo huấn cô một chút thì cô vẫn còn chưa hiểu, chỉ bị lừa gạt mà thôi. Hơn nữa, cậu cực kỳ đứng đắn, chỉ là ôm chứ không phải hôn. Cậu hỏi: “Ai là số 9?”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai nói gì.

Xương Diễm Thu lập tức mở lá bài đang úp, “Số 9 ở đây.” Cô vui mừng, đúng là ý trời mà.

“Khéo thật.” Diệp Kính vẫn bình tĩnh như thường.

Trong lòng Trâu Tượng khinh thường sự vô si của Diệp Kính.

Xương Diễm Thu ồn ào gây rối, “Ôm một cái đi.” Mấy chuyện ban nãy quá nhàm chán, bọn mình đã muốn ngáp ngủ rồi. Thật không dễ dàng gì mới chờ đến lúc nam nữ tiếp xúc thân mật, cô liền tiêu diệt hết cơn buồn ngủ.

Biết được số 9 là Diệp Kính, không hiểu sao Diệp Kiều Lục lại thờ phào nhẹ nhõm. Cô quay đầu nhìn cậu.

Cậu cũng nhìn cô bằng ánh mắt thờ ơ.

Bỗng nhiên ánh đèn trong phòng tối sầm xuống.

Hóa ra là Ngô Thiên Dã bắt chước ca sỹ biểu diễn trên sân khấu, tập trung hết ánh đèn lên người cậu. Ngô Thiên Dã hát: “Ánh đèn rực sáng, cứ ôm nhau đi.”

Trong bóng tối dễ hành sự, Diệp Kiều Lục nắm chặt cơ hội, bất thành linh đưa tay ôm lấy Diệp Kính. Lúc ôm được rồi, cô như trút giận mà ra sức dùng lực, muốn khiến cho cậu phải đau đớn.

Đáng tiếc, đối với chút lực nhỏ kia của cô thì Diệp Kính không để vào mắt, thậm chí còn chẳng lên tiếng phản ứng.

Cô thất vọng, ôm xong liền định rút tay ra rồi đi.

Nhưng đúng lúc đó cậu lại giữ chặt lưng cô, khẽ nói: “Chờ một chút.” Bàn tay vừa vịn đặt đúng móc cài nội y của cô, qua 2 giây sau cậu mới khẽ nhích tay ra chỗ khác.

“Định làm gì?”

“Tối quá, bọn họ không nhìn thấy.”

Cô tròn mắt, “Nói vớ vẩn! Mình đều có thể nhìn thấy bóng dáng bọn họ.”

“Xuyt, cứ chờ một chút.” Môi cậu áp rất gần vào cô, lúc nói chuyện hơi thở làm nóng cả lỗ tai cô.

Cô nói: “Diệp Kính, trưa nay mình ăn lẩu, cậu ngửi được trên tóc mình có mùi sa-tê không?” Không chỉ là ở trên tóc, cả người cô đều có mùi lẩu, sặc chết cậu rồi.

Lúc này, lớp trưởng Ngô Thiên Dã với chủ nghĩa cá nhân cảm thấy không hài lòng nên đi bật đèn một lần nữa.

Cảnh tượng Diệp Kính và Diệp Kiều Lục ôm nhau khiến Xương Diễm Thu vỗ tay cổ vũ. Thật đáng mừng, rốt cuộc đôi này cũng có tiến triển rồi.

Ngược lại, Canh Ngọc từ đầu đến giờ vẫn luôn để tâm đến Diệp Kính lại trầm mặt xuống, cô đã trông thấy Diệp Kính vỗ lưng Diệp Kiều Lục, môi nhẹ nhàng dừng lại trên tóc Diệp Kiều Lục nửa giây rồi sau đó rời đi.

Đương nhiên Diệp Kiều Lục trì độn không biết cái va chạm của Diệp Kính nhẹ đến mức không cảm thấy gì.

Bạn học xung quanh cũng không phát hiện ra.

Chỉ có Canh Ngọc và Trâu Tượng nhận ra, hành động này đối với Diệp Kính mà nói là cực kỳ thân mật.

Trâu Tượng cầm lấy một lon bia, mở ra uống sạch.

Có lẽ Canh Ngọc không rõ ràng lắm về mục đích cái ôm này của Diệp Kính.

Nhưng trong lòng Trâu Tượng lại biết rõ, đây là Diệp Kính tuyên bố chủ quyền với Diệp Kiều Lục, tiện thể cũng cảnh cáo Canh Ngọc và Trâu Tượng, đừng có giờ trò đùa giỡn hay liếc mắt đưa tình trong quá trình làm bài tập lớn.

--

Tiết Thiết kế kiến trúc buổi chiều thứ tư đổi thành tiết Mỹ thuật.

Thầy giáo Mỹ thuật dắt các sinh viên đến công viên vẽ phong cảnh thực tế.

Sinh viên lớp 1 lưng đeo bàn vẽ, bước lên phương tiện giao thông công cộng đi trước để tiền trạm.

Dọc theo đường đi, không ít người qua đường liếc nhìn đám sinh viên này. Hình dáng bàn vẽ trông rất ấn tượng, bọn họ đều cho rằng đây là sinh viên ngành Mỹ thuật, chứ rất ít người nghĩ đến ngành Kiến trúc.

Đây là lần đầu tiên Diệp Kiều Lục ra ngoài vẽ phong cảnh thực tế, ngược lại lại thấy vui vẻ hơn nhiều so với ngồi trong lớp học vẽ tĩnh vật.

Ngay tại cửa công viên, cô vừa bước xuống khỏi cửa taxi thì gặp phải Trâu Tượng đang chạy đến.

Bản vẽ của cậu được trưng bên ngoài bằng một tấm vải bố màu sắc rực rỡ, phong cách khác người. Lúc quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt cậu sâu thẳm tới tận như mực.

Cô liếc mắt, gật đầu chào hỏi.

Cậu tiến lên, “Diệp Kiều Lục, cậu có biết địa điểm tác nghiệp của bài tập lớn là ở đâu không?”

“Không biết.” Thầy giáo chưa nói.

“Ngay ở ngoại thành phía tây, rất gần đây. Nếu không thì sau khi vẽ thực tế, chúng ta đi xem trước một chút được không?”

Cô lắc đầu, “Thứ hai thầy giáo phát thư nhiệm vụ rồi.”

Vừa mới nói xong thì cô liền thấy bóng dáng của Diệp Kính phía trước, nhất thời cô nở nụ cười, vui vẻ đuổi theo.

Ngay lập tức Trâu Tượng bị vứt bỏ tại chỗ.

Diệp Kiều Lục đuổi kịp Diệp Kính, vỗ lên bả vai cậu.

Diệp Kính hơi nghiêng đầu nhìn cô.

“Diệp Kính, cậu có biết địa điểm tác nghiệp của bài tập lớn là ở đâu không?”

“Không biết.”

“Ngay ở ngoại thành phía tây, rất gần đây. Nếu không thì sau khi vẽ thực tế, chúng ta đi xem trước một chút được không?”

Diệp Kính nhìn lá rụng đang rơi xuống ở phía sau lưng cô, “Ngoại thành phía tây?”

“Đúng vậy.” Đột nhiên cô nghĩ đến, “Đó chẳng phải là rất gần nhà mình sao?”

Ngày mai là thứ năm, chỉ có hai tiết giới thiệu về các nguyên tắc cơ bản của chủ nghĩa Mark, bởi vì vừa đúng vào đợt thi giữa kỳ nên thầy giáo để cho các sinh viên tự học.

Cũng tương đương với không có tiết.

Ánh mắt Diệp Kiều Lục tỏa sáng lấp lánh, cô tiến sát đến gần Diệp Kính, khẽ thì thầm, “Hay là lúc chúng ta vẽ xong thì về nhà ăn cơm đi.”

“Ba cậu có nhà không?”

“Không biết.”

“Vậy thì không đi.”

“Cậu không muốn gặp mẹ sao? Mẹ thường xuyên nhắc đến cậu đó.” Ba cô không phải là ba của cậu, nhưng hai người bọn họ đã thống nhất là có chung một người mẹ mà.

“Vẫn có thể gọi điện thoại.” Ý là có gặp hay không cũng không sao cả.

Diệp Kiều Lục bặt miệng, “Vô tình.”

Ngô Thiên Dã đi ngang qua nghe thấy hai từ này, lại bắt đầu ngân nga: “Nói là vô tình, viết xuống càng tàn nhẫn.”

(Đây là bài Bức thư tình tàn nhẫn, bài này nổi tiếng lắm nhé, lời Việt là bài Mãi không trở về của Nguyên Thảo.)

Diệp Kiều Lục bái phục tài năng ca hát của Ngô Thiên Dã, cậu luôn luôn có thể hát lên vài câu phù hợp với hoàn cảnh.

Lúc cô và Diệp Kính phải ôm nhau trong trò chơi lần trước, Ngô Thiên Dã hát đúng bài ‘Giây phút ôm nhau’.

Đêm đó sau khi về nhà, cô lại khẽ ngâm nga bài hát này trước mặt Diệp Kính.

Diệp Kính vẫn không thêm đề ý đến cô.

Cô lại hát lại.

Cậu lạnh lùng, “34 giây mà thôi.”

Cô mù tịt, nghe không hiểu cậu đang nói cái gì.

Cậu giải thích: “34 giây này tới từ đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Khước Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 25

Editor: HeLiX

Thầy giáo Mỹ thuật đứng lặng hồi lâu ở bờ hồ, giải thích toàn bộ nội dung bài tập cho các sinh viên rồi đi đến hóng gió dưới tán cây.

Bài tập Mỹ thuật hôm nay là phác họa bằng bút máy. Phác họa bút máy quan trọng nhất là cảm giác về từng tầng lớp đen và trắng. Ánh sáng và khoảng trắng, tất cả đều được kiểm soát thông qua mật độ của nét bút. Kiến trúc học yêu cầu rất cao đối với những đường nét trong phác họa.

Các bạn học mỗi người tìm một vị trí cho riêng mình rồi ngồi xuống.

Diệp Kính đi đến đình nghỉ mát ở giữa hồ.

Thang Ngọc thấy thế cũng vội vàng đi theo.

Sau khi cân nhắc một hồi, Diệp Kiều Lục xoay người ngồi xuống dưới tán cây lưng chừng núi, quay mặt về phía đình nghỉ mát.

Ánh sáng nhẹ phản chiếu xuống mặt hồ trong vắt, bóng cây xanh biếc lay động trên mặt nước. Trên đường dẫn ra chòi nghỉ mát hình vuông cũng lấp lánh ánh nắng, khiến Diệp Kính đang ngồi trên ghế đá trong đình cũng âm ập hẳn lên.

Cô đặt bút vẽ ra một bóng dáng nho nhỏ ở giữa trang giấy.

Diệp Kính biết Thang Ngọc đi theo, cậu liền nhanh chóng quay đầu nhìn về hướng Diệp Kiều Lục một cách rất bình tĩnh thản nhiên.

Không khí trong đình im lặng khoảng 20 phút đồng hồ, Thang Ngọc tiến lên phía trước, “Diệp Kính, nghe nói địa điểm tác nghiệp của bài tập lớn là ở ngoại thành phía tây.”

“Ừ.” Cậu trả lời qua quýt.

Diệp Kiều Lục đang vẽ đình.

Diệp Kính lại đang vẽ sườn núi. Thị lực của cậu rất tốt, biết cô cũng đang nhìn qua đây.

“Hay là mình đi xem địa hình trước? Thời gian làm bài tập lớn rất gấp gáp. Thầy giáo chỉ cho 20 ngày làm về biệt thự, khu dân cư mật độ cao lại chỉ có nửa tháng. Mình hơi lo lắng.” Từ giọng điệu đến từng câu chữ của Thang Ngọc đều mang đậm vẻ đắn đo. Hiện tại điểm gắn kết giữa cô và cậu chỉ là thiết kế kiến trúc, cho nên đánh vào điểm này là thích hợp nhất.

Diệp Kính chẳng nói câu nào, tay cầm bút vẫn tiêu sái như cười mây đập nước.

Thang Ngọc đợi hồi lâu không thấy cậu trả lời, nên thấy hơi xấu hổ. Cô ngẩng đầu lên liền thấy đôi lông mi dày rậm của cậu đang buông xuống, nửa khuôn mặt đẹp đẽ như trong tranh. Trái tim cô lại đập lỡ một nhịp. Lấy lại bình tĩnh, cô tiếp tục nói, “Hơn nữa, bài tập lớn lại phải vẽ bằng máy tính rồi tạo dựng mô hình. Mình đã học AutoCAD và SketchUp, nhưng vẫn chưa có dịp thực hành, không biết có hoàn thành đúng tiến độ không.”

Phần mềm đồ họa trong Kiến trúc đều phải tự học. Khóa học về AutoCAD cũng giống như sinh viên thiết kế công trình, chỉ dạy những kỹ năng cơ bản. Mà phần mềm tạo dựng mô hình thì nhà trường lại không đưa vào chương trình dạy học.

Thang Ngọc lo lắng là thừa rồi.

Cuối cùng Diệp Kính cũng dừng bút, “Thầy giáo nói là mô hình quy hoạch, dùng SketchUp kéo mấy khối hình là được rồi.”

Cô vẫn say sưa nhìn ngũ quan của cậu, khẽ hỏi: “Vậy còn hình vẽ lập thể?”

“Dùng V-ray hoặc Artlantis.”

“Ừm? Cậu biết sử dụng chứ?” Thang Ngọc vừa mừng vừa lo. Cô âm thầm cảm thấy may mắn khi ở cùng đội với cậu, nhất định có thể làm chơi ăn thật.

Cậu lại tiếp tục vẽ, tán cây hiện ra tầng tầng lớp lớp dưới ngòi bút, um tùm xanh tốt. “Nếu đã là hạng mục cùng hợp tác thì hãy phân công công việc rõ ràng.”

Diệp Kính liếc mắt một cái về hướng sườn núi, rồi lại quay đầu nhìn về hướng Thang Ngọc nở nụ cười.

Cười đến mức khiến cho hai lỗ tai Thang Ngọc đều đỏ ửng lên.

Từ trước đến nay Diệp Kính luôn luôn biểu lộ ra vẻ lạnh lùng và cao ngạo, ai ngờ gương mặt khi nở nụ cười lại có thể yếu đi đến mức này.

Trái tim cô đập loạn như nai con nhảy nhót vậy.

--

Diệp Kiều Lục nghi ngờ rằng bản thân mình hoa mắt rồi.

Thế nào mà lại nhìn thấy Diệp Kính phát ra khí chất tà ma tùy tiện mê hoặc lòng người đối với Thang Ngọc.

Đầu tiên cô nhú mày, rồi thả lỏng, sau đó lại nhắm mắt.

Cô nhéo lên khuôn mặt tròn như quả trứng của chính mình, hung hăng dùng sức.

Đau.

Đau quá.

Cô đứng lên, phui phui bùn đất và cỏ xanh dính trên quần. Đang định đi về phía trước thì một bạn học nam chui ra ở ngay bên cạnh cô, “Diệp Kiều Lục, mau lại đây xem mình vẽ tranh.”

“Hả?” Cô ngờ ngàng quay đầu.

Chỉ thấy trên tay bạn nam đó cầm một bó bút bị nước, nghiêng đầu nhếch mép rồi hất tóc, “Nhìn thăm cỏ xanh tưới đến tận chân trời của mình này!”

Gào thét xong, cậu lại dùng bó bút kia chấm chấm rất nhanh trên giấy.

“Vua cỏ tái xuất giang hồ.” Tiếng hô của lớp trưởng.

Sở trường của bạn học này là vẽ cỏ, do đó có danh hiệu: Vua cỏ.

Diệp Kiều Lục nhìn bức tranh đó, một khoảng trống rất nhanh bị che kín bởi những nét vẽ dày đặc. Phương pháp rất cổ quái, mới chấm chấm mấy cái mà bãi cỏ đã hiện ra.

“Tuyệt quá.” Cô vỗ tay tán phục tài năng của cậu.

Vỗ tay xong, cô quay đầu nhìn về phía giữa hồ. Thị lực của cô không bằng Diệp Kính, cô không phân biệt được là Diệp Kính đang nhìn mình hay là đang nhìn cảnh núi ở phía xa.

Đột nhiên Vua cỏ đưa bức tranh tới, động tác quá nhanh khiến góc giấy xẹt ngang qua mặt cô.

Đau quá. Cô quả trách, “Làm gì vậy?”

Vua cỏ cười ngượng ngùng, “Ngại quá, mình chỉ định khua tay một chút thôi, không cẩn thận đụng phải cậu rồi.” Nói xong, cậu không nhìn cô nữa mà lại bắt đầu khoe khoang khắp nơi về thần khí vẽ cỏ do chính cậu phát minh ra.

Diệp Kiều Lục xoa xoa mặt, tâm tư lại đặt lên người Diệp Kính và Thang Ngọc.

Cô lại nhìn về hướng đình nghỉ mát.

Trong đình chỉ còn lại một mình Thang Ngọc.

Diệp Kính bước đi dọc theo hành lang dài. Mà hướng cậu đi tới chính là sườn núi nơi cô đang đứng, hay nói thẳng ra là cậu muốn đến tìm cô.

Diệp Kính ngồi xuống cạnh cô, nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy, “Cậu nói với mẹ rằng chúng ta ra ngoài vẽ thực tế?”

Diệp Kiều Lục nghe không rõ, tiến đến sát cậu rồi cao giọng, “Hả?”

Cậu cúi mắt nhìn vành tai cô.

Cô liếc cậu một cách kỳ quái.

Khoảng cách hai người ở rất gần, gương mặt cậu đẹp đẽ như ngọc, con mắt lạnh lùng nhưng đẹp tuyệt điểm, khiến cô cảm thấy phong cảnh của công viên cũng phải lu mờ trước vẻ đẹp của cậu. Cô ngồi thẳng lại rồi mím môi nói, “Cậu vừa nói cái gì?”

“Sao mẹ biết chúng ta đến đây?” Cậu khẽ hỏi.

Cô cũng trả lời cậu với âm lượng khẽ y như vậy, “Ừ, mình gửi tin nhắn nói với mẹ là tối nay sẽ về ăn cơm.”

“Mẹ gọi điện thoại tới nói là mình và cậu cùng trở về ăn cơm.”

“Vậy càng tốt.” Diệp Kiều Lục vui vẻ.

Lúc này Diệp Kính đưa tay lên mặt cô khẽ lau nhẹ một cái, vết thương vừa rồi do góc giấy cắt phải gây ra một ít máu dính lên ngón tay của cậu.

Cô sững sờ.

Cậu giơ ngón trở lên cho cô nhìn.

Cô che mặt, hô lên một tiếng kỳ quái: “Vậy mà cũng chảy máu rồi.” Hèn nào cứ cảm thấy đau đau.

Lúc này một trận gió lạnh thổi tới, Vua cỏ đột nhiên thấy ớn lạnh, cảm thấy như có một lưỡi đao lạnh toát đâm tới từ sau lưng.

Cậu lưỡng lự quay đầu.

Bắt gặp ánh mắt sương giá nhiệt độ thấp của Diệp Kính đang bắn về phía cậu.

Bàn tay của Vua cỏ đang vung vẩy tóe vè trên giấy đột nhiên cứng đờ...

--

Diệp Trình Phong đã về nhà từ sớm.

Biết được tối nay Diệp Kính và Diệp Kiều Lục về nhà ăn cơm, nên ông cười cười nói nói, “Tốt quá rồi.” Sau đó hỏi, “Lâu rồi Diệp Kính không về nhà phải không?”

“Đúng vậy.” Thi Dữ Mỹ đang nấu canh gà trong bếp, “Học kiến trúc rất bận rộn, mấy tuần nay Tiểu Lục cũng không quay về.”

Diệp Trình Phong cởi áo khoác, đi vào phòng bếp, “Vừa hay hôm nay Tiểu Lục trở về, anh muốn nhờ em một chuyện.”

Thi Dữ Mỹ hơi kinh ngạc, vặn nhỏ bếp lại rồi xoa xoa hai tay lên tạp dề, “Chuyện gì?”

Diệp Trình Phong cân nhắc một lát rồi nói tóm tắt: “Con gái của lão Mạnh ở công ty, năm nay 18 tuổi, mang thai 4 tháng mà vẫn chưa phát hiện, đi đường bị ngã đến mức sảy thai mới biết. Chuyện này làm cho anh tỉnh ngộ, nên muốn em dạy giáo dục giới tính cho Tiểu Lục. Mẹ nó mất sớm, trước kia anh cũng không có hiểu biết gì về chuyện này. Gần đây nghe thấy rất nhiều chuyện vô liêm sỉ của bọn thanh niên thiếu nữ ở bên ngoài, nên trong lòng anh rất hoang mang, sợ nó ngây thơ quá bị lừa gạt.”

Thi Dữ Mỹ ngơ ngác, “Nhà trường không dạy cái này sao?”

Diệp Trình Phong bật cười, “Trong giáo dục của Trung Quốc, nói về giáo dục giới tính đều là loại thay đổi lung tung. Khiến cho bọn nhỏ nghĩ rằng tất cả nhân loại đều sinh ra từ tảng đá.”

“Vậy được rồi, để em phụ trách dạy bảo cho Tiểu Lục.” Thi Dữ Mỹ khẽ cười, “Thế có phải anh sẽ dạy bảo con em hay không?”

“Anh cảm giác nó không cần.” Lời này phát ra từ đáy lòng của Diệp Trình Phong.

Thi Dữ Mỹ chỉ cười mà không nói gì. Con trai đã 19 tuổi rồi, cũng sớm đã dậy thì mộng tỉnh, thực sự bà cũng chẳng lo lắng gì về cậu. Bà rất mừng là Diệp Kính không bị di truyền cái tính phong lưu không kiềm chế được của ba cậu, là một đứa bé ngoan hồn nhiên ngây thơ giống Diệp Kiều Lục.

Lúc Diệp Kiều Lục và Diệp Kính trở về trời vẫn còn sớm.

Thi Dữ Mỹ vừa nhìn thấy con trai con gái mình, phản ứng đầu tiên chính là “Sao lại gầy thế kia?” Ngay trong lời nó đã đầy vẻ đau lòng.

“Mẹ, bài tập thiết kế của con đạt được hạng nhất, còn lợi hại hơn của Diệp Kính!” Diệp Kiều Lục còn chưa đổi giấy xong đã ồ ồ nói.

“Tiểu Lục tuyệt quá.” Thi Dữ Mỹ nhìn về phía con trai mình đang đứng trầm tĩnh ở cửa, cười hỏi: “Tiểu Kính xếp thứ mấy?”

“Thứ 2, xếp ngay phía sau con.” Diệp Kiều Lục giờ ngón cái lên, cực kỳ hung hăng kiêu ngạo.

Diệp Trình Phong cười hô hô, “Quá tốt rồi, Trạng nguyên, Bảng nhãn đều trong nhà chúng ta.”

“Chào chú.” Diệp Kính cất lời chào đúng mực.

Diệp Trình Phong mỉm cười. Diệp Kính cực kỳ lễ phép và khách khí trước mặt ông. Nếu không phải vì mối quan hệ này với Thi Dữ Mỹ thì ông và Diệp Kính thật ra cũng chỉ là người xa lạ.

“Ba ba.” Diệp Kiều Lục niềm nở đi đến, trên mặt tràn đầy hân hoan, “Lần sau con đem bài tập về cho ba xem, về cũng đẹp lắm.”

“Được.” Diệp Trình Phong vô cùng cung chiêu.

Diệp Kiều Lục lại ngồi xuống bên cạnh rồi kéo tay ông, “Con được 90 điểm.”

“Ừ.” Diệp Trình Phong tò mò hỏi, “Vậy bị trừ 10 điểm là do đâu?”

Diệp Kiều Lục ngây người, “Cái đó con không biết...”

Diệp Trình Phong hỏi: “Không có lời phê sao?”

Diệp Kiều Lục lắc đầu.

Diệp Trình Phong nói: “Nếu có phê bình thì sẽ biết lý do tại sao bị trừ điểm.”

Diệp Kính đổi giấy xong đi tới bỏ sung, “Bài tập nhỏ không có lời phê, nhưng bài tập lớn sau này sẽ có khâu bình luận.”

Diệp Kiều Lục nghĩ đến bản thiết kế của Diệp Kính, “Thực ra... Mình cảm thấy thiết kế của cậu tốt hơn mình... Thiết kế mặt chính diện cực kỳ phong phú.” Sức tưởng tượng về không gian của cô vẫn không sánh được với Diệp Kính.

“Cậu thiết kế mặt bằng giỏi hơn.” Diệp Kính lạnh nhạt.

“Bài tập nhỏ chủ yếu là phân tích mặt bằng, còn bài tập lớn chủ yếu là lập quy hoạch và phân tích biểu đồ.” Diệp Kiều Lục cười, “Chúng ta lại thi đua xem lần này ai đạt điểm cao hơn.”

Diệp Kính liếc nhìn cô một cái, “Ừ.”

Diệp Trình Phong nhìn theo ánh mắt của Diệp Kiều Lục thẳng đến Diệp Kính.

Chỉ là hai sinh viên đại học thảo luận về chuyện bài vở.

Mặc dù Diệp Kính không hề tỏ ra sơ hở.

Thế nhưng Diệp Trình Phong lại cực kỳ nhạy cảm với chuyện cô nam quả nữ ở chung, ông muốn thúc giục Thi Dữ Mỹ sớm phổ cập kiến thức về nam nữ cho con gái mình.

--

Diệp Kính com nước xong xuôi, bị Thi Dữ Mỹ giữ lại nên đành phải ngủ lại đây một đêm.

Cậu tắm rửa xong liền đi vào phòng.

Đập vào mắt cậu chính là cả giường nệm màu xanh lục nhạt. Đống đồ này giờ đã trở thành độc quyền của cậu, mỗi lần cậu qua đêm ở đây thì Thi Dữ Mỹ đều thay cho cậu.

Diệp Kính cầm lấy cái khóa Lỗ Ban của Diệp Kiều Lục, vô tình nhìn thấy khung hình vẽ trên bàn viết.

(Khóa Lỗ Ban: một loại trò chơi xếp hình gồm 6 khúc gỗ ghép lại với nhau.

Đó là một bức ảnh gia đình, Diệp Trình Phong chừng chặc, Thi Dữ Mỹ xinh đẹp duyên dáng, Diệp Kiều Lục tươi cười rạng rỡ.

Diệp Kính chỉ liếc mắt một cái rồi dời tầm mắt.

Cậu ngồi dựa vào thành giường.

Sau hơn mười tiếng chuông đồng hồ thì ngoài cửa có tiếng gõ cửa.

Diệp Kính thờ ơ, “Vào đi.”

Diệp Kiều Lục đẩy cửa, trực tiếp đi vào, “Diệp Kính, Diệp Kính, cậu biết không?”

Cô còn chưa dứt lời cậu đã lên tiếng, “Không biết.”

Đi được hai bước cô lại quay lại đóng cửa, rồi sau đó kéo ghế dựa ngồi xuống nghiêm chỉnh.

Nhìn bộ dáng thần bí như vậy quả cô quả là không bình thường. Cậu hỏi, “Có chuyện gì?”

Diệp Kiều Lục nghiêm mặt, khề khàng bộc lộ hết ra với cậu. “Mẹ có nói với cậu rằng sẽ dạy cậu học hay không?”

“Học cái gì?”

Câu trả lời của cậu chứng tỏ là không có. Cô vuốt vuốt cằm, thờ dài một tiếng: “Ừm...”

Diệp Kính tiếp tục chơi khóa Lỗ Ban

Một giây sau Diệp Kiều Lục khụ khụ hai tiếng rồi nói, “Mẹ muốn dạy mình kiến thức về sinh lý.” Giọng nói càng ngày càng hạ thấp, 4 chữ sau cùng chỉ còn nhẹ như hơi thở.

Diệp Kính dừng lại động tác khoảng 2 giây, “À.”

“Cậu không ngạc nhiên sao?” Cô không hiểu chuyện gì mới có thể đủ khiến cho cậu kinh ngạc.

“Không ngạc nhiên.”

“Ba cậu cũng dạy cậu rồi sao?”

“Không.”

“Vậy cậu cũng không biết những cái này rồi.” Cô cảm thấy thương hại cậu, sau đó cô bắt đầu suy nghĩ quanh quẩn, đột nhiên nói: “Có điều, thành tích môn sinh học của mình rất tốt.”

Cậu lập tức hiểu rõ cô đang suy nghĩ cái gì, sửa chữa lại cho cô, “Sinh học và sinh lý là hai chuyện khác nhau.”

“Ừ... Vậy thì mình học xong rồi sẽ nói cho cậu biết.” Buột miệng nói xong cô mới ý thức được lời này không ổn, nhưng không kịp rút lại mất rồi.

Diệp Kính ngẩng đầu, con ngươi đen sâu thẳm như biển.

Diệp Kiều Lục ngượng ngáp, nhưng vẫn mặc kệ phóng lao thì theo lao, “Không cần phải cảm ơn mình, hai người chúng ta thân thiết như một mà.” Vì để che giấu xấu hổ nên cô cười ha ha rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Cậu nhìn bóng lưng cứng ngắc của cô, “Học tập cho tốt.”

Cô lại càng cứng ngắc hơn, cuống quýt rời đi.

--

Thi Dữ Mỹ giáo dục giới tính rất đơn giản.

Bà không miêu tả cụ thể về chuyện nam nữ, mà nói về những điều thông thường đáng lưu ý. Kể lại chuyện của con gái nhà lão Mạnh, khuyên bảo con gái mình nếu không chịu trách nhiệm cho hành vi tình dục của mình sẽ gây ra tổn thương khó phai đối với phụ nữ.

Diệp Kiều Lục gật đầu dè dặt.

Sau cùng Thi Dữ Mỹ uống một ngụm nước, “Tiểu Lục ngủ ngon.”

“Mẹ ngủ ngon.”

Thi Dữ Mỹ mỉm cười rồi chìm vào giấc ngủ.

Diệp Kiều Lục mở to mắt nhìn lên trần nhà.

Hành vi tình dục, cảm giác đây là một chuyện cực kỳ xa vời. Trong kế hoạch học đại học của cô không có hạng mục yêu đương này.

Bài vở bận rộn khiến cho rất lâu rồi cô không nhớ tới anh Nhị Cầu.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 26

Editor: HeLiX

Không biết anh Nhị Cầu đã yêu đương gì hay chưa.

Cuộc sống đại học của Nhị Cầu cực kỳ rảnh rỗi, cậu đã hẹn gặp vài lần nhưng đều đúng vào thời gian Diệp Kính và Diệp Kiều Lược đang làm bài tập nên cuối cùng đành mặc kệ.

Diệp Kiều Lược cảm thấy được tỷ lệ La Tích có thể yêu đương là cực kỳ lớn, có lẽ không kịp chờ cô tốt nghiệp thì cậu đã tìm được chị Nhị Cầu rồi.

Nghĩ như vậy, cô cảm thấy phiền muộn, nhưng không đau khổ. Thuyền tới đầu cầu thì tự nhiên sẽ thắng thôi.

Nhớ nhưng anh Nhị Cầu tiêu sái xong, Diệp Kiều Lược lật người lại.

Cô liên tưởng đến Diệp Kính khô ngô tuấn tú, cậu mang gương mặt trên hoa gheo nguyệt đó đúng thật là tạo nghiệp chướng mà. Lỡ như có người con gái hư hỏng nào mơ ước khuôn mặt đẹp của cậu, tuổi cậu lại còn trẻ như vậy chắc cậu sẽ rất dễ mắc mưu.

Hôm nào đó cô phải dạy bảo cậu lại thật tốt, đề phòng cậu lầm đường lỡ bước.

--

Ngày hôm sau là tổng kết hàng tháng của quầy bán cá tươi, nên ngay từ sáng tinh mơ Thi Dữ Mỹ đã phải ra ngoài rồi.

Bà đã chuẩn bị bữa sáng cho ba người còn lại trong nhà.

Diệp Kiều Lược vừa ngâm nga giọng hát lệch điệu của mình, vừa rửa mặt trong nhà vệ sinh. Cô ngẩng đầu, nhìn chính mình trong gương rồi nhếch miệng cười.

Cô lau khô mặt rồi kéo cửa đi ra ngoài.

Diệp Kính đang ngồi ở trên ghế nhìn cây to quay đầu lại, thấy cô đi ra cậu cũng đứng dậy đi đến nhà vệ sinh.

“Chào buổi sáng Diệp Kính.” Cô khoan khoái chào hỏi.

Mới vừa thức dậy nên tóc cậu hơi lộn xộn, nét mặt cũng hồ hững.

Cô có chút khó hiểu, ngày xưa cậu cũng không hề nhiệt tình, nhưng có điều đó chỉ là tự kỷ. Nhưng hiện tại là giống hệt như không hề quen biết cô.

Cô lấy tay quơ quơ trước mặt cậu, “Vì sao cậu không chúc mình buổi sáng tốt lành?”

Cậu không thèm để ý tới cô, đi thẳng tới nhà vệ sinh rồi đóng cửa lại.

Diệp Kiều Lược tròn mắt nhìn cánh cửa, “Bệnh tự kỷ tái phát đây mà.”

“Tiểu Lược.”

Nghe thấy tiếng gọi, cô lập tức tươi tỉnh hẳn lên, “Ba ba, chào buổi sáng.”

“Chào.” Diệp Trình Phong đứng ở phòng bếp một lúc lâu, vừa rồi Diệp Kính không thèm để ý đến Diệp Kiều Lược, Diệp Trình Phong đã chứng kiến toàn bộ. Khiến cho ông lưu tâm chính là phản ứng của con gái mình, ông hỏi: “Con và Diệp Kính có thói quen chúc nhau buổi sáng tốt lành?”

“Có ạ.” Diệp Kiều Lược không hiểu dụng ý câu hỏi của ba ba, thành khẩn trả lời, “Các bạn cùng lớp rất hòa hợp với nhau, buổi sáng đến lớp đều chào hỏi lẫn nhau.”

“Các bạn học rất đáng yêu.” Diệp Trình Phong mỉm cười.

Sau đó, Diệp Kính đều cực kỳ trầm tĩnh. Ăn xong bữa sáng cậu ngồi vào sô-pha xem đá bóng, cũng giống hệt thói quen khi còn bé của cậu.

Diệp Kiều Lục lại về tranh ở trong phòng.

Diệp Trình Phong nhìn hai người ai bận việc người nấy liền vui vẻ yên tâm mà đi làm.

Diệp Trình Phong vừa đi, Diệp Kính liền thay đổi lại tư thế cho dễ chịu hơn, nửa nằm xuống.

Diệp Kiều Lục vẽ được một nửa, nghĩ tới tiết học về ‘Giới thiệu các nguyên lý cơ bản của chủ nghĩa Mác’, cô lên QQ, vào nhóm của lớp hỏi, thầy giáo có điểm danh hay không.

Lớp trưởng trả lời: “Thầy giáo có việc nên không đến.”

Diệp Kiều Lục yên tâm.

Vua cô: “Bọn mình cũng chưa đến.”

Lớp trưởng: “Chiều nay mình đến sân bãi chỗ thiết kế bài tập lớn, ai đăng ký tham gia không?”

Ngay lập tức có vài người hưởng ứng lời kêu gọi.

Diệp Kiều Lục đọc đến đây liền hăng hái, cô chạy đến phòng khách, “Diệp Kính, chiều nay lớp trưởng đi xem sân bãi, chúng ta đi theo đi?” Đối với các vấn đề liên quan đến bài tập thì từ trước đến nay cô luôn luôn hăng hái tràn trề.

Diệp Kính lười biếng ngược nhìn, “Ngoại thành phía tây ở rất gần phố Hương Sơn, cậu hỏi vị trí cụ thể đi, xem xong trận bóng rồi chúng ta xuất phát. Đi sớm một chút rồi trở về ngủ trưa.”

Diệp Kiều Lục gật đầu, ngồi trên ghế gửi tin nhắn hỏi lớp trưởng.

Lớp trưởng gửi địa chỉ cho cô.

Ngay sau đó, Trâu Tượng cũng vào tán gẫu, “Khi nào thì cậu đến ngoại thành tây?”

Diệp Kiều Lục nói lại chân thật, “Chờ một chút rồi đi.”

“Nếu hai người bọn mình đã hợp tác rồi thì cùng nhau đi đi.”

Lúc này cô mới nhớ ra rằng mình và Trâu Tượng là một tổ. Cô đang cân nhắc sẽ phải trả lời như thế nào thì dường như Diệp Kính lại nhìn ra vẻ do dự của cô, nói: “Người khác tới hỏi thì cứ từ chối.”

Cô kinh ngạc nhìn cậu.

Cậu vẫn đang nhàn hạ thoải mái xem trận đấu trên TV.

Diệp Kiều Lục không khỏi nhớ lại đợt nghỉ hè năm 9 tuổi ấy, cậu cũng dựa sô-pha như thế này, ngoài cửa sổ là nền trời xanh thẳm cùng ánh nắng vàng rực rỡ.

Mới có chớp mắt mà mười năm đã trôi qua. Những năm tháng đã trôi qua của lúc nhỏ cũng lại trong một cái chớp mắt nào đó đã lại quay về nơi bắt đầu. Cô hy vọng, sau mười năm tiếp theo nữa, cô và cậu cũng sẽ không thay đổi, tình hữu nghị mãi mãi trường tồn.

Diệp Kiều Lục nói với Trâu Tượng, “Thầy giáo sẽ dẫn chúng ta đi, đến lúc đó chúng ta trao đổi sau.”

Trâu Tượng liền không còn gì để nói.

Trong nhóm, Thang Ngọc hỏi hướng đi của Diệp Kính.

Diệp Kiều Lục nhìn thấy vậy liền thoát khỏi nhóm QQ. Cô tò mò hỏi Diệp Kính, “Thang Ngọc hẹn cậu cùng đi sao?”

“Không đi.” Cậu không nói Thang Ngọc có hẹn hay không hẹn, mà trực tiếp đưa ra câu trả lời.

“Ồ... Lần trước váy Thang Ngọc mặc đẹp thật đấy.” Sau hôm đó, cô đi ngang qua cửa hàng, đều theo bản năng mà tìm kiếm váy lụa trắng, đúng là cô mặc lên cũng không toát ra tiên khí giống như Thang Ngọc.

Ánh mắt Diệp Kính từ trên TV chuyển đến phía cô, “Trông như thế nào?”

“Cậu không nhớ rõ sao?” Cô cảm thấy được các nam sinh trong lớp đều bị cái váy kia làm cho kinh động rồi. Bài hát ‘Bè tôi dưới váy’ kia của Ngô Thiên Dã cũng chính là vì tán thưởng Thang Ngọc mà hát lên.

“Không để ý.”

Nghe thấy như thế, không hiểu sao tâm tình của Diệp Kiều Lục lại dễ chịu hẳn lên.

--

Đến cuối tuần thì thầy giáo mới phân ra địa điểm chính xác, hôm nay Diệp Kính và Diệp Kiều Lục phải nghiên cứu về tình trạng của cánh đồng.

Hai người đi một vòng ở xung quanh khu phố.

Khu vực xung quanh lấy phần đất đai sử dụng để cư trú làm chủ, phối hợp với bên ngoài có một chút dùng để thương mại và giáo dục nghiên cứu khoa học. Phía tây của cánh đồng có một dòng sông, bờ sông vẫn là mặt bùn. Con phố đối diện ở phía đông là tầng dưới của khu dân cư, phía nam là các tòa nhà cao tầng phức hợp.

“Thầy giáo nói, chúng ta phải đi từ địa hình chân thực của cánh đồng cho tới lý luận thực tiễn.” Dưới ánh mặt trời, mồ hôi của Diệp Kiều Lục toát ra làm ẩm ướt sợi tóc, “Nhưng bây giờ mình đứng ở chỗ này, thật sự rất mờ mịt.”

“Đó là do cậu còn chưa quen chuyển hóa thực trạng thành hình vẽ để suy nghĩ.” Diệp Kính nhìn giọt mồ hôi của cô chảy trên cổ rồi nhỏ vào trong áo. Cổ áo trơn ướt cả rồi.

Cô lấy bàn tay mình quạt gió, “Cậu có kinh nghiệm gì chia sẻ cho mình không?”

“Chủ yếu dựa vào thiên phú và năng lực nhận thức.”

“Có nói cũng như không.” Diệp Kiều Lục bịt miệng, “Đối với bài tập lớn lần này, cậu không có đề nghị gì sao?”

“Sức tưởng tượng về không gian thì Trâu Tượng không bằng cậu, nhưng bản lĩnh về mỹ thuật của cậu ta cực kỳ tốt.” Diệp Kính thấy cô ra mồ hôi nhiều hơn cậu, đôi bước đi về phía bóng cây, “Bài tập lớn này chủ yếu là quy hoạch tổng thể và tạo sự hài hòa cho mặt bằng. Hội họa và tạo khối giao cho cậu ta, còn cậu lo các chức năng của mặt bằng.”

Diệp Kiều Lục gật đầu, “Mình không vẽ tốt như cậu ấy.”

“Năng lực thiết kế kiến trúc thì cậu bỏ xa cậu ta cả 10 con đường.” Diệp Kính không che giấu sự khinh thường đối với Trâu Tượng.

Cô truy hỏi: “Vậy cậu và Thang Ngọc phải hợp tác như thế nào?”

“Các tác phẩm của cậu ấy chỉ vừa phù hợp quy củ chứ không có gì đặc sắc, không thể nói là xuất chúng nhưng về mặt logic thì không thành vấn đề. Về thiết kế thì mình và cậu ấy không có rào cản gì cả.”

Cô buồn bực khó chịu, “Cậu không biết váy của cậu ấy trông như thế nào, nhưng cậu lại hiểu rất rõ thiết kế của cô ấy.”

Giữa lông mày Diệp Kính hiện lên tia sáng, cậu nghiêng đầu, “Có phải những lời này của cậu có ý khác hay không?”

“Có ý gì?” Diệp Kiều Lục than phiền: “Mình muốn chung tổ với cậu, bọn mình cũng không có rào cản chương ngại mà. Hơn nữa lại còn cực kỳ ăn ý.”

Cậu nhìn cô.

Cô mặt không đỏ, thờ không gập, tựa như chỉ là than thở vì mất đi một người cộng sự tốt.

“Ồ.” Diệp Kính nhìn lên tán cây dày đặc.

“Hai chúng ta kiên cường liên thủ, có thể nói là thiên hạ vô địch.” Diệp Kiều Lục bày ra tư thế của Ultraman.

“Nếu cậu không chơi cái trò chơi rách nát kia thì cái gì cũng không xảy ra.”

“Mình đâu biết Trâu Tượng lại làm vậy như vậy.” Cô nhớ tới hôm chơi trò đó, cực kỳ chán nản. Cô nhìn thấy sắc mặt lạnh nhạt của Diệp Kính liền an ủi: “Thôi, đến đâu hay đến đó. Coi như ông trời đã định chúng ta phải thi đấu đi. Người nào thắng người đó mời ăn cơm.”

“Ừ.” Ánh mặt trời rọi rạc chiếu lên mặt cậu, xao động theo phiến lá tạo thành những điểm sáng li ti ấm áp.

Diệp Kiều Lục bị gương mặt đẹp như ngọc của cậu làm cho kinh diễm. Cô nhớ tới buổi sáng nhìn chính mình ở trong gương.

Mỗi khi cô đứng sững đôi cùng với cậu, cô liền trở nên kém cỏi, trở thành lá cây làm nền cho khuôn mặt xinh đẹp của cậu.

Cô vốn cực kỳ tự tin đối với bề ngoài của chính mình, hiện tại lại mất hết tinh thần rồi. Con gái vẫn nên bớt qua lại cùng với nam sinh còn xinh đẹp hơn chính mình đi.

Nghiên cứu xong, hai người đi bộ đến trạm xe bus, Diệp Kính đột nhiên hỏi: “Mẹ dạy kiến thức về sinh lý cho cậu xong rồi hả?”

“Tất nhiên.” Diệp Kiều Lục ngẩng đầu lên, “Xã hội này loạn như vậy, mẹ làm thế để mình có thể bảo vệ tốt chính mình.”

“Mình thấy cậu học rồi cũng như không.” Cậu đoán rằng Thi Dữ Mỹ sẽ không nói chuyện một cách thẳng thắn đâu.

Diệp Kiều Lục mở to đôi mắt tròn, “Chính cậu cũng không biết thì sao lại nghi ngờ mình?”

Cậu liếc nhìn cô một cái thật sâu sắc rồi nhìn về phía ngã tư đường.

Xe bus tới rồi.

--

Buổi sáng thứ hai, lớp trưởng nộp danh sách phân tổ bài tập lớn cho thầy giáo.

Hai người vào một tổ, tổng cộng có 17 tổ.

Lịch dạy học của bài tập lớn là mỗi lớp có 6 thầy cô giáo, mỗi người phụ trách 2-3 tổ.

Diệp Kính và Diệp Kiều Lục không có cùng một thầy giáo.

Ngoại trừ buổi chiều phải nghiên cứu thực địa, thì những lúc khác mỗi thầy cô đều tự mình sắp xếp thời gian riêng. Thậm chí đối chiếu bài tập cũng không đến cùng nhau.

Diệp Kiều Lục đi theo thầy Lưu, yêu cầu trong quy hoạch ban đầu và bên ngoài các cá thể độc lập phải bổ sung thêm một bản báo cáo hiện trạng.

Diệp Kính thì ở trong tổ của thầy Lý, lại cần phải đề ra quá trình thiết kế các phần nhỏ.

Các sinh viên đều tập trung vào từng trọng điểm khác nhau.

Diệp Kiều Lục và Trâu Tượng đi đến hiện trường tận 7 lần, tổng kết từ từng phương diện như giao thông xung quanh cánh đồng, tạp âm, ánh sáng mặt trời, tốc độ gió, v.v.v...

Cô phụ trách thống nhất cách hành văn, sắp xếp lại câu chữ rồi giao cho cậu.

Trâu Tượng luôn luôn tỏ ra phong lưu lỗi lạc, ra vẻ muốn làm tù binh của cô. Thế nhưng trong mắt cô chỉ có bài tập, căn bản không hề phát hiện ra cậu ta vô tình hay cố ý dụ dỗ cô.

Diệp Kiều Lục: “Vào mùa hè tốc độ gió có vẻ chậm, nên hiệu quả thông gió không rõ ràng.”

Trâu Tượng nở nụ cười làm say lòng người, chỉ vào cửa hàng ở ven đường, “Uống cà phê không?”

Diệp Kiều Lục: “Khu cao ốc phía nam đối diện với cánh đồng làm ảnh hưởng đến ánh mặt trời chiếu xuống đây.”

Trâu Tượng lại nhìn về một hướng khác bên cạnh cửa hàng, “Không thích cà phê, còn nước trái cây thì sao?”

Diệp Kiều Lục trách mắng, “Rốt cuộc cậu có làm bài tập hay không?” Cô quảng tập tài liệu cho cậu ta, “Nhất định hôm nay cậu phải chỉnh sửa sắp xếp lại bản thảo này.”

“Vậy thì mình lại phải thức đêm rồi.” Trâu Tượng nhận tập tài liệu rồi thở ngắn than dài, “Đi uống một ly cà phê để nâng cao tinh thần thôi.”

Diệp Kiều Lục hơi nổi giận. Đây đã là ngày thứ ba cô hợp tác cùng với cậu ta, vậy mà tiến độ vẫn trì trệ. Hai người bọn họ chẳng hề ăn ý.

Cô rất nhớ Diệp Kính.

Cô với cậu chỉ mới đi thực nghiệm một lần, tán gẫu vài câu thôi cũng đã có thể giải quyết vấn đề một cách trau chuốt rõ ràng. Mà hiện tại cô đã phải chạy ba ngày cùng với Trâu Tượng rồi, vẫn đang sút đầu mẻ trán.

Cô cứ bực bội mãi không thôi.

Đến giờ phút này cô mới hiểu rõ, Diệp Kính là cực kỳ kỳ tốt. Cô thả làm một mảnh lá cây nhỏ, làm nền cho nam sắc của cậu chứ không thêm lãng phí thời gian cùng với Trâu Tượng.

“Trâu Tượng, việc chỉnh sửa lại báo cáo giao cho cậu rồi, mình đi về đây.” Diệp Kiều Lục xoay người định rời đi.

“Mình mời cậu ăn cơm chiều.” Trâu Tượng ngăn cô lại, “Cách đây không xa có một trang trại, biển hiệu của quán là: Gà hầm nấm trúc.”

“Không cần, mình muốn về sớm một chút.” Cô đã ăn cơm cùng Trâu Tượng vài lần, nhưng cũng chẳng tính là ăn cơm. Không phải là đồ ăn không ngon mà là do cô lo lắng về bài tập nên ăn không trôi.

Đi được vài bước, Diệp Kiều Lục không nhận được phải gọi điện thoại cho Diệp Kính.

Cậu “Alo” một tiếng lạnh lùng.

Cô nhú mặt, “Diệp Kính, buổi tối cậu mời mình ăn cơm đi.”

“Hả?”

“Mình đói lắm, mấy ngày nay chưa được ăn no rồi.” Cô cố tình nói với vẻ điềm đạm đáng yêu, tranh thủ sự thông cảm của cậu, “Hôm nay mình chỉ được ăn rau xanh nên giờ rất thèm ăn gà vịt thịt cá.”

“Ồ đâu?”

“Mình lập tức ngồi xe bus quay về.” Thoáng cái Diệp Kiều Lục đã vui vẻ hẳn lên, không còn uất ức nữa, “Cậu đợi mình, phải mời mình ăn cơm đó.”

“Ừ.”

Nghे thấy Diệp Kính đồng ý, cô vui đến nỗi bước chân cũng nhẹ nhàng khoan khoái hẳn lên.

Trâu Tượng đi sau lưng cô cũng chẳng có ý tốt, “Nghe nói Diệp Kính và Thang Ngọc đã có tiến triển thần tốc rồi.”

Diệp Kiều Lục dừng lại, quay đầu tròn mắt với Trâu Tượng, “Cậu đi theo mình làm gì?”

“Không có ai ăn cơm cùng mình thì mình phải quay về trường học thôi.” Ngụ ý là cậu cùng đường với cô.

Về hoan hỷ của cô bị vui đi một nửa, vẻ mặt thoáng suy sụp.

--

Xe bus đi hơn nửa giờ mới đến cổng trường học.

Diệp Kiều Lục nhảy xuống xe, đang định chạy về phía trước thì chợt dừng bước.

Đứng đợi ở bên kia là bóng dáng của Diệp Kính và Thang Ngọc.

Thang Ngọc mặc một bộ váy dài màu đỏ, xinh đẹp động lòng người.

Trâu Tượng nở nụ cười ý tứ sâu sắc, “Mình còn tưởng rằng bài tập có tiến độ thần tốc, xem ra quan hệ của bọn họ cũng tiến nhanh vượt bậc nhỉ.”

“Quan hệ gì cơ?” Diệp Kiều Lục khó hiểu hỏi lại.

“Hai người bọn họ đáng người đều cao, vẻ bề ngoài cũng cực kỳ xứng đôi.” Giọng nói của Trâu Tượng giống hệt như nam MC đang đọc thơ.

“Là sao?” Diệp Kiều Lục lại nhìn về hướng đôi nam nữ đang đứng ở cổng.

Xứng đôi ở chỗ nào chứ?

Diện mạo của Diệp Kính chỉ có người đẹp như mẹ mới có thể xứng đôi. Xi xi xì! Không được nói là mẹ, như thế là loạn luân, không có đạo đức.

Tóm lại, cho đến tận bây giờ, cô vẫn chưa thấy có ai đứng ở bên cạnh Diệp Kính mà không bị cậu làm cho lu mờ.

Diệp Kính quay đầu nhìn qua, cậu lạnh lùng liếc mắt về phía Trâu Tượng rồi lại quay về phía cô nhú mày.

Ngay lập tức Diệp Kiều Lục nở nụ cười, quăng Trâu Tượng sang một bên, lạch bạch chạy tới, gọi “Diệp Kính!” với giọng vui mừng hoan hỷ, giống như đã xa cách rất lâu mới có dịp gặp lại.

Cổng trường thơm ngát mùi hoa quế. Các bạn học đi qua đi lại.

Ánh mắt Trâu Tượng dừng ở hai người Diệp Kiều Lục và Diệp Kính.

Diệp Kiều Lục không cao bằng Thang Ngọc, cũng không gầy như Thang Ngọc, thế nhưng khi cô ở cùng Diệp Kính lại cực kỳ hài hòa.

Phong cảnh đẹp như tranh vẽ.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 27

Editor: HeLiX

Diệp Kiều Lục dự đoán lần ăn chung này biến thành bốn người cùng ăn.

Mặc dù không muốn nhưng cô cũng không nghĩ ra được lý do để từ chối. Dù sao cũng là bạn cùng lớp.

Diệp Kính không nói gì.

Diệp Kiều Lục thấy tự dưng mọc ra thêm hai người nên nói chuyện cũng phải điều độ lại. Đây hẳn là một bữa cơm tối khó nuốt mà.

Trâu Tượng và Thang Ngọc cùng nhau mô tả phương án thiết kế của đối phương.

Diệp Kiều Lục nghe thế liền thấy xấu hổ. Bản quy hoạch của cô và Trâu Tượng đến nay vẫn chỉ là tờ giấy trắng. Báo cáo tiến độ chậm chạp khiến cô chẳng có tâm tư nào mà làm tiếp. Càng ngày càng phiền não.

Cô chống cằm, dùng đũa chọc chọc mấy cục thịt viên trong chén.

Diệp Kính gấp một miếng mực viên cho cô.

Cô mím môi, lấy thìa múc, đang định cắn.

Diệp Kính nhắc nhở, “Cẩn thận nóng.”

Cô nghe được liền thấy thoải mái, lập tức thổi hai ba hơi rồi mới bỏ vào miệng. Cô vừa than thở vừa ăn hết tất cả mực viên nhưng đều không cảm thấy ngon miệng, cắn một miếng hương vị tươi mới tràn qua kẽ răng, vừa giòn vừa mềm tan trong miệng.

Trâu Tượng và Thang Ngọc thấy thế liền tạm ngừng cuộc đối thoại của hai người, quay qua nhìn nụ cười trên gương mặt đầy vẻ thỏa mãn của Diệp Kiều Lục.

Trâu Tượng cười chế nhạo.

Nhưng nét mặt Thang Ngọc lại sa sầm.

Không khí lại tiếp tục im lặng, Diệp Kiều Lục đánh tiếng hỏi: “Dự án của cậu chỉ làm về biệt thự sao?”

“Phải.” Thang Ngọc cướp lời.

Diệp Kiều Lục không hỏi nổi nữa. Trước kia cô là người thân mật nhất với Diệp Kính, kết quả mới được có 3 ngày mà người hợp tác mới của cậu đã có thể thay mặt cậu phát ngôn rồi.

Cô lại rầu rĩ mà tiếp tục chọc chọc mực viên.

Cơm nước xong quả thật vất vả, Diệp Kiều Lục với cái bụng lép kẹp vì chỉ ăn được vài viên mực, nên giờ cô cực kỳ đói. Nhưng cô nuốt lại không trôi. Cô tự động định nghĩa Trâu Tượng và Thang Ngọc là người ngoài, nên không thể ăn ngấu ăn nghiêng trước mặt người ngoài được.

Trên đường trở về, mùi quế bay nhẹ trong gió.

Đến lối rẽ, bốn người chào nhau rồi ai đi đường nấy.

Đi được một đoạn, Diệp Kiều Lục không nhịn được hỏi, “Diệp Kính, cậu kết bạn với Thang Ngọc sao?”

Diệp Kính nhìn cô, trên mặt cô vẽ buồn bực không vui hiện lên rõ ràng hai chữ “Không được.”

“Hôm nay bộ váy đỏ của cô ấy đẹp thật đó.” Diệp Kiều Lục cảm khái, bản thân mình cũng mặc váy nhiều năm như vậy nhưng không cách nào toát ra được tiên khí như vậy.

“Bản quy hoạch của cậu thế nào rồi?”

Cậu đổi đề tài khiến cô lại càng phiền não, “Vẫn còn đang chỉnh sửa báo cáo.”

“Nhận xét sơ bộ thì sao?”

“Minh đã kiểm tra đối chiếu những trang bị kỹ thuật, mình muốn thiết lập toàn bộ biệt thự tại khu trung tâm và mặt phía tây, thừa đất phía bắc tầm nhìn rộng lớn, dùng để bố trí căn hộ cao tầng, còn phía nam dùng để làm khu nhà hiện đại.

“Nhiều căn hộ cao tầng như vậy, hẳn là thời gian cực kỳ cấp bách.”

“Thầy Lưu đã để cho bọn mình làm một dự án thực. Dung tích của thửa đất này đã được chính phủ phê duyệt là 2.2, khai thác thương mại khẳng định là sẽ có lợi nhuận. Mình mới chỉ tính toán sơ sơ đến diện tích xây dựng biệt thự, còn về kiến trúc cao tầng thì chưa tính nhiều.”

“Khác với yêu cầu của thầy Lý.” Diệp Kính đi theo thầy Lý, yêu cầu của thầy là mật độ nhà ở dưới cao cấp, đại khái không cần phải làm đến phần dung tích.

Đi cùng đường với cậu khiến cho tinh thần của cô sôi nổi hẳn lên, “Cậu nói xem, có phải mình còn phải nghiên cứu thêm về kiểu mẫu hay không, nếu không làm ra rồi cũng sẽ không đúng sự thật.”

“Không kịp nữa rồi.” Đi đến chỗ rẽ, Diệp Kính rẽ về hướng phố ẩm thực, “Quy hoạch chỉ cần thỏa mãn đúng khoảng thời gian là được, còn mặt bằng của từng cá thể thì chú ý đến những cột trụ trung tâm.”

Diệp Kiều Lục sững sốt, “Chúng ta đi đâu vậy? Không về nhà sao?”

“Ăn khuya.”

Cô phản chấn, “Mình đã nghĩ là cậu ăn cơm với Thang Ngọc xong liền không để ý gì đến mình.”

“Nghĩ ngợi vớ vẩn.” Trâu Tượng có ý đồ xấu khi cố tình phân đội thế này chính là để cho Diệp Kiều Lục gặp khó khăn. Trong lòng Diệp Kính biết rõ, coi như Trâu Tượng đang muốn khiêu khích bản chất chậm chạp của cô rồi.

--

Bữa ăn khuya này uy lực vô biên.

Diệp Kiều Lục bỗng chốc bùng nổ cảm hứng, ngồi vẽ bản thảo quy hoạch suốt đêm.

Sau đó, cô không thêm để ý đến thái độ cá lờ phạt phơ của Trâu Tượng.

Cậu ta bỏ mặc thì tự cô làm.

Qua khoảng thời gian bận bịu này, cô thế sẽ không bao giờ chơi mấy trò chơi tởn tàn này nữa, tất cả đều là kẻ bịp bợm.

Trâu Tượng luôn luôn đi đến để báo cáo tình hình giữa Diệp Kính và Thang Ngọc, càng nói càng mờ ám.

Thỉnh thoảng Diệp Kiều Lục sẽ nổi cáu, nhưng sau khi hít thở sâu thì sẽ bình tĩnh trở lại.

Tình cờ nhìn thấy Diệp Kính và Thang Ngọc xuất hiện cùng nhau thì cô đều đánh giá cẩn thận về khoảng cách giữa hai người. Phần lớn đều là Thang Ngọc nghiêng nửa thân người về phía Diệp Kính, mặt mày toát lên tình ý.

Diệp Kiều Lục tròn mắt lườm Diệp Kính.

Diệp Kính đáp lại bằng ánh mắt lạnh nhạt.

Xương Diễm Thu nói, trước kia Diệp Kiều Lục và Diệp Kính không hề giống yêu nhau chút nào, nhưng hiện tại thì mấy động tác mờ ám thế này giống hệt như đang liếc mắt đưa tình.

Ủy viên sinh hoạt hỏi, “Thang Ngọc này đã ‘đào đất’ tới trình độ nào rồi hả?”

Vua cỏ trả lời: “Khẳng định là không nói đùa, mình dùng danh hiệu vua cỏ của mình mà đánh cược, quan hệ của Diệp Kiều Lục và Diệp Kính vững chắc như đá hoa cương. Không đào nổi đâu.” Cậu nhớ lại ánh mắt của Diệp Kính cái hôm vẽ cảnh thật đó, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Nếu vết thương trên mặt Diệp Kiều Lục để lại sẹo thì chỉ sợ là Diệp Kính sẽ chém chết cậu.

Tạ ơn trời đất.

Ngày nộp bài đã càng ngày càng gần.

Sau giai đoạn vẽ bằng tay là đến giai đoạn đồ họa bằng máy tính.

Trâu Tượng thu lại vẻ đùa giỡn, vì điểm số của hai người mà phải bận bịu cùng với Diệp Kiều Lục.

Sau khi thay đổi mấy địa điểm thì hai người phải chuyển qua ký túc xá của Trâu Tượng để làm việc. Bởi vì ở chỗ khác đều không thể đảm bảo được nguồn điện ổn định.

Ngày nào Ngô Thiên Dã cũng nhìn thấy Diệp Kiều Lục xuất hiện, hiếu kỳ hỏi: “Diệp Kính lại có thể để cho cậu một mình đi đến ký túc xá nam sinh của bọn mình ư?” Đá hoa cương thì cũng không chịu nổi loại đá kích này đâu!

Diệp Kiều Lục thò đầu ra từ sau màn hình máy tính, “Chẳng thế thì sao, chẳng lẽ mình phải gọi cả Xương Diễm Thu đến nữa sao?”

Ngô Thiên Dã nhún vai, cảm thấy đề nghị của cô thực sự rất tuyệt, vì thế liền gọi Xương Diễm Thu đến luôn.

Di quản lý ở ký túc xá phát hỏa, nổi giận đùng đùng đi lên gõ cửa, “Mấy đứa bây 2 nam 2 nữ trốn trong ký túc xá để làm cái gì hả?”

Trâu Tượng đi đến tiếp lời, phóng ra một sức quyến rũ nam tính chết người, giọng nói từ tính cất lên tựa như trên thiên đàng, “Di ơi, bọn con đang tranh thủ làm bài tập. Chào đón đi đến kiểm tra bất chợt.”

Hiển nhiên di quản lý hoàn toàn tiếp thu ý kiến của hắn, nhắc nhở vài câu rồi đi xuống.

11h đêm, đèn lớn trong ký túc xá tắt hết.

Bốn người phải dùng đèn bàn để thay thế.

Diệp Kiều Lục hơi sốt ruột, “Thông số về độ phản xạ của hồ nước này phải thiết lập thế nào thì mới có thể vẽ ra được hình ảnh phản chiếu rõ ràng nhất?” Vẽ vẽ vài lần thì hồ nước thành ra không chân thật.

Trâu Tượng tiến lên, “Để mình tìm cách.”

Diệp Kiều Lục hoài nghi, “Cậu có được hay không vậy?”

Trâu Tượng: “Để cho cậu mở mang một chút về vị Vua thứ hai ở lớp.”

Xương Diễm Thu cười hỏi: “Vua gì?”

Ngô Thiên Dã: “The King of SketchUp.”

Nghe thấy vậy, Diệp Kiều Lục liền vỗ tay, “Trâu Tượng, rốt cuộc thì cậu cũng có giá trị lợi dụng rồi!”

Trâu Tượng: “Mở rộng thế giới ra một chút đi, đừng có chỉ nhìn thấy một mình Diệp Kính nhà cậu. Bộ dạng của mình cũng rất soái mã.”

“So với Diệp Kính thì cậu còn kém xa.” Diệp Kiều Lục không giới nhìn sắc mặt người khác thật thà nói.

Trâu Tượng suyt nửa thì nôn ra máu.

--

Thành tích của bài tập lớn trước đây là do ba thầy giáo ở các tổ nhỏ cho điểm.

Đối với thành tích của các tổ nhỏ thì các bạn học không có gì bất ngờ.

Tác phẩm của Diệp Kính và Diệp Kiều Lục đều đã vang danh trên bảng thông báo điểm số, tổ xếp thứ ba là của Ngô Thiên Dã và Xương Diễm Thu.

Diệp Kính và Thang Ngọc là tổ đầu tiên lên đài để thuyết trình tác phẩm.

Người thuyết trình chính là Thang Ngọc.

Gần đây cô đều ăn mặc tựa như tiên nữ, làn váy mỏng nhẹ tung bay theo nhịp bước chân.

Có lẽ vì căng thẳng nên Thang Ngọc thuyết trình không được tốt lắm, thế nhưng phương án thiết kế không có vấn đề gì lớn lắm.

Trong thửa đất này có một hồ nước nhỏ, phương án của tổ Diệp Kính là tạo một bể bơi 50 mét tiêu chuẩn. Đúng như yêu cầu của thầy Lý, cải tạo nơi này thành một làng nghỉ dưỡng xa hoa.

Tổ thứ hai lên đài là Diệp Kiều Lục và Trâu Tượng.

Báo cáo hiện trạng do Trâu Tượng phụ trách.

Các bạn học ngồi dưới hội trường đều cảm thấy mình như đang nghe giọng nói trên bản tin tức.

Ngay cả các thầy giáo cũng vỗ tay cười, “Đây là trạm phát thanh của các bạn học sao?”

Đột nhiên Diệp Kiều Lục nghĩ, nếu biết sớm như vậy thì các đoạn sau cũng sẽ giao cho Trâu Tượng nói, không chừng là vì giọng nói này mà có thể thêm

được vài điểm.

Trâu Tượng nói đến đoạn kết thúc, “Phần tiếp theo xin giao cho người cộng sự tốt của tôi, bạn Diệp Kiều Lục.”

Diệp Kiều Lục lập tức đứng dậy, đi lên bục giảng.

Ánh mắt của các bạn học bên dưới khiến cho cô căng thẳng. Cô lo lắng mình nói không được tốt như Thanh Ngọc.

Trong thoáng chốc, cô chạm phải cặp mắt đen như mực của Diệp Kính. Cô lấy lại bình tĩnh rồi hắng giọng rõ ràng, “Phần tiếp theo đây mình sẽ cho các bạn xem thành quả thiết kế của mình và Trâu Tượng.”

Máy chiếu bắt đầu.

“Phương án của bọn mình là tập hợp bố cục các nhóm, hai đường cảnh quan đối xứng ở hai bên xuyên suốt tiểu khu.”

Lúc này Trâu Tượng lại phối hợp cực ăn ý, di chuột theo từng nội dung mà cô đề cập tới.

Diệp Kiều Lục nhìn xuống dưới lại bắt đầu thấy căng thẳng. Cô lén liếc trộm về phía Diệp Kính một cái.

Cậu không để lộ ra cảm xúc gì, nhưng cô biết cậu đang cố vũ cô.

Cô hít sâu vào một hơi rồi tiếp tục nói: “Thửa đất chia làm 3 nhóm, vì hợp thức (*) mặt phía bắc, mặt phía đông tập hợp nhóm cao tầng, khu trung tâm và đảo phía tây là nhóm biệt thự, mặt phía nam là nhóm phức hợp. Mỗi nhóm đều có mối liên hệ tương hỗ thông qua cảnh quan đối xứng.”

(*)vi hợp thức: là thiết kế công trình xây dựng xoay quanh trung tâm. Cách thiết kế này có bố cục gần giống với kiến trúc truyền thống của Trung Quốc.

Cô nhìn xung quanh dưới hội trường, “Hai đường cảnh quan đối xứng chính là nhân tố chủ đạo của thiết kế, đồng thời cùng với dòng sông tự nhiên ở sườn phía tây góp phần làm xanh hóa cảnh đồng, trình tự bố trí hệ thống các tuyến giao thông khác nhau. Khu lâm viên trung tâm chính là cảnh quan nòng cốt, do có lâm viên làm xanh hóa nên ở trung tâm quảng trường sẽ bố trí nước và các yếu tố khác.

Diệp Kiều Lục càng nói càng lưu loát, số các công trình phức hợp được đưa ra có xu hướng giảm dần từ bắc đến nam. Khu biệt thự khoảng hơn 200 mét vuông nằm ở nơi có cảnh quan tốt nhất khu vực trung tâm và phía tây. Ở đây tầm nhìn rộng mở, cảnh quan tốt hơn thửa đất phía bắc, men theo cảnh quan ở khu lâm viên trung tâm thì bố trí 140-180 căn hộ cao tầng. Mặt phía đông đối diện với con đường thành phố, chủ yếu là mô hình nhà nhỏ hơn 90 mét vuông cho những gia đình ít người. Phía cuối thửa đất phía nam cũng như vậy nhưng sẽ bố trí 120-140 căn nhà lớn.”

Trâu Tượng liệt kê ra từng mô hình mặt bằng nhà cửa.

Cũng đúng như đánh giá của Diệp Kính về Diệp Kiều Lục, khả năng về xử lý mặt bằng của cô cực kỳ nổi trội. Trong mô hình nhà cửa độc lập, sắp xếp phòng bếp, tính tư mật của phòng ngủ chính, sự chuyển đổi giữa phòng khách và thư phòng, thiết kế không gian phòng sinh hoạt chính kết hợp với nhà vệ sinh... cô đều đã cân nhắc đến.

Đối với một sinh viên năm thứ hai mà nói, thật sự rất khó có được khả năng này.

Cho nên thầy Lưu dẫn đầu hội trường vỗ tay tán thưởng.

Ngay sau đó, tiếng vỗ tay vang lên khắp cả hội trường.

Diệp Kiều Lục vui sướng không thôi, cúi người thật thấp, “Cám ơn các thầy cô giáo, cám ơn các bạn học.”

Trong khoảnh khắc này, điểm số đã không còn quan trọng nữa rồi. Đối với cô sáng tác thiết kế mới quan trọng, nó khiến cho tâm hồn cô giống như lại một lần nữa được căng buồm ra khơi.

Cô nhoèn miệng cười nhìn về phía Diệp Kính.

--

Bài tập lớn đã hoàn thành, dây cung kéo căng trong đầu Diệp Kiều Lục cuối cùng cũng có thể trùng lại rồi.

Trong lớp lại đang nói đến chuyện offline.

Cô hăng hái bùng bùng hỏi, “Định đến KTV hát hò nữa à?”

Các bạn học đã bị bóng ma tâm lý bởi tiếng hát của cô nên lác đác quây quây.

Cô cầu khẩn Xương Diễm Thu, “Đi hát hò cùng mình đi mà.”

Về mặt Xương Diễm Thu như muốn đi chết ngay lập tức, “Tha cho mình đi.”

Tìm tới tìm lui cũng không tìm được ai, Diệp Kiều Lục chặn Diệp Kính lại nói: “Diệp Kính, đi hát cùng mình đi

Cậu cúi nhìn cô. Đôi mắt to tròn của cô giống như mặt hồ thu, tràn đầy tia sáng khát khao mong ngóng. “Cậu rất thích ca hát sao?”

Cô gật đầu, “Đúng vậy.”

“Vậy thì đi thôi.”

“Diệp Kính, cậu tốt nhất.” Thời gian càng trôi qua thì cô càng cảm thấy được cậu chính là một người tốt không tìm ra khuyết điểm nào. Bộ dáng xinh đẹp, tâm hồn càng đẹp hơn.

Diệp Kiều Lục lại hỏi thêm vài bạn học, nhưng cứ ai nghe thấy cô muốn đi hát thì đều xua tay từ chối.

Rất cuộc chỉ có hai người cô và Diệp Kính cùng đến KTV.

Địa điểm vẫn là quán lần trước.

Phòng hát nhỏ nhỏ.

Diệp Kiều Lục đi vào liền cầm micro rống lên hai tiếng.

Sắc mặt của Diệp Kính như xuất hiện vết nứt, lấy trong túi ra hai cái nút tai dùng trong bơi lội, bịt kín hai lỗ tai lại.

Cô chưa phát hiện ra động tác của cậu.

Thấy cậu thân nhiên như không ngồi trên ghế sofa, cô cảm thấy mình được an ủi sâu sắc. Dù cho toàn bộ thế giới ghét bỏ giọng hát của cô thì Diệp Kính cũng sẽ không bỏ đi.

“Diệp Kính, cậu là người tốt.” Cô hô lên trong micro.

Diệp Kính liếc nhìn cô một cái, không có bất kỳ phản ứng nào.

Cô chỉ cho rằng đây là biểu hiện của bệnh tự kỷ.

Cô chọn hơn mười bài hát. Lúc thì tình cảm nồng nàn, lúc thì cuộn cuộn sục sôi.

Từ đầu đến cuối Diệp Kính đều không bộc lộ chút cảm xúc nào, chỉ cúi đầu nghịch điện thoại.

Hát xong 5 bài, Diệp Kiều Lục thông giọng xong.

Cô cười nhìn về phía cậu, “Diệp Kính, cảm ơn cậu đã đến đây nghe mình hát. Vì để thể hiện lòng biết ơn của mình, mình sẽ hát tặng cho cậu.” Cô cảm thấy bài hát đó chính là viết cho cô và Diệp Kính, lời ca cực kỳ chính xác.

Diệp Kính ngẩng đầu lên, không thể hiện ra bất kỳ vẻ vui sướng nào.

Diệp Kiều Lục chạy xuống khỏi bậc, đặt mông ngồi lên sofa, lớn tiếng nói, “Diệp Kính, mình hát một bài tặng cậu.” Lần này cậu sẽ vui vẻ thôi.

Cậu từ từ tháo nút bịt lỗ tai xuống, hỏi dịu dàng: “Cậu có lời muốn nói?”

Cô tròn mắt nhìn nút bịt tai trong tay cậu. Thì ra ngay từ đầu cô hát, một câu cậu cũng không nghe được. Nhiệt huyết của cô đã bị hắt cho một chậu nước lạnh, cô chau mày nhắc lại: “Có một bài hát, mình muốn tặng cho cậu.”

“Ồ...” Thà rằng cô đừng tặng.

Cô bổ sung: “Rất dễ nghe.”

Nhưng mà Diệp Kính không hề tin ba chữ này, cậu lại nhét nút bịt vào tai, nét mặt không có chút biểu cảm nào nhìn cô: “Được rồi, cậu hát đi.”

Diệp Kiều Lục gặng dūr, tịch thu hai nút tai của cậu, bắt cậu phải nghe cái giọng không ra giọng, nhạc không ra nhạc của cô cả đêm.

Bài hát mà cô nói rất dễ nghe kia, căn bản Diệp Kính cũng không nghe ra lời hát là như thế nào. Chỉ nhớ được mang máng lời ca là: “Hay nghe tôi gì đó gì đó gì đó nói gì đó....”

Ngày hôm sau thức dậy, sắc mặt cậu tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Khước Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

